Departamentul de *servicii poştale* al societăţii noastre de difuzare trimite colete de cărţi atât pentru persoanele fizice cât şi cele juridice, în condiţii foarte avantajoase. Sunaţi la telefonul 021-223.63.07 sau scrieţi-ne pe adresa S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE S.R.L., Str. Teodosie Rudeanu, Nr. 54, Sector 1, Bucureşti.

Comenzi on-line:

www.
alcris. ro

Titlu original (eng.): To Love a Sailor

(~ ^ Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale HELMER, PAULA

îmbarcare clandestină / Paula Helmer Traducător: Silvia Iorgulescu Bucureşti: Alcris, 2007.

ISBN 978-973-121-026-1

I. Micu, Aurelian (Editor)

II. Drăghici, Ioan (Lector)

821.111. 31 = 135.1

Colecţia „ EL si EA '

PAULA HELMER

îmbar care cland estina

Traducerea şi adaptarea în limba română
de SILVIA IORGULESCU

ALCRIS Romance

ÎN ATENŢIA CITITORILOR NOŞTRI!

Comandând cinci cărţi diferite la S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE, strada Teodosie Rudeanu nr. 54, sector 1, Bucureşti sau la:

- telefon/fax 021-223.63.07,
- www.alcris.ro,

vei primi a şasea carte din cele de mai jos, GRATUIT, în limita stocului disponibil.

Sub vraja iubirii Sărută-mâ Oglinda sufletului Preţul paradisului Sub vraja iubirii Madona cu părul de aur Portretul femeii iubite O americancă în Mexic Meseria de actriţă

EL si EA	nr. 583
EL si EA	nr. 589
EL si EA	nr. 592
EL si EA	nr. 595
ROMANTIC	nr. 583
ROMANTIC	nr. 586
ROMANTIC	nr. 587
ROMANTIC	nr. 595
ROMANTIC	nr. 613

Important!

In limita posibilităţilor cea de-a şasea carte poate fi una pe care o doriţi din cele apărute în ultimii patru ani. încercaţi şi poate reuşim să vă facem o bucurie.

Capitolul 1

Era dimineaţă. Soarele începea să urce alene pe cer. O tânără înaltă, frumoasă, cu ochi verzi, se îndreptă încet spre lagună, îmbrăcată într-un costum de baie albastru cu modele albe.

Tânăra se aruncă în apă cu un aer nepăsător. Nu-şi aducea aminte să fi învăţat vreodată să înoate, la fel cum nu ştia când anume începuse să meargă. Marea fusese întotdeauna locul ei preferat de joacă şi învăţase de mică să se ferească de pericolele care pândeau în adâncul ei, aşa cum un copil crescut la oraş învăţa să treacă strada evitând maşinile.

Apa era caldă. Plonjă la fund şi înotă o vreme pe sub apă, apoi ieşi la suprafaţă cu părul ud şi lucios ca al unei foci, a cărui culoare avea, în lumina proaspătă a dimineţii, o nuanţă arămie.

Localnicii o numeau Briza Mării, dar adevăratul ei nume era Laura Alexandra Mary Ross. Tatăl ei, care fusese un oficial britanic, murise de o gastro-enterită la câteva luni după decesul soţiei sale. Copilul lor avea pe atunci opt luni şi fusese adoptat neoficial de un

prieten al familiei, un scoţian pe nume James Mackenzie. Acesta fusese vreme îndelungată căpitanul unui vapor vechi dar încă fiabil, care transporta diverse bunuri de larg consum între Sydney şi insulele Gilbert şi Ellice, prin Marea Coralilor şi Marea Solomon.

Cum nici unul dintre părinţii copilului nu avea rude apropiate care să-şi asume creşterea fetiţei, Laura fusese luată în grijă şi crescută până la vârsta de unsprezece ani de James şi de soţia lui fără acte, Lily, fiica unui francez şi a unei polineziene.

La acea vreme, James se retrăsese din comerţul pe mare şi-şi investise economiile într-un vas mic şi uşor cu care făcea negoţ pe cont propriu. Avea aproape şaizeci de ani, iar Lily - cu zece ani mai puţin şi de două ori mai multe kilograme decât pe vremea când îl cucerise cu farmecele sale. Deşi îşi pierduse graţia din tinereţe, rămăsese aceeaşi excelentă bucătăreasă şi era mereu bine dispusă. Familia lor era una fericită.

Pe neaşteptate însă, Lily începu să slăbească şi să se simtă din ce în ce mai rău. Când Jamie o duse la doctor, i se răspunse că nu se mai putea face nimic. Mai avea de trăit între trei şi şase luni.

Cum de ani buni Lily visa să-şi revadă locurile natale - se născuse în Polinezia franceză, la Marquesas - James se hotărî s-o ducă acolo înainte să moară.

Intenţionase ca apoi să se întoarcă în Pacificul de vest şi să-şi continue activitatea, dar moartea femeii îl întristase peste măsură şi orice activitate, chiar şi rutina

operaţiunilor comerciale, îi cerea un efort pe care nu şi-l mai putea permite. Se hotărî să navigheze spre sud-vest, să vadă Tahiti, dar nu-i plăcu şi merseră mai departe, până când găsiră o insulă unde rămaseră o săptămână, o lună, apoi un an...

Chiar în ziua în care împlini cincizeci şi opt de ani, îşi vându ambarcaţiunea unui comerciant chinez.

Era destul de beat, iar Laura nu reuşi să-l convingă să renunţe la acest târg, pe care bănuia că-l va regreta a doua zi dimineaţă. Când se mutară pe insulă, fata începu să simtă lipsa casei lor plutitoare şi a sentimentului de libertate pe care-l avea altădată, dar nu-i reproşă niciodată gestul lui pripit, pentru că la vârsta ei de cincisprezece ani nu-i plăcea să privească în viitor. Era fericită să trăiască în prezent.

Majoritatea timpului, făcea tot ce făceau şi celelalte fete de pe insulă. Fiecare zi începea la fel. Punea nişte boabe verzi într-o cutie şi le bătea până când îşi pierdeau coaja. Apoi făcea focul cu bucăţi de nucă de cocos şi le prăjea într-o tigaie, le măcina şi-i prepara lui Jamie cafeaua de dimineaţă. Câteodată, făcea covoare din rogojină sau împletea ghirlande de flori. După vânzarea vasului, Jamie îi cumpărase o maşină de cusut şi fata învăţase să facă haine. Ca orice femeie de pe insulă, îşi făcea cel puţin o rochie din materialul cumpărat de la comerciantul chinez care aducea din când în când câţiva baloţi de bumbac pe insulă.

Cea mai bună prietenă era o fată de vârsta ei, Hamani.

Câteodată, Briza Mării pleca alături de familia fetei în excursii pe micile insule vecine, în căutare de nuci de cocos.

La întoarcere, îl găsea adesea pe Jamie beat. Dar cum beţia nu-l făcuse niciodată violent, ocazionalele lui petreceri singuratice n-o îngrijorau.

Moartea timpurie a mamei adoptive fusese singura ei experienţă traumatizantă.

A doua începu o dată cu venirea pe insulă a familiei Hollis, doi misionari ai unei secte de oameni înguşti la minte.

Prima oară când cei doi îi spuseseră că ar trebui să-l părăsească pe Jamie şi să vină să locuiască la ei, fata fu uimită de atâta obrăznicie.

- Tu eşti englezoaică, nu trebuie să trăieşti ca localnicii, îi spusese femeia.

- De ce nu? Sunt o localnică şi eu.

- Te-ai născut în Pacific şi ai crescut aici din pricina morţii părinţilor tăi. Dar nu aparţii acestui loc. Sunt convinsă că sărmanii tăi părinţi ar fi foarte necăjiţi dacă te-ar putea vedea.

- Nu-mi cunosc părinţii naturali, dar cred că ar fi recunoscători pentru norocul meu. Fără James şi Lily, aş fi crescut într-un orfelinat.

Numai o femeie ca doamna Hollis putea avea ideea - se gândi Laura - de a interzice femeilor de pe insulă să poarte riri, îmbrăcămintea tradiţională, şi să le propună să se acopere cu nişte lungi fâşii de bumbac suprapuse. Si asta

n-ar fi fost nimic, pentru că nimeni nu-i lua în seamă părerile, dar o chinuia constant pe fată cu planurile de viitor pe care le făceau pentru ea.

- Nu bunăstarea ta o preocupă pe ea, draga mea, ci propriul ei confort, comentă Jamie. Femeia asta ar vrea să te pună să munceşti pentru ea. Totuşi, e ceva adevăr în vorbele ei. Nu poţi rămâne aici la nesfârşit. Orice tânăr trebuie să cunoască lumea, ca să-şi dea seama care-i locul lui în univers. îmi pare foarte rău că nu mai am nici o relaţie în Scoţia, cineva care să te găzduiască pentru un an sau doi. Pe de altă parte, ne lipsesc şi banii, adăugă el cu o grimasă întristată.

Pentru că la momentul când vânduse vasul, acesta avea nevoie de reparaţii majore, cumpărătorul îl obţinuse la un preţ absurd de mic, iar acum banii se terminaseră. Un om chibzuit în tinereţe, Jamie ajunsese acum la fel de nepăsător în privinţa banilor ca toţi ceilalţi locuitori ai insulei care, locuind între ocean şi lagună, ambele pline de peşte, şi având la dispoziţie atâţia cocotieri ca să-şi acopere nevoile de hrană, îşi petreceau majoritatea timpului nefăcând nimic.

Pe măsură ce timpul trecea, Laura era din ce în ce mai îngrijorată, gândindu-se ce se va întâmpla atunci când toţi banii se vor fi terminat. Ştia că vor putea supravieţui fără cafea, lapte condensat şi alte produse pe care le vedea doar ca pe complemente ale mâncării şi băuturii care, din fericire, se aflau la îndemâna tuturor celor care ştiau să prindă un peşte şi să se caţere într-un copac, dar în acelaşi

timp îşi dădea seama că Jamie va foarte nefericit fără tutun şi whisky. Fără îndoială, s-ar fi simţit mai bine fără ele, iar Laura ştia să facă o bere foarte tare din pulpă de cocos ca înlocuitor, dar Jamie se obişnuise aşa şi era greu să-l dezveţe.

In cele din urmă, grijile ei fură înlăturate de brusca moarte a lui Jamie. Se prăbuşise la pământ în timp ce făcea o plimbare prin sat, şi murise înainte ca oamenii care-l văzuseră căzând să ajungă la el. Acum era singură pe lume, ceea ce n-ar fi îngrijorat-o atât de tare dacă nu ar fi existat familia Hollis care, îndată ce vestea morţii lui Jamie ajunse la ei, începuseră s-o chinuie cu lungile lor predici.

Şi pentru că n-ar fi reuşit în ruptul capului s-o convingă să stea cu ei, se gândiră să facă presiuni pe lângă şeriful insulei, a cărui rezistenţă la argumentele lor era foarte slabă.

Trebuia să plece cumva de aici, dar, neavând bani să plătească o călătorie până la Papeete, se temea că proprietarul vasului o va lua totuşi la bord, propunându-i un schimb inacceptabil. De altfel, nici nu şi-ar fi dorit să ajungă la Papeete, un oraş plin de baruri dubioase, în care multe fete plecate de pe insulă din spirit de aventură ajunseseră prostituate.

în timpul scaldei din fiecare dimineaţă, Laura putea să-şi uite pentru câteva momente grijile. Dar, imediat după aceea, o chinuiau mai tare decât înainte. Se împlineau douăsprezece zile de la moartea lui Jamie. Douăsprezece

zile de regrete şi durere, fără să poată întrezări nici o soluţie la problemele ei.

După-amiază, cum stătea la umbra verandei căsuţei pe care o aveau de la vânzarea vasului, zări un vaporaş care se îndrepta spre insulă şi acostă lângă reciful din apropierea lagunei.

Sosirea unui vas, în special a unuia necunoscut pentru ei, era destul de stranie pentru a suscita interesul tuturor locuitorilor şi majoritatea lor venise să-şi întâmpine oaspeţii.

Vasul era destul de mare pentru a găzdui şase sau opt pasageri, dar la bord nu se aflau decât doi bărbaţi. Amândoi erau înalţi, cu umeri laţi şi muşchi puternici, care se ghiceau sub pielea arămie. Privindu-i cu atenţie, Laura îşi dădu seama că tenul unuia era colorat de la natură, iar celălalt de soare.

Părerea ei fu confirmată când cei doi coborâră pe ţărm. Rămase la locul ei în timp ce oaspeţii fură înconjuraţi de băştinaşi, care-i întrebau de unde veneau şi încotro vor merge. Atenţia îi fu atrasă de unul dintre bărbaţi care, după mers şi atitudine, i se păru că nu era de prin părţile locului şi părea mai degrabă european. Dar din ce parte a Europei nu putu ghici, din pricina părului şi a ochilor săi negri. Spre marea ei suprindere, bărbatul i se adresă în engleză:

- Mi-au spus că suntem compatrioţi, dar eu sunt de fapt o corcitură. Tata e englez, iar mama franţuzoaică.

Mă numesc Yves Cunningham. Tu?

Vorbise pe un glas liniştit, dar autoritar, ceea ce îi aminti fetei de un proverb local pe care-l aflase de la Jamie: "Vocea stăpânului este liniştită", însemnând că un lider nu are nevoie să ridice tonul pentru a se face ascultat.

- Laura Ross. Mă bucur să vă cunosc.

- Dar ţi se spune Briza Mării, nu?

- Da, ăsta este numele meu pe insulă.

- Şi, de asemenea, numele vasului nostru, zise el, zâmbind. Zâmbise cu ochii şi cu buzele în acelaşi timp, iar fata îşi amintea
de la Jamie că un astfel de zâmbet printre europeni era rar. Localnicii zâmbeau mereu aşa, iar când râdeau n-o făceau ca domnul şi doamna Hollis, de parcă le-ar fi fost jenă, ci din toată inima. Când ceva îi amuza pe polinezieni, hohoteau pur şi simplu. Yves Cunningham făcu două gropiţe în obraji şi linii fine i se formară în jurul ochilor.

Ii zâmbi la rândul ei şi ochii îi străluciră. Iată-l pe salvatorul ei! Nu putea fi o coincidenţă faptul că ea şi vasul acestui bărbat purtau acelaşi nume. Trebuia să fie un semn, un răspuns la rugăciunile păgâne învăţate de la Lily şi pe care, din disperare, fata le şoptea în singurătatea zilelor ce trecuseră de la moartea lui Jamie.

- Nu staţi jos? întrebă ea. Pot să vă ofer nişte whisky.

- Mulţumesc. Puţin whisky ar fi perfect. Şi, te rog, spune-mi Yves.

Se aşeză pe scaunul din care James Mackenzie privise toate sosirile şi plecările vaselor de pe insulă.

- Cât timp vei sta, Yves? întrebă fata, după ce se aşeză la rândul
ei.

- Câteva zile, cred. Nu avem un program stabilit. Locuieşti aici cu ai tăi?

- Locuiam.

îi explică situaţia, uitând să menţioneze faptul că dorea să părăsească insula cât mai repede posibil. Stia că va veni momentul şi pentru asta.

Celălalt bărbat se apropie şi el, şi Yves îl prezentă. Se numea Tekai. Se vedea că cei doi erau prieteni vechi şi că englezul - care arăta mai degrabă ca un francez, deşi naţionalitatea lui oficială era cea a tatălui - cunoştea Mările Sudului la fel de bine ca şi companionul său născut pe una dintre insule. Engleza lui Tekai avea un uşor accent şi o topică americane.

După aproape o oră de conversaţie în care Laura le dezvălui aproape toată viaţa ei, fără să primească nici o informaţie despre ei în schimb, Yves Cunningham se pregăti să plece.

- De vreme ce eşti singură pe insulă acum, îţi va face poate plăcere să iei cina cu noi, zise el.

Altădată, Laura ar fi acceptat invitaţia fără să stea prea mult pe gânduri. Dar, chiar dacă încerca din răsputeri să le ignore, avertizările doamnei Hollis cu privire la pericolele care pândesc o tânără fată lipsită de protecţie începuseră s-o preocupe. Soţia misionarului o sfătuise în special să nu calce la bordul nici unui vapor, nici măcar dacă proprietarul

îi era cunoscut, pentru că altfel riscurile unor întâmplări neplăcute erau foarte mari.

Prin urmare, în ciuda convingerii că acest om fusese trimis s-o salveze, era conştientă că avea de-a face cu un străin care nu-i dezvăluise nimic din trecutul său şi care se putea dovedi unul dintre bărbaţii aceia lipsiţi de scrupule despre care doamna Hollis o avertizase.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, bărbatul adăugă:

- Poţi să aduci pe cineva cu tine, dacă nu vrei să vii singură.

Ceva din felul lui de a fi o convinse pe fată, care replică îndată:

- Mulţumesc, mi-ar plăcea să vin şi voi aduce pe cineva, dar nu din acest motiv. Oricum, dacă mi s-ar întâmpla ceva, nu aţi scăpa nepedepsiţi. Chiar dacă nu sunt una de-a lor, localnicii mă tratează ca şi cum aş fi.

Credea că îi va demonstra astfel că nu era ceea ce doamna Hollis numea o fată libertină.

Dar probabil că omul îşi dăduse deja seama de asta, pentru că răspunse:

- Sunt convins că aşa este, dar vei fi în siguranţă la bord. Vom veni să vă luăm pe la apus.

Ii făcu un semn din mână şi plecă, iar fata îi urmări cu privirea până ajunseră înapoi la vas.

O pală de vânt le purtă însă cuvintele înapoi, către ea.

- E o fată foarte frumoasă, Yves, zise Tekai.

- Mai mult decât frumoasă. Peste câţiva ani, va fi absolut uimitoare.

- Eşti interesat de ea?

- Dacă ar fi fost ceva mai mare, poate. Dar aşa... nu sunt baby-sitter.

"Oare câţi ani crede că am?" se întrebă Laura în urma lor, uimită de mărturisirea bărbatului. Clătină din cap nepăsătoare şi se duse s-o caute pe Hamani, ca să-şi pregătească rochiile.

Cele două aşteptau cuminţi pe mal sosirea lui Tekai. Vântul încetase, iar vâslele bărbatului tulburau suprafaţa liniştită a apei, în care se reflectau culorile apusului. Amândouă fetele erau desculţe şi nu părură deloc deranjate să meargă prin apă, astfel că Tekai nu trase barca la mal, ci le aşteptă să se urce la o oarecare distanţă.

Hamani purta o rochie cu un amestec de roz şi purpuriu, iar Laura se îmbrăcase într-una de culoarea smaraldului. Fiecare avea câte o floare în păr: Hamani - o frumoasă inflorescenţă de hibiscus roşu, Laura - o mică floricică albă. Hamani mai purta un colier şi numeroase brăţări zornăitoare.

în depărtare se zărea vasul, o siluetă neagră, proiectată pe cerul de jar al apusului. Barca aluneca liniştită pe apă, înconjurând vasul, iar Tekai se ridică în picioare ca să echilibreze ambarcaţiunea cât timp cele două fete urcară scara ce ducea pe punte. Yves Cunningham le întinse mâna, curtenitor.

Laura fu surprinsă de aromele îmbietoare care veneau din salon. Cina fusese pregătită de Yves, care aranjase şi

masa pentru musafire.

Pe când locuia cu Jamie, Laura era obişnuită cu o veselă primitivă şi desperecheată, iar mesele lor erau cât se poate de modeste. Briza Mării era primul vas care îi trezi simţul confortului. Pentru prima oară în viaţă şi-ar fi dorit să aibă o casă adevărată. îşi dădu seama, instinctiv, că pe acest vas ar fi putut fi fericită. Ar fi început o viaţă nouă, foarte diferită de cea pe care o cunoscuse pe puţin civilizata şi monotona insulă. Dar, în acelaşi timp, realiză că un astfel de vas costa o avere şi că nu va fi niciodată în stare să-şi realizeze visul de a avea unul la fel. Dar ar fi putut să devină un membru al echipajului...

Pe timpul cinei - care constă într-o delicioasă ciorbă de peşte şi pui fiert în vin - Laura îşi spuse că talentul de bucătar al lui Yves
Cunningham era absolut lăudabil, dar în acelaşi timp îi încurca planurile. Dacă nici unul dintre bărbaţi nu s-ar fi priceput să gătească, le-ar fi putut propune s-o găzduiască în schimbul preparării meselor lor zilnice.

Cu toate astea, se hotărî să-şi prezinte "cazul" în faţa gazdei sale la sfârşitul mesei, pe când îşi beau cafeaua. Hamani şi Tekai se retraseră pe punte, iar ea şi Yves rămăseră în salon.

- Aş vrea să plec de aici, spuse ea. Dar singurul vas care face curse regulate este cel din Papeete şi nu prea am încredere în stăpânul său. Mă poţi lua cu tine?

- Ce te face să crezi că în noi poţi avea încredere? replică el.

- Omul de pe vasul de care-ţi spun este un tip foarte neplăcut. Nici o fată nu vrea să aibă de-a face cu el şi cred că ar putea deveni violent, la o adică...

Tu şi Tekai sunteţi tineri şi frumoşi. De ce aţi vrea de la mine ceva ce puteţi obţine de la oricine?...

- Dar nu ştii încotro ne îndreptăm, remarcă el, calm.

- Nu-mi pasă, atâta vreme cât mă duceţi departe de familia Hollis.

- Cine e "familia Hollis"?

Fata îi explică răbdătoare, apoi adăugă:

- Nu am bani să vă plătesc pentru cursă, dar vă pot ajuta... pot spăla, pot face curat, pot pregăti masa...

- Şi când va trebui să ne părăseşti, ce vei face? Vei putea să-ţi porţi singură de grijă?

- Nu ştiu, dar mă voi descurca.

Gândindu-se la observaţia pe care Yves o făcuse despre vârsta ei, continuă:

- Am aproape optsprezece ani şi, înainte de a veni aici, am călătorit foarte mult cu Jamie. Am văzut multe locuri... Cred că pot să-mi port de grijă.

- Poţi? Nu ştiu ce să zic... Cred că ar fi mai înţelept să te resemnezi şi să accepţi găzduirea familiei Hollis pentru un an sau doi... abia pe urmă vei vedea la ce eşti bună, ce poţi face singură şi dacă te descurci fără ajutor. Locurile astea sunt pline de oameni ciudaţi şi o fată singură poate fi foarte... vulnerabilă.

- Dar nu-i pot suferi pe cei doi Hollis. Voi fi foarte nefericită cu ei, protestă ea.

- Nu va fi pentru totdeauna. Toată lumea suferă mai mult sau mai puţin când creşte şi ia contact cu lumea. în Europa, ar fi trebuit să-ţi petreci tot timpul studiind din greu pentru examene.

- Dar aici nu suntem în Europa şi deja am crescut. Hamani e de-o vârstă cu mine şi are deja doi copii. Te rog, ia-mă cu tine, Yves. Nu te voi deranja, îţi promit.

Bărbatul nu-i răspunse imediat, dându-i speranţe că o va asculta. Dar, după câteva momente de gândire, răspunse:

- îmi pare rău, Laura. Nu pot să te ajut.

în tonul său se putea ghici că hotărârea luată era definitivă. Fata pricepu că nu mai avea rost să insiste. Pentru o clipă, crezu că va izbucni în plâns, dar mândria o făcu să-şi ascundă dezamăgirea şi să schimbe subiectul, ca şi cum refuzul lui ar fi lăsat-o indiferentă:

- Am văzut că vasul este înregistrat în portul Suva... Eşti din Viti Levu?

- Nu, Briza Mării a mai avut doi proprietari şi majoritatea componentelor ei provin de la un alt vas, care a avut cam acelaşi design. Ai fost vreodată în insulele Fiji? evită el întrebarea fetei.

- Nu, dar am auzit că sunt foarte frumoase.

- Sunt, într-adevăr, în special cele care se află departe de locurile incluse în circuitul turistic. Dar am sentimentul că în curând şi ele vor fi în pericol de a deveni la fel de vizitate ca Mediterana sau Caraibe.

- Ce se întâmplă acolo?

- Două lucruri, răspunse el, ridicând din umeri, cu un zâmbet ironic. Unul vizibil, celălalt, nu. Vizibil este plasticul, care nu este nici pe departe atât de dăunător ca poluarea provocată de reziduurile industriale. Am văzut în Mediterana golfuri pline de sticle de plastic, ceea ce face imposibil scăldatul. E dezgustător...

- Oribil! aprobă fata. Si nimeni nu opreşte... asta?

- Dacă oamenii ar realiza că aruncarea sticlelor în apă este un gest la fel de necivilizat ca şi scuipatul pe stradă şi dacă guvernele ar fi mai ferme... Dar nu se întâmplă nimic încurajator... Poate că mai devreme sau mai târziu toate oceanele vor deveni la fel.

Expresia lui încruntată se transformă într-un zâmbet:

- Scuză-mă. E o problemă care mă obsedează, dar pe tine nu te interesează...

O privi cu interes şi întrebă:

- Spui că ai aproape optsprezece ani... Când îi împlineşti?

- Ziua mea e în octombrie.

Conversaţia lor fusese până acum secondată de murmurul vocilor celorlaţi doi prieteni. Dar, după un hohot de râs al fetei urmă o scurtă tăcere, ceea ce însemna că cei doi se opriseră din vorbit şi începuseră să se sărute. Se vedea bine că se plac.

Se uită la Yves şi-şi dădu seama că părerea ei despre ceea ce se petrecea pe punte era împărtăşită.

- Hm... şopti bărbatul de lângă ea.

Laura îşi dădu seama că se gândeşte dacă ar fi bine să

urmeze exemplul lui Tekai.

Mai târziu, meditând la acea seară, se convinse că, dacă ar fi făcut cel mai mic gest din care să se înţeleagă că-şi dorea să fie sărutată, Yves ar fi luat-o imediat în braţe. Şi lucrurile nu s-ar fi oprit cu siguranţă aici.

Emoţionată şi oarecum enervată de situaţie, pentru că nu era deloc pregătită să se lase sedusă de un bărbat pe care abia-l întâlnise, Laura se ridică şi luă de pe raftul bibliotecii din salon o carte, spunând:

- De vreme ce vei sta aici câteva zile, aş vrea să te rog să-mi împrumuţi o carte.

- Poţi să iei câte vrei. Nu e nevoie să mi le dai înapoi. Le-am citit şi nu cred că le voi reciti vreodată. Nu merită efortul. Le păstram doar pentru musafiri ca tine...

După câteva minute, cei doi se întoarseră în salon şi Tekai zise:

- O voi duce pe Hamani la ţărm....

- Cred că e timpul ca Laura să se culce, iar eu trebuie să scriu jurnalul de bord. Ia-o cu tine...

Ii ură "noapte bună". Laura simţi că bărbatul fusese mirat şi amuzat de timiditatea ei, comparând-o cu atitudinea dezinvoltă a prietenei ei, Hamani.

După cum era de aşteptat, de data asta Tekai trase barca la mal. Laura se îndreptă spre casă, iar cei doi o luară în direcţia opusă.

Laura putea ghici ce se petrecea acum între ei. Departe de locuinţele localnicilor, pe nisipul fin al plajei, cald încă, rochia fetei se va trasforma într-un cearşaf

improvizat. Şi, poate, la viitorul sezon ploios, va apărea pe lume un nou copil, mărturie vie a dragostei ei cu Tekai.

Faptul că Laura nu avea experienţa acestor plăceri se datora mai multor circumstanţe. Spre deosebire de doamna Hollis, Jamie nu-i spusese niciodată ce să facă şi ce nu. Dar discutase de multe ori cu ea despre consecinţele unui comportament iresponsabil. Pe insulă era ceva obişnuit ca fetele şi băieţii să-şi înceapă foarte devreme viaţa sexuală, să aibă foarte mulţi parteneri şi încă şi mai mulţi copii, până când o relaţie ceva mai prelungită să devină o legătură bine sudată şi, posibil, de nedesfăcut.

Localnicii nu vedeau nici o diferenţă între copiii legitimi sau nu. Asemenea idei erau aduse de europenii ca doamna Hollis, şi aveau un efect minor asupra lor.Totuşi, deşi nevestele adoptau cu uşurinţă copiii altei partenere, în cazul Laurei lucrurile stăteau cu totul altfel.

- Depinde numai de tine ce alegi, dar cred că ar fi mai bine să nu faci copii, încă. Dacă nu, vei fi pentru totdeauna legată de insula asta şi mă îndoiesc că vei găsi maternitatea la fel de naturală şi de facilă ca celelate domnişoare de pe aici.

Faptul că Laura se maturizase mai târziu decât Hamani contribuise şi el la inocenţa fetei. Si apoi, se întâmpla ca băieţii care-i plăceau să prefere pe altcineva. Când împlinise şaisprezece ani şi devenise destul de atrăgătoare pentru a cuceri un admirator, devenise, de asemenea, şi destul de matură emoţional pentru a înţelege că nu putea

avea o discuţie profundă cu nici un băiat de pe insulă. Erau cu toţii frumoşi ca nişte zei, dar ignoranţi ca o ciubotă.

în sfârşit, ultimul factor important care o făcu să nu se conformeze obiceiurilor insulei fusese reprezentat de cărţile citite. Jamie avea colecţia operelor lui Walter Scott şi de acolo Laura aflase că dragostea adevărată poate dura întreaga viaţă, pentru că nu era bazată pe armonia fizică, ci pe înţelegerea minţii şi a inimii celuilalt.

"Credincios în dragoste şi neînfricat în război fu cavalerul Lochinvar..."

Citind şi recitind Marmion, poemul lui Scott despre curajosul tânăr care-şi răpise iubita de la ospăţul de nuntă, Laura începu să viseze la un iubit la fel de viteaz, care să facă pentru ea ceea ce făcuse Lochinvar făcuse pentru Ellen.

Stând singură la fereastra căsuţei sale - de la moartea lui Jamie renunţase la zidul din frunze de palmier împletite care separa camerele şi făcuse un spaţiu comun, mai aerisit - privea de-a lungul apei spre vasul pe care-l părăsise şi se gândea dacă Yves Cunningham putea fi bărbatul pe care-l aştepta. Dacă era aşa, sigur nu va refuza s-o ia cu el.

Poate ar fi trebuit să-l lase s-o sărute şi chiar să facă dragoste cu el. Astfel, s-ar fi îmbunat. Dar nu numai că ura ideea de a-şi folosi trupul pentru vreun câştig oarecare, dar vocea raţiunii îi spusese că la fel de bine bărbatul ar fi putut pleca mai departe, uitând-o, chiar şi după o noapte petrecută în braţele lui.

Bărbatul ăsta era curios, neliniştit, mereu în căutare de ceva nou, nemulţumit să stea mereu într-un singur loc. Îi plăcea compania lui Tekai pentru că erau amândoi la fel, dar o femeie ar fi însemnat o grijă în plus.

Capitolul 2

A doua zi, Laura îi spuse lui Hamani:

-Ai aflat ceva despre ei? Unde se duc, de unde vin?

Cealaltă fată clătină din cap:

- Doar că Tekai este un tip drăguţ. Puternic, dar tandru. Dacă vrea, am să plec cu el, dar nu cred că-mi va cere asta.

Laura îi povesti că Yves a refuzat s-o ia cu el.

- Poate că a sperat că vei sta cu el pe vas noaptea trecută. De ce n-ai rămas? Nu ţi-a plăcut? Mi s-a părut un bărbat foarte frumos şi apoi sunteţi amândoi englezi.

- Ba da, mi-a plăcut, dar europenii se poartă altfel. Nu fac dragoste cu persoane abia cunoscute. Nici după săptămâni sau luni... explică Laura. Cel puţin dacă morala nu a cunoscut o schimbare foarte mare de când a crescut Jamie.

- Nu văd de ce nu, spuse Hamani. Cum poate fi ceva rău să faci pe cineva fericit şi să fii şi tu fericită la rândul tău? E o prostie, Briza Mării.

- Poate, dar trebuie să fii de acord că există oricând posibilitatea de a avea un copil. Şi dacă aşa ceva pe tine nu te deranjează, pentru mine ar fi foarte complicat. Dacă voi pleca de aici, voi întâmpina probabil destule probleme, fără să mai am şi grija unui copil.

- Da, aşa este, aprobă Hamani.

Se gândi o vreme la problema prietenei sale, apoi îi veni o idee care-i lumină chipul cu un zâmbet larg.

- Nu există decât un singur lucru pe care-l poţi face. Mă mir că nu m-am gândit până acum...

- Ce este? întrebă Laura, curioasă.

- Când vei afla cu siguranţă că pleacă - dar nu cred că asta se va întâmpla înainte de câteva zile... şi nopţi, adăugă ea cu un surâs

- trebuie să te ascunzi la bord şi să stai acolo până când vor ajunge destul de departe, prea departe pentru a se întoarce.

- Să fug? O, nu, n-aş putea! zise Laura.

- De ce nu? Nu cred că te vor lovi - cel puţin nu Tekai. Nu ştiu prietenul lui... dar pare un bărbat care se poartă bine cu femeile, atâta vreme cât nu-l supără. Şi chiar şi atunci, nu cred că se răzbună cu pumnii, ci altfel. Sunt sigură...

Restul zilei, Laura se gândi la posibilitatea de a se îmbarca pe ascuns pe vasul celor doi. Se gândi la viteza maximă pe care acesta o poate atinge şi la timpul pe care trebuia să-l petreacă ascunsă. Ca s-o aducă înapoi, ar fi trebuit să piardă douăzeci şi patru de ore, dar cum se părea că cei doi nu depind de un program, pierderea unei zile putea fi mai puţin importantă decât dorinţa lui Yves de a-i da o lecţie.

Fu de acord cu prima impresie a prietenei ei. Yves era un tip bun şi tolerant, dar şi destul de periculos dacă-l călcai pe bătături. Chipul lui Tekai avea încă ceva băieţesc în expresie, caracteristică pe care mulţi bărbaţi polinezieni o păstrau până la bătrâneţe. Yves avea o faţă diferită.

Structura osoasă se vedea bine prin pielea bronzată, iar bărbia pătrată era a unui om hotărât şi potenţial agresiv.

Deşi nu-i plăcea ideea de a-l supăra cu ceva, n-avea altă alternativă. Trecuse deja un an de când nici un alt vapor în afară de cel al chinezului nu mai ajunsese pe insulă. Putea trece tot atâta timp, dacă nu chiar mai mult, până va veni un altul.

Seara trecută, Yves nu le arătase tot vasul, dar Laura ştia din experienţă că se putea ascunde chiar sub nasul lor - sau mai bine zis sub picioare - dedesubtul cabinei.

Din păcate, acolo nu era suficient loc, dar era hotărâtă să rişte. Să stea chircită timp de douăzeci de ore nu va fi plăcut, dar va fi o sarcină mai uşoară decât să îndure predicile nesfârşite ale familiei Hollis.

Spre seară cei doi bărbaţi fură invitaţi la şerif acasă, la cină. Masa fu bogată. Se servi peşte preparat în sos de apă sărată şi lapte de nucă de cocos, urmat de porc gătit în mai multe feluri şi asortat cu garnitură de cartofi dulci. Desertul constă din budinca tradiţională a insulei. Ospăţul se trasformă rapid într-o petrecere pe cinste, la care îşi făcură apariţia aproape toţi locuitorii insulei, majoritatea într-o stare de ebrietate avansată, ceea ce îngrozi din nou cucernica familie Hollis.

Laura remarcă faptul că, deşi Yves nu refuza niciodată băuturile care i se ofereau, rămânea la fel de limpede în gândire şi la fel de sigur în mişcări ca la începutul petrecerii. De obicei, femeile de pe insulă nu erau atrase de străini şi ar fi preferat oricând un om de-al lor oricărui

european. Dar Yves părea să le atragă atenţia şi foarte multe începură să-i dea târcoale, privindu-l cu subînţeles. Când Hamani şi Tekai se retraseră, Laura se aştepta ca Yves să aleagă şi el pe cineva din mulţimea de admiratoare alături de care să-şi petreacă restul nopţii.

Astfel că fu surprinsă când bărbatul discută ceva cu şeriful, apoi se îndreptă spre locul în care stătea ea, ca să se relaxeze departe de privirile celorlalte femei.

- Mă gândeam să mă duc pe plajă. Ti-ar plăcea să vii cu mine? întrebă el.

Dintr-un impuls, fata se ridică şi-l urmă. Plecară de la petrecere şi fata ştiu că, în urma lor, prietenii ei de pe insulă zâmbeau aprobator. Chiar şi fetele care l-ar fi vrut pe Yves ca iubit, îi aplaudau alegerea.

Yves era şi el conştient că plecarea lor nu trecuse neobservată şi o întrebă:

- Să pleci cu un străin nu înseamnă o ofensă pentru prietenii tăi?

Răspunsul cel mai la îndemână era: "Nu, pentru că n-am un
prieten.". Dar ceva o făcu să nu răspundă aşa. Ridică nepăsătoare din umeri şi zise:

- Nu văd de ce. Când o prietenie se sfârşeşte, îţi cauţi alt prieten.

El o privi ciudat.

- Deci, n-ai pe nimeni acum?

- Dacă aş fi avut, n-aş fi plecat cu tine.

Yves tăcu şi merse în tăcere, urmându-i paşii. Umbrele

dansau în faţa lor. Capul fetei abia dacă ajungea până la umărul bărbatului.

- Am remarcat că mulţi copii de aici au dinţii stricaţi, spuse el doar ca să spună ceva.

Probabil că e din pricina zahărului.

- Da, Jamie îmi spunea adesea că, dacă doamna Hollis ar fi făcut la fel de mult caz din pricina zahărului cum face în privinţa alcoolului, ar fi plăcut-o mai mult. Nu mă lăsa niciodată să mănânc zahăr. Stia că e dăunător pentru dinţi şi zicea că oamenii mării sunt de zece ori mai expuşi la durerile de dinţi decât la apendicită.

Acceptase bucuroasă schimbarea de subiect, în speranţa că avea să înlăture impresia de fals pe care o lăsase remarca ei anterioară. Dar nu reuşi.

Yves îşi întoarse spre ea privirea şi, în lumina lunii, se vedea bine că părea amuzat de povestirile ei. Bărbatul încerca să profite de atmosfera romantică din jur. Marea liniştită ce spăla ţărmul cu nisip fin, umbrele negre ale palmierilor...

- Da, ai dinţi foarte buni... şi buze foarte frumoase, adăugă el în şoaptă.

Fata îşi dădu seama că Yves voia s-o sărute şi inima începu să-i bată mai repede decât îi bătuse vreodată, când se jucase de-a sărutul cu alţi copii de vârsta ei.

în timpul petrecerii, cineva îi pusese bărbatului o floare după ureche şi fragilele ei petale păreau să-i accentueze masculinitatea. Văzu cum chipul lui se apropie şi închise ochii. Buzele lui îi atinseră gura.

Dar înainte ca emoţia să facă loc instinctului, sărutul se termină. Yves o îndepărtă de el şi o privi ironic.

- Da, asta-mi confirmă bănuiala... impresia pe care am avut-o noaptea trecută, zise el. Si refuzul de a te lua cu noi. Nu ştiu cum naiba a reuşit asta, dar bravul şi bătrânul tău scoţian te-a păstrat curată ca lacrima. Poate nu-ţi place să recunoşti, dar eşti la fel de inocentă pe cât de experte în arta dragostei sunt fetele de pe insulă.

Şi dacă până şi ele suferă după ce pleacă de aici, tu ce vei face?

Laura, cuprinsă de dorinţa de a mai fi sărutată o dată şi de a răspunde, nu-l contrazise. Se hotărâse. Va face ce o sfătuise Hamani... ceea ce însemna că trebuia să renunţe la câteva posesiuni valoroase, aşa cum era maşina de cusut. Nu putea lua cu ea decât ce încăpea într-un mic geamantan. Nu era uşor să urce la bord fără să fie zărită, dar va reuşi ea cumva. Probabil că avea să încerce să se strecoare la bord când cei doi îşi vor lua rămas-bun de la şerif, ceea ce era sigură că va dura destul de mult.

Reuşise. Ajunsese pe vas şi se afla în ascunzătoare de aproape o oră.

Când Briza Mării trecu pe pasajul de corali, zgomotul oceanului acoperi vocile celor doi. Dar când reuşiră să iasă în larg, putu auzi ce-şi spuneau.

Nu că ar fi vorbit prea mult. Putea auzi în schimb zgomotul paşilor patrulând din timp în timp.

In primele ore, se confruntă cu răul de mare. Dar rezistă eroic, lucru pentru care îi fu recunoscătoare lui

Jamie. Dacă ar fi cedat ameţelii, ar fi trebuit să-şi dezvăluie prezenţa la bord. După o vreme, auzi pe unul dintre bărbaţi fluierând şi un miros plăcut de mâncare coborî spre ascunzătoare, amintindu-i cât era de înfometată.

Mâncase foarte puţin în ultimele douăzeci şi patru de ore şi nu băuse deloc cafea, ci numai apă. Din apa pe care o avea cu ea, îşi propusese să bea cu măsură, ştiind că lipsa mâncării nu o va afecta grav, dar fără apă avea să se deshidrateze foarte repede într-un loc atât de călduros. Si apoi, voia să amâne cât mai mult nevoia de a merge la toaletă.

Bărbaţii mâncară în salon. Laura putea auzi zgomotul metalic al tacâmurilor. Se întrebă ce mâncau şi îşi dori să se poată afla lângă ei, la aer. Locul ei secret părea să devină din ce în ce mai sufocant.

La început, cei doi vorbiră despre lucruri lipsite de interes, apoi, dintr-o dată, Tekai spuse ceva care-i atrase atenţia:

- Dacă Mary ar fi trăit, ar fi luat-o în grijă pe fata aia, Yves.

- Poate.

-Ar fi trebuit s-o iei la bord. Nu ne-ar fi deranjat.

- Nu? repetă el, cu un ton ironic. Asta poţi spune când adopţi o pisică. Dar chiar şi aşa, nu mai poţi scăpa de ea. Si dacă într-o bună zi vrei să pleci, trebuie să găseşti pe altcineva care să-i poarte de grijă sau s-o duci la un adăpost. Cu fata ar fi fost şi mai greu. N-aş fi putut-o abandona într-un loc unde nu ştie pe nimeni. M-aş fi simţit

responsabil pentru ea. Dacă ar fi fost cu un an sau doi mai mare şi dacă ar fi fost altfel educată, ar fi putut merge cu noi oriunde. Dar aşa... Nu-i genul meu să salvez tinere fecioare... iar fata aia era mai pură ca zăpada. îi va fi mai bine cu misionarii ăia.

- Eşti prea dur, Yves. Eu aş fi luat-o bucuros în călătorie.

- Pentru că tu ai o slăbiciune pentru toate fetele lipsite de noroc. Mie-mi plac femeile la locul lor - în pat. în orice altă parte, devin o povară.

Tekai râse, iar Laura se cutremură. Aroganţa acestui bărbat o făcu să-şi dorească răzbunare. în orele care urmară, îşi imagină o mulţime de situaţii în care Yves avea de suferit şi era umilit.

Noapte fu lungă şi insuportabilă. Cei doi făceau cu schimbul la cârma vasului. Laura dormi în timpul turei lui Yves, dar se trezi şi bău puţină apă când Tekai preluă conducerea.

Planul ei iniţial fusese să rămână ascunsă cât mai mult timp, pentru a micşora şansele lui Yves de a întoarce. Dar cum ştia acum că Tekai o simpatiza, se hotărî ca, îndată ce va fi sigură că Yves adormise, să iasă şi să-i ceară ajutorul. Poate o va ajuta să se ascundă de celălalt bărbat, fără să fie nevoie să rămână în acel loc incomod. Şi poate o va feri de întâlnirea cu el până vor ajunge într-un loc unde Laura putea coborî.

Fără să poată verifica ceasul de buzunar pe care-l avea de la Jamie, Laura bănui doar că trecuseră aproximativ treizeci de minute. Exista şi riscul ca Tekai să se sperie de

zgomotul pe care-l va face la ieşire şi să se ducă să-l trezească pe celălalt.

Işi dădu seama că Tekai se dusese să se plimbe puţin şi atunci găsi că e cel mai bun moment să iasă. Când Tekai se întoarse la post, o găsi afară, respirând în sfârşit aer curat. Fata îi făcu semn să tacă.

- Unde naiba te-ai ascuns? întrebă el.

- Aici, arătă ea spre locul cu pricina. Te rog, Tekai, nu te supăra. Trebuia s-o fac. Trebuia să plec de pe insulă.

- Nu sunt supărat, spuse polinezianul. Dar Yves va fi. Ar trebui să te consideri norocoasă dacă nu te va bate.

- Dar trebuie să afle că sunt la bord? Nu se poate să mă ascunzi la tine în cabină până când vom ajunge într-un loc unde să pot coborî?

Bărbatul clătină din cap, iar Laura întrebă, speriată:

- De ce, Tekai? De ce? E şi vasul tău, nu? Şi ştiu că tu ai fost de acord să mă iei la bord.

- Da, Briza Mării e şi a mea. Lady Mary ne-a lăsat-o nouă, amândurora.

- Cine-i lady Mary?

- Era singura femeie care-l avea pe Yves la degetul mic, răspunse el cu un zâmbet care-i dezvălui strălucirea dinţilor.

Apoi, cu un ton gânditor adăugă:

- Tu îi semeni puţin. Poate de aia nici n-a vrut să te ia la bord, pentru că îi aminteşti de ea... Nu şi-a revenit niciodată după moartea ei, mai ales că a murit cum a murit... Poate că va suferi toată viaţa din pricina asta.

- Cum a murit?

- S-a înecat.

Laura simţi că şi Tekai fusese afectat de această tragedie.

- îmi pare rău, zise ea cu blândeţe.

- Poate că a fost mai bine aşa, zise el, privind în depărtare.

Fata se întrebă dacă moartea fusese accidentală sau dorită, ca
singură soluţie a unei situaţii fără ieşire.

Tekai o privi cu atenţie.

- Nu-l pot dezamăgi pe Yves, spuse el. Am crescut împreună, ca fraţii, micuţă Laura. Nu m-a minţit niciodată şi nu-l voi minţi nici eu. îţi voi lua apărarea în faţa lui şi poate îl vom putea face să se răzgândească. Dar bănuiesc că ţi-e foame...

- Da, da, zise fata cu voce tare.

Apoi, dâdu-şi seama că ridicase tonul, întrebă:

- Yves are somnul uşor? Vocile noastre îl deranjează?

- Nu. Schimbarea direcţiei vântului îl poate trezi, dar asta numai dacă navighează singur. Faptul că a trăit în Franţa nu l-a schimbat. Nu e ca turiştii din Europa, care nu pot dormi decât dacă iau pastile.
Acum, du-te să te speli. Până termini, fac ceaiul şi pregătesc ceva de mâncare.

Laura găsi că friptura de vacă rece pe care i-o servi Tekai între două felii de pâine era cea mai minunată mâncare pe care o gustase vreodată. Bău două căni de

ceai şi apoi fu condusă de Tekai într-o cabină ce părea nefolosită de multă vreme.

- Voi pregăti micul dejun pentru Yves şi-i voi spune că ai fugit cu noi. Poate va fi mai bine dispus după ce va mânca ouă cu şuncă, aşa cum îi place lui.

- Crezi că mă va duce înapoi pe insulă? Am înaintat destul de mult...

- Nu ştiu. Poate că te va duce înapoi acasă, dacă va considera că ăsta e cel mai bun lucru de făcut în cazul tău. Şi dacă asta va fi decizia lui, nu mă voi certa cu el. Voi face tot ce pot pentru tine, dar el e căpitanul. Suntem coproprietarii vasului, dar el e şeful.

Deşi era foarte obosită, Laura adormi cu greu. Se gândi cum ar fi decurs viaţa ei dacă Jamie n-ar fi vândut vasul. Ar fi fost propria ei stăpână şi n-ar fi trebuit să aştepte cu nerăbdare decizia unui bărbat care nu ştia încă de prezenţa ei la bord.

Va fi furios că nu l-a ascultat? In orice caz, îi era frică să-l înfrunte.

Se trezi dintr-un somn greu, fără vise, scuturată de un braţ puternic.

Pentru câteva clipe, nu-şi putu aminti unde se afla.

încet-încet însă, amintirile îi reveniră. în faţa ei stătea Yves Cunningham, privind-o cu ochii lui negri.

- Oh! zise fata.

Se ridică în picioare, strângând la piept cearşaful - singura ei îmbrăcăminte.

- B-bună dimineaţa, se bâlbâi ea.

- A fost, până când Tekai mi-a spus că te-ai ascuns la bordul vasului nostru, zise el, tăios. Ce ai de spus în apărarea ta?

- Doar că... oamenii disperaţi iau decizii disperate.

- Ai crezut că-mi forţezi mâna?

- Nu, deloc... Dar am crezut... am sperat că te vei răzgândi dacă îţi pot dovedi că pot călători în orice condiţii. Dacă vrei să mă pedepseşti, pot să mă duc la loc unde am stat. Nu mă interesează. Aş face orice ca să scap de familia Hollis şi să fiu independentă.

Bărbatul îşi vârî mâinile în buzunare şi o privi cu atenţie, apoi întrebă:

- Ai paşaport?

Drept răspuns, fata clătină din cap.

- Nu poţi merge nicăieri fără paşaport.

- Atunci, va trebui să-mi fac. Am certificatul de naştere, certificatul de căsătorie al părinţilor şi paşaportul lui Jamie.

- îmbracă-te şi adu-mi-le.

- Asta înseamnă că mă vei lua cu tine?

- Nu, înseamnă că mă voi gândi. Vei rămâne în cabină tot restul zilei.

Fata se duse la baie. într-o parte se zărea un duş, protejat de o perdea de plastic. Totul în jur strălucea de curăţenie. Două periuţe stăteau pe o etajeră, alături de două aparate de ras. Prosoapele miroseau plăcut. Se vedea că cei doi nu aveau nevoie de o femeie ca să păstreze ordinea.

Se întoarse în cabină ca să-şi usuce părul. Incăperea avea ceva feminin. Probabil că fusese a fostei proprietare, lady Mary.

Gândindu-se că Yves o aşteaptă cu actele, se grăbi să iasă pe punte. Bărbatul îi făcu semn să se aşeze şi întinse mâna după certificate. După ce le studie vreme îndelungată, i le înapoie fără nici un comentariu. S-ar fi simţit mult mai sigură pe ea dacă bărbatul le-ar fi păstrat, dar singurele lui cuvinte fură:

- Ar fi bine să te pregăteşti. Peste jumătate de oră vei merge la ţărm.

Pe insula pe care ancorară nu locuia nimeni, ceea ce putea însemna că fusese supusă unui test.

- Ce ai face dacă te-am lăsa aici? întrebă Yves.

- Nu m-aş speria, răspunse ea. Aş pescui şi m-aş urca în copaci după nuci de cocos. Poate la un moment dat va trece un alt vas, şi rochia mea roşie lăsată la ţărm va atrage atenţia călătorilor. Mă vor lua cu ei, voi ajunge într-un oraş şi te voi reclama autorităţilor, iar tu îţi vei petrece multă vreme în închisoare.

- Nu ţi-ar fi frică să stai singură aici, noaptea? întrebă el, amuzat.

- Ba da, poate. Dar nu mi se poate întâmpla nimic rău.

- Dar asta nu se poate spune şi despre locurile unde eşti nerăbdătoare să ajungi şi pentru care vrei să părăseşti liniştea acestor insule.

- Poate, dar celelalte fete au reuşit. Eu de ce n-aş face-o? Aş prefera să fiu lăsată aici decât să mă întorc. Ar fi un

compromis mulţumitor. Tu nu mă vrei la bord, iar eu nu vreau înapoi pe insulă. Lasă-mă aici, nu mă supăr, crede-mă.

- Nu fi proastă, o întrerupse el. Dacă te îmbolnăveşti şi mori? M-aş face vinovat de crimă, dacă nu şi mai rău.

- Nimeni nu va şti.

- Ba da. Sunt sigur că n-ai plecat fără să-i spui prietenei tale, Hamani, ce ai de gând şi se va descoperi tot traseul... Crezi că şeriful nu va trece în raportul său felul în care ai ajuns aici?

- Nu m-am gândit la asta.

- Ca şi la multe alte aspecte ale situaţiei, o certă el.

Când se întoarseră la bordul Brizei Mării, Yves spuse:

- Bine, să vedem ce poţi să faci cu peştele pe care Tekai l-a prins. Ai mai gătit vreodată la butelie?

Ea făcu semn că nu.

- îţi voi arăta eu şi voi curăţa peştele, zise Tekai.

- Arată-i cum se foloseşte butelia, dar las-o să cureţe peştele, ordonă Yves. Nu mai e loc pentru nici un pasager pe vas. Va trebui să se facă utilă.

Laura îl urmă pe Tekai în bucătărie.

- încă mai e furios, nu-i aşa?

- Da, recunoscu polionezianul. Stii să găteşti, Laura?

- Jamie nu se plângea niciodată.

- Yves e pretenţios. Dacă reuşeşti să găteşti un prânz bun, poate-i vei câştiga bunăvoinţa.

îi arătă unde se află vesela şi condimentele şi o lăsă să-şi vadă de treabă.

Lily o învăţase să pregătească masa de când era încă o copilă şi Laura ajunsese să gătească în vasele tradiţionale din lut ca o adevărată bucătăreasă.

Cu toate astea, peştele nu intra foarte des în meniul lor pe atunci.

Spre marea ei uşurare, peştele fu foarte gustos. Nu vedea cum Yves i-ar fi putut reproşa ceva. Dar, deşi bărbatul mâncă vizibil mulţumit, nu-şi exprimă deloc părerea cu privire la masa din acea zi şi nici nu aprobă laudele lui Tekai.

După masă, Tekai se întinse la soare pe punte, iar Yves îşi luă un scaun şi începu să citească o carte.

Laura strânse masa şi spălă vasele. Curăţă cuptorul şi aruncă resturile. îi plăcea să se facă utilă şi bucătăriaoara arăta atât de bine şi de îngrijită, încât i se păru un sacrilegiu să n-o lase la fel cum o găsise.

îşi spălă apoi rochia în care fusese îmbrăcată cât stătuse ascunsă şi se întoarse cuminte în cabină, sperând că astfel prezenţa ei va trece mai puţin remarcată decât dacă ar fi ales să stea alături de cei doi.

începu să studieze titlurile cărţilor de pe rafturi şi descoperi o mulţime de subiecte amestecate. Cărţi de navigaţie, despre plante tropicale şi delfini...

Poezii amestecate cu romanele lui Robert Louis Stevenson şi cu ale altor autori, necunoscuţi ei. Luă o carte franţuzească, o deschise şi citi pe prima pagină o dedicaţie - "De la Yves, cu dragoste", însoţită de data Crăciunului anului trecut.

Laura o puse la loc şi luă un roman de Stevenson. Stia că autorul îşi petrecuse ultimii ani din viaţă în Samoa, unde localnicii îl botezaseră Tusitala - Povestitorul.

Deşi încerca să se concentreze asupra naraţiunii, Laura se gândea la autor, exilat din ţara natală de boală, la Jamie şi la lady Mary care, până la tragicul ei accident, fusese singura femeie care ştiuse să se poarte cu Yves.

De ce oare spusese Tekai că moartea ei fusese poate un lucru bun, dar că Yves va suferi mereu din pricina asta? Oare era soţia altuia? Dar în cazul ăsta, n-ar fi fost normal să-i lase vasul bărbatului ei? Sau poate că fusese nefericită cu el... Poate că Yves o iubea, dar ea îl plăcea pe Tekai... Era un bărbat frumos, educat şi bun, un bărbat pe care orice femeie l-ar fi putut iubi. Dar dacă pentru o englezoaică faptul că era polinezian era o barieră de netrecut? Iar doamna Mary era o nobilă... Ce o adusese oare prin locurile astea? Se măritase aici? Fugea de ceva?

Poate că fusese nevasta unui personaj important, pe care nu-l iubea, dar îi era frică şi ruşine să-l lase pentru un alt bărbat. Poate că-l iubea pe Yves, dar era mai bătrână decât el, o femeie de patruzeci de ani sau chiar mai mult, îngrozită de faptul că frumuseţea ei era pe cale să se şteargă, pe când el era încă tânăr. Puteau fi o mulţime de motive pentru care o femeie, prinsă în capcana pasiunii, să vrea să-şi ia viaţa.

"Dar nici măcar nu ştiu cu certitudine că a fot vorba despre sinucidere", îşi spuse Laura.

Se afla deja în cabină de două ore, când auzi pe punte

zgomotul vocilor celor doi şi-şi dădu seama că voiau să pornească din nou la drum. Rămase la locul ei, aşteptând înfrigurată.

Nu ştia încotro se îndreptau şi dacă aveau să se întoarcă spre insulă sau îşi vor continua parcursul.

Doar când îşi făcu în sfârşit curaj să iasă pe punte şi-l zări pe Tekai făcându-i complice cu ochiul, pricepu că grijile ei se sfârşiseră.

După o clipă, Yves se alătură lor.

- Oh, Yves, mulţumesc! exclamă fata, cu sinceritate.

Uşurată şi fericită de hotărârea luată, îl îmbrăţişă.

- Mulţumeşte-i avocatului tău, nu mie. Regret deja că l-am ascultat, zise el dur, în timp ce se afla încă în braţele lui.

Dar imediat după aceea o îmbrăţişă la rândul său, demonstrând astfel că nu numai intervenţia lui Tekai îl făcuse să se răzgândască în privinţa ei.

Un val de fericire o cuprinse când mâna lui puternică îi atinse spatele, iar cealaltă îi mângâie părul.

Aproape îi dădură lacrimile de recunoştinţă, sentiment care se amesteca insesizabil cu un altul. Se simţea atrasă de bărbatul din faţa ei, dar reuşi să reziste. Se smulse din braţele lui, se dădu un pas înapoi şi zise, timid:

- îmi pare rău.

- N-ai de ce să-ţi ceri scuze, răspunse Yves, amuzat.

- La ce oră vreţi să cinaţi?

- Ai făcut destule pe ziua de azi. în seara asta, eu voi găti.

Acea seară fu cel mai fericit moment pe care-l trăise de multă
vreme. Nu întrebă unde mergeau. Nu mai conta. După ce fusese atâta vreme obligată să rămână pe insulă, orice alt tărâm i se părea o promisiunea de fericire.

După cină, ea şi Tekai spălară vasele, în timp ce Yves se odihnea pe punte. Mai târziu, când polinezianul se pregătea să-şi preia schimbul, Laura îi zise:

-Aş putea să te înlocuiesc, să ştii. Mă descurc foarte bine, pentru că am făcut asta pe vasul lui Jamie.

- Poate în altă seară, interveni Yves. După ce ai stat atâta vreme ascunsă într-un loc lipsit de confort, cred că ţi-ar prinde bine opt ore de somn. Somn uşor.

îi vorbise ca unei copile de treisprezece ani.

Şi totuşi, chiar în aceeaşi zi o ţinuse în braţe şi-i vorbise cu un alt ton... Ii simţise bătăile inimii şi nerăbdarea trupului. Ştia că voia să facă dragoste cu ea... nu pentru că-l atrăgea în mod deosebit, ci pentru că era tânăr şi puternic, pentru că ea era o femeie cu trup şi chip frumos şi... pentru că-i amintea de altcineva.

Pe când se întorcea în cabină, îşi dori să-l poată face s-o dorească din alte motive: pentru că era Laura şi pentru că o iubea.

Capitolul 3

Se trezi a doua zi dimineaţă cu brusca, dar clara convingere că ceva în inima ei se schimbase. Se îndrăgostise de Yves Cunningham.

Pe timpul nopţii, vasul îşi schimbase cursul şi ajunse în apropierea unei insule care, ca şi cea pe care o părăsise, avea portul găzduit într-o lagună. Deşi în depărtare se vedeau câteva clădiri părăginite, nimeni nu locuia aici.

- Au fost alungaţi de gălăgia şi mizeria din Papeete, zise Yves, când aflară că spaţiul era numai al lor.

Rupse o floare de hibiscus stacojie şi o puse în părul Laurei. Gestul lui n-avea nici o semnificaţie; ştia foarte bine asta. Dar se simţi mulţumită, fericită... Nu acelaşi lucru s-ar fi întâmplat dacă Tekai i-ar fi pus în păr floarea.

Se întrebă de ce acest bărbat n-o atrăgea, cu toate că era foarte frumos şi de treabă, o ajutase şi-i purta de grijă... Incepuse să ţină la el, dar prezenţa lui nu-i dădea fiori. In schimb, fiecare cuvânt al lui Yves, fiecare gest aveau ceva special. Trebuia să se stăpânească să nu-l urmărească peste tot cu privirea, să nu-i admire chipul frumos şi trupul bronzat.

Deşi încerca să-şi facă prezenţa acolo cât mai puţin vizibilă, impusese la rândul ei o importantă restricţie prin simpla ei venire. Nu era vorba despre o mai atentă supraveghere a limbajului din partea celor doi, pentru că nici unul nu era tipul care să folosească obscenităţi. în schimb, îşi dăduse seama că din pricina ei bărbaţii îşi

dădeau osteneala să înoate în slipuri.

O dată, ieşind pe punte ceva mai devreme decât de obicei, dădu peste Yves, care îşi spăla hainele, acoperit doar cu un cearşaf. Laura nu descoperi la timp că bărbatul nu purta nimic altceva pe el şi se retrase grăbită, dar nu înainte de a-l privi, pierdută, câteva secunde bune.

Următoarele patru zile le petrecură în laguna insulei. Deşi fata spera că în toată această vreme destinată relaxării va putea afla mai multe despre bărbaţii cărora le încredinţase viaţa ei, aceştia rămâneau un mister de nepătruns.

Probabil că i-ar fi spus tot ce ar fi vrut să ştie, dar ea nu punea nici o întrebare. Si asta pentru că învăţase de la Jamie că era mai bine să aştepţi ca oamenii să-şi deschidă singuri sufletul în faţa ta.

- Si nu face greşeala să crezi tot ce-ţi spun oamenii, domnişoară, îşi aminti ea vorbele tatălui adoptiv. Cei mai mari mincinoşi par întotdeauna cei mai sinceri, iar cel care arată ca un ticălos poate fi cel mai onest om pe care l-ai întâlnit.

Yves şi Tekai îi puneau însă o mulţime de întrebări despre viaţa pe insulă alături de Jamie.

- Mi se pare greu de crezut că nu mai ai nici o rudă, spuse Yves, uitându-se ţintă la ea, pe când luau cina într-o seară.

Cred că merită să mai verificăm o dată.

- Cum?

- Certificatul de căsătorie al părinţilor tăi arată că şi-au

unit destinele într-un mic oraş, posibil oraşul natal al mamei tale. De asemenea, acolo scrie şi vârstele pe care le aveau la acea dată, aşa că ştim anul în care s-au născut.

Există la Londra un birou unde sunt înregistrate toate naşterile, morţile şi nunţile care au avut loc în Anglia, din 1837 până în prezent. Şi cum numele de fată al mamei tale nu era unul foarte obişnuit, nu ar trebui să fie greu să găsim certificatul ei de naştere şi vom afla astfel dacă s-a născut acolo, unde s-a măritat şi cine îţi sunt bunicii.

- Ştii adresa acestui oficiu?

- Da, dar n-are rost să le scriem. Actele trebuie solicitate de persoana în cauză. Dar ştiu pe cineva la Londra care ne poate ajuta. Ii voi scrie şi, în momentul în care vom trece printr-un loc cât de cât civilizat, voi pune scrisoarea la poştă.

- Iţi sunt recunoscătoare pentru efortul tău. Trebuie să mărturisesc faptul că întotdeauna am fost curioasă să-mi cunosc părinţii naturali. Deşi Jamie spunea că e câteodată mai bine să nu-ţi cunoşti rudele.

- Le sort fait les parents, la choix fait les amis, spuse Yves, amuzat.

Neştiind că fata putea înţelege franceza, îi traduse:

- Rudele ţi le dă Dumnezeu, iar prietenii ţi-i alegi singur. E un proverb foarte cunoscut.

Atunci, Laura îndrăzni să întrebe dacă el crescuse în ţara tatălui sa a mamei.

- în amândouă. Am fost la aceeaşi şcoală cu tata şi vacanţele mi le-am petrecut în Franţa.

Fata ar fi vrut să-l întrebe cum ajunsese în Pacific, dar chiar în acea clipă el se ridică de la masă. Fie că avusese de gând s-o facă mai de mult, fie că prin acest gest îşi propusese să descurajeze restul eventualelor sale întrebări, Yves evitase şi de data asta o discuţie lămuritoare despre trecutul lui. Ea înţelese, şi nu-l mai întrebă nimic.

Mai târziu, gândindu-se cât de puţin ştia despre el, se întrebă dacă nu cumva copilăria lui divizată între două ţări nu fusese rezultatul unei căsnicii ratate a părinţilor.

Următoarea insulă pe care o vizitară era locuită numai de urmaşii francezului care, alături de două polineziene, se stabilise aici în urmă cu aproximativ două secole. Probabil că avusese gene bune de vreme ce, în ciuda încrucişărilor dintre nepoţii şi strănepoţii născuţi din cele două familii, generaţiile recente nu păreau să sufere de nici o boală congenitală, nici fizică, nici mintală. Cu toţii vorbeau franceza, pe lângă graiul local, dar, din pricina contactului limitat cu lumea exterioară, franceza lor avea un puternic accent de Marsilia şi multe cuvinte arhaice.

Aici, Tekai petrecu o altă noapte la ţărm, cu o localnică la fel de frumoasă şi de binevoitoare ca şi Hamani. Dar Yves, cu toate că atrăsese din nou atenţia multor fete, nu-i urmă exemplul.

Pentru prima dată, Laura se întrebă dacă nu cumva era căsătorit. Si, profitând de ocazie că rămăseseră singuri la bord, îl întrebă direct, pe când lua micul dejun, dacă avea o soţie.

El privi îndelung farfuria din faţa lui şi răspunse:

- Nu, sunt singur. De ce?

Fata ezită:

- Nu te duci la ţărm cu nimeni, aşa cum face Tekai.

- Da, aprobă el. Dar asta nu pentru că sunt un soţ credincios sau pentru că am scrupule sentimentale. Imi place ca femeile cu care mă întâlnesc să fie mai în vârstă, mai sofisticate şi să aibă un comportament mai puţin libertin.

Mai târziu, Laura îşi studie cu atenţie chipul în oglindă, dorindu-şi să poată remedia cumva lipsa ei de stil şi de eleganţă. Voia să semene cu fetele franţuzoaice pe care le văzuse într-o revistă pariziană pe care cineva o adusese cândva de la Papeete.

De când venise la bord, îmbrăcase pe rând cele două rochii de purtase pe care le luase cu ea. In acea zi însă, îşi călcă o rochie elegantă, îşi strânse părul şi-şi prinse flori în el. La gât îşi agăţă singura ei bijuterie, un dolar cilian mare şi strălucitor. Banul fusese moneda oficială în coloniile franceze din Oceania pe vremea când, înainte de deschiderea canalului Panama, oraşul cilian Valparaiso era cel mai important port la Pacific al Americii de Sud. Pe insulă se mai aflau încă multe astfel de monede, iar Jamie reuşise cumva să facă rost de una, pe care o găurise, o atârnase de un lănţişor fin din argint şi i-o dăruise soţiei sale. La moartea ei, bijuteria fusese lăsată fetei.

- Ce bine arăţi în seara asta, Laura, o întâmpină Tekai la masa de seară.

Ii zâmbi şi-i mulţumi pentru compliment, dar fu uşor

dezamăgită, pentru că aştepta, mai mult decât orice, aprobarea lui Yves. Acesta o întrebă, privind cu atenţie talismanul de la gâtul ei, dacă ştia de unde provine banul. Laura făcu un semn afirmativ din cap şi el adăugă:

- Când eram copil, voiam să văd trei locuri pe lumea asta - Valparaiso, Samarkand şi Mandalay.

- Si le-ai văzut?

- Nu. Nu pentru că n-aş fi putut, dacă aş fi vrut, dar am preferat să-mi păstrez iluziile. Samarkand nu mai e deloc ce a fost pe timpul lui Tamerlan şi mă îndoiesc că Mandalay mai prezintă o cât de mică asemănare cu imaginea din versurile lui Kipling.

Cât despre Valparaiso, cred că e plin de zgârie-nori, nu un sălaş al piraţilor...

- Cine era Tamerlan? întrebă ea.

- Un prinţ mongol care a trăit în secolul al XIV-lea şi a cucerit un imens teritoriu, din Egipt până-n India. A murit pe când se îndrepta spre China.

- Cred că mă crezi foarte proastă...

- Pentru că n-ai auzit de Tamerlan? Puţini europeni au auzit. La şcoală se învaţă numai istoria propriei ţări - de obicei privită dintr-un punct de vedere foarte îngust - şi când studiile se termină, sunt prea plictisiţi ca să înveţe alte lucruri pe cont propriu. Ai urmat vreo şcoală?

- Nu. Jamie m-a învăţat să scriu şi să citesc şi m-a pus să repet tabla înmulţirii până am ştiut-o pe de rost. Mi-a cumpărat atlase şi mi-a arătat majoritatea ţărilor, marcând pe hartă oraşele principale şi râurile.

Yves răspunse, admirativ:

- Intr-o epocă în care majoritatea europenilor au nevoie de calculator pentru a face simple operaţii aritmetice, educaţia ta nu e deloc rea. Dar, din nefericire, pentru a-ţi câştiga existenţa în ziua de azi, ai nevoie de o diplomă. Problema ta e chiar... neplăcută, zise el privind-o intens, dar nu aşa cum sperase fata când se îmbrăcase cu rochia ei bună şi-şi pieptănase părul cu artă.

In aceeaşi seară, după cină, Laura se afla în cabina ei. In uşă se auzi o bătaie timidă.

- Intră, spuse ea.

Yves pătrunse în cabină.

- Dacă vrei să porţi vreo rochie din dulapurile de aici, eşti liberă s-o faci. Au aparţinut cuiva mai în vârstă, dar care avea cam aceeaşi talie. Hainele ar trebui să-ţi vină.

Deschise unul dintre dulapuri, iar Laura fu surprinsă să observe că înăuntru se aflau toalete foarte frumoase. Yves scoase o rochie albă cu nasturi din perle.

- Crezi că ţi-e bună?

- Da, zise ea. Dar... Tekai mi-a vorbit despre... lady Mary. N-ar fi dureros pentru tine să vezi pe altcineva purtându-i hainele?

- Nu le-a purtat aproape niciodată. In majoritatea timpului purta o rochie tradiţională, la fel ca şi tine. Pe de altă parte, nu sunt un tip sentimental şi una dintre grijile ei de seamă era să lase să nu se risipească nimic. Vei avea nevoie de ele. Bună seara.

După ce bărbatul plecă, Laura începu să caute febril

printre hainele femeii, atrasă de culorile şi de texturile lor minunate. Şi-ar fi dorit să poată distinge în aceste alegeri semne ale personalităţii ei. De când îi auzise numele, lady Mary începuse s-o obsedeze.

Toate bluzele şi rochiile ei erau elegante şi păreau foarte scumpe. In special culorile o fascinau: unele erau foarte vii, fără să fie ţipătoare, altele - pale ca cerul la apus.

Toţi nasturii aveau ceva original, iar pe fiecare haină era brodată monograma M.

Un alt sertar, mai mic, conţinea produse cosmetice şi parfumuri, unele încă nedesfăcute, toate franţuzeşti. Sertarul de lângă acesta era gol, dar căptuşit cu catifea neagră, ceea ce putea însemna că în el erau cândva depozitate bijuterii valoroase.

"Una dintre grijile ei de seamă era să nu lase să se risipească nimic", spusese Yves. Si totuşi, dacă moartea ei nu fusese un accident, îşi irosise voit anii care-i mai rămăseseră de trăit.

Sertarul gol pentru bijuterii îi aminti Laurei că, în afara pandantivului ei cu dolarul cilian, nu mai avea nimic valoros pe lume. Mai exista un inel care aparţinuse tatălui ei, o şevalieră cum spunea Jamie, dar nu-l putea purta pentru că era foarte mare pentru oricare dintre degetele sale. Era lucrat din aur şi decorat spectaculos.

A doua zi, Laura îi spuse lui Yves:

- Ti-am spus că nu pot plăti pentru călătorie, dar cred că pot s-o fac, totuşi. Aş vrea să-ţi dăruiesc acest inel. Dacă

nu crezi că-l vei purta, îl poţi vinde...

Bărbatul îl examină cu atenţie, privind imaginea gravată pe el. Era un braţ de bărbat care ieşea dintr-o coroană şi purta o sabie scurtă. Apoi, după o vreme, îl puse pe deget.

- îţi vine perfect, spuse ea.

- Da, dar după cum ai ghicit, inelele nu sunt genul meu, replică el. Iar să port un inel pe barcă....

- Atunci, vinde-l. Trebuie să valoreze ceva. E aur masiv, mi-a spus Jamie.

-A fost al lui?

- Nu, al tatălui meu.

El cântări inelul în palmă.

- Probabil că are vreo cincisprezece grame şi, cum preţul aurului este destul de mare, valorează mult. Am să te ajut să obţii un preţ bun pe el, dar nu ca să-ţi plăteşti călătoria. Costurile ei sunt neglijabile, iar la sfârşitul ei vei avea cu siguranţă nevoie de toţi banii pe care-i poţi aduna.

In zilele care urmară, Laura încercă să nu se gândească la eventualele probleme pe care le va întâmpina în viitor, şi să se concentreze exclusiv asupra prezentului. Inotul, pescuitul şi scufundările erau preocupările de bază pe timpul zilei, iar noaptea citea până târziu. Nu fusese niciodată mai fericită, nici chiar când Lily trăia. Viaţa ei era împlinită prin simpla prezenţă a lui Yves lângă ea.

Adesea, după-amiaza, el asculta casete cu muzică, melodii pe care fata le mai auzise cândva: muzică orchestrală, operă şi o femeie care cânta în germană şi

despre care Laura aflse că se numea Elisabeth Schwarzkopf.

Câteodată, muzica i se părea foarte frumoasă, dar într-o zi o întristă până la lacrimi. Când Yves o descoperi plângând, o întrebă cu blândeţe:

- Ce ai, draga mea copilă?

- Nimic... muzica... răspunse ea. M-a întristat.

Bărbatul nu râse de ea, dar Laura se simţi penibil. Nu voia să fie pentru el "draga lui copilă". Voia să fie iubita lui.

Se afla la bord de aproximativ o săptămână, când văzu în sfârşit cabina lui. De obicei, când se aflau la ţărm, uşile cabinelor stăteau larg deschise, pentru a pătrunde înăuntru cât mai mult aer proaspăt şi fiecare încăpere era protejată de o perdea care le asigura intimitatea când se schimbau sau dormeau. Yves îşi ţinea mereu trasă perdeaua.

Dar într-o zi, o lăsase dată la o parte şi Laura nu rezistă tentaţiei de a vedea dacă personalitatea lui se putea ghici în acest spaţiu, aşa cum prezenţa femeii a cărei cabină o ocupase rămăsese pentru totdeauna impregnată în locul unde stătuse.

După cum bănuise, cabina lui era incredibil de curată şi de ordonată. Nimic nu era împrăştiat pe jos. Hainele stăteau strânse în dulap, iar patul era făcut.

Sperase că va găsi o fotografie a misterioasei lady Mary, dar nu descoperi decât nişte picturi cu diferite vase de navigaţie. Rămase în prag, dezamăgită că spaţiul lui intim nu-i putea vorbi despre Yves.

Stia despre el doar ce observase singură. îşi dăduse

seama, printre altele, că deşi naţionalitatea lui oficială era engleză, cultura franceză avusese asupra lui o influenţă mult mai mare. Dacă se întâmpla vreodată să murmure un cântec, atunci era un crâmpei dintr-o melodie franceză... iar o dată, când nişte ulei încins îi sărise pe mână, exclamaţia lui de surpriză fusese tot în franceză.

-Yves se duce des în Franţa? îl întrebă Laura pe Tekai, încercând să descifreze misterul.

- De ce nu-l întrebi pe el? răspunse enigmatic bărbatul. Doar nu-ţi mai e frică de el!

- Nu, dar cred că tu eşti mai... amabil.

- N-ai nici un motiv să te temi de el, crede-mă.

In cursul aceleiaşi zile, fu rândul lui Yves să descopere ceva nou despre ea. Din copilărie, fata obişnuia să deseneze pe bucăţele de hârtie orice îi atrăgea atenţia: o floare, o barcă, un grup de femei stând turceşte şi împletind frunze de palmier... Cândva avusese şi acuarele, dar culorile se terminaseră repede...

Stătea în salon, privind în sus către punte, de unde-l putea vedea pe Tekai aşezat pe un dulăpior. Luă o foaie de hârtie şi un creion şi începu să deseneze, atrasă de frumuseţea clasică a trupului său.

Yves privi o vreme desenul şi spuse:

- Nu-i rău, nu-i rău deloc. Dar chipul lui n-ar fi mai interesant decât picioarele?

Fata reuşea să redea foarte bine expresivitatea personajelor sale

- deşi nu întotdeauna subiectul era mulţumit de realizare -

printr-o metodă care nu avea nimic deliberat, şi anume prin accentuarea trăsăturilor caracteristice ale modelului.

După ce-l desenă pe Tekai, Yves o rugă să-i facă şi lui un portret. Laura se temu însă să i-l arate, de teamă ca bărbatul să nu se simtă ofensat.

Deşi n-o făcuse intenţionat, Yves avea un chip de pasăre, iar nasul părea mai mare decât în realitate. Dar bărbatul găsi lucrarea foarte interesantă.

- Ai un talent înnăscut pentru caricatură, spuse el. Ai putea să faci bani buni cu asta. In orice caz, merită să încerci.

După o săptămână de navigaţie continuă, Laura fu foarte surprinsă când, într-o bună dimineaţă, se trezi şi observă că Briza Mării se legăna aproape de ţărm, între alte vase, în vecinătatea unui iaht luxos.

Ieşi pe punte şi se întinse bine ca să dezmorţească, apoi observă că pe puntea iahtului se afla un tânăr care o privea cu interes. Fata îi aruncă la rândul ei o privire curioasă şi tânărul prinse curaj şi o întrebă vesel:

- Când aţi sosit aici?

- Nu ştiu. în noaptea asta, cred. Dormeam...

Amândoi cercetară cu privirea oraşul care se zărea în apropiere.

Semăna cu un mic port, aşa cum Laura mai văzuse atâtea altele, dar, deoarece trecuse multă vreme de când vizitase ultima oară un oraş, fu impresionată de clădirile mari, de barurile şi de magazinele animate.

Tânărul de pe iaht spuse:

- Si eu am dormit până am ajuns aici. Unde ne aflăm?

Fata îi spuse, privind harta, apoi îl întrebă la rândul ei:

- De unde veniţi?

întrebase în şoaptă, făcându-i şi tânărului semn să vorbească încet, pentru a nu-i trezi pe cei doi prieteni ai ei.

- Ce părere ai despre o mică excursie la ţărm? întrebă tânărul. îţi fac cinste cu o cafea.

Fata reflectă o clipă, apoi răspunse, entuziasmată:

- De acord, dar mai întâi trebuie să mă schimb. Nu durează mult.

Câteva minute mai târziu, reapăru îmbrăcată în rochie şi cu părul strâns în coadă.

- Putem folosi barca ta? întrebă el.

Laura ezită. Dacă lua barca, Tekai şi Yves n-o puteau folosi să ajungă la ţărm. Totuşi, mai erau două ore până când cei doi aveau să se trezească, şi, după calculele ei, să bea o cafea nu putea dura atât de mult.

- Da, sigur, răspunse ea.

Traversă platforma întinsă pentru a lega cele două vase şi remarcă faptul că iahtul avea o barcă proprie. I se păru ciudat faptul că tânărul nu se oferise să meargă la ţărm cu barca lui, dar se linişti repede, spunându-şi că exista, desigur, o explicaţie foarte plauzibilă.

După cincisprezece minute, se aflau deja într-un bar din oraş, în faţa ceştilor aburinde de cafea. Lăcomia cu care băiatul luă prima înghiţitură din lichidul fierbinte îi aminti fetei de Jamie, care se refăcea la fel după o noapte de beţie.

- Te doare capul? întrebă ea.

- Da, răspunse el sincer.

- De ce nu iei o pastilă?

- Nu, mulţumesc. Mă voi simţi mai bine după câteva căni de cafea, spuse tânărul, făcându-i semn barmanului să mai aducă o ceaşcă. Numele meu este John Lacey.

- Laura Ross, se prezentă ea, privindu-l cu atenţie.

Părea obosit şi mahmur. Era mai scund şi mai puţin solid decât Tekai, dar ceva din trăsăturile sale îi amintea de tipul polinezian. In schimb, avea părul deschis la culoare şi ochii albaştri.

- Iahtul Felicia aparţine părinţilor tăi?

- Nu, părinţii mei sunt acum în Anglia, zise el, clătinând din cap. Mă aflu acum în ceea ce tata numeşte wanderjahr.

- Ce înseamnă asta?

- E un cuvânt german care înseamnă anul de călătorie pe care orice tânăr trebuie să-l împlinească, pentru a vedea lumea şi să câştige experienţă. De fapt, nu fac nimic din toate astea. Ceea ce fac într-adevăr este să realizez un vis al tatei, care întotdeauna şi-a dorit să poată călători în jurul lumii, dar n-a avut niciodată posibilitatea. Aşa că, atunci când mi-am terminat studiile, a insistat să-mi iau un an de vacanţă înainte de a intra în afacerea familiei.

- îţi place călătoria?

- Câteodată... nu mereu. De exemplu, acum îmi place, în ciuda durerii înfiorătoare de cap.

- Ce faci pe Felicia? Munceşti ca să-ţi plăteşti călătoria?

Bărbatul se încruntă, probabil din pricina unei dureri

acute, apoi
răspunse:

- înlocuiesc un steward care şi-a rupt piciorul.

- înţeleg. Cum sunt proprietarii? Drăguţi?

- Proprietarul este un american bogat care se îndreaptă spre Noua Zeelandă. Presupun că nu mergi în acelaşi loc...

- Nu cred. Nu ştiu. Am plecat de pe insula mea ca să-mi găsesc un loc de muncă pe o alta, mai mare.

- Cui aparţine vasul tău?

- Unor oameni foarte de treabă - un localnic şi un european - care m-au salvat... de acasă.

- Salvat?

în mod normal, n-ar fi explicat circumstanţele care au făcut-o să fugă de pe insulă unui om abia cunoscut, dar faptul că tânărul călătorea la fel ca ea, fără să ştie încotro îl va duce destinul, i-l făcu simpatic. îi povesti pe scurt viaţa ei, dar nu menţionă faptul că se îmbarcase clandestin.

- Iţi poţi plăti drumul sau eşti obligat să munceşti? întrebă ea.

- Nu, nimeni nu mă obligă să fac nimic. Dacă aş vrea, aş putea să mă duc direct în Anglia cu avionul. Nu de pe insula asta, desigur, ci de pe una care să aibă aeroport. Dar tata vrea să călătoresc în condiţii grele, ca să fie călătoria mai interesantă, mai bogată în experienţe. Oricine se poate duce în jurul lumii cu un bilet de avion... dar n-are parte de nici un pic de aventură.

- N-am fost niciodată la bordul unui iaht atât de mare. E luxos, confortabil?

- Da, foarte.

- Peste cât timp trebuie să te întorci la treabă?

- Nu peste mult timp...

Durerea de cap a băiatului păru pentru o clipă mai violentă.

- Atunci, vino cu mine pe Briza Mării şi îţi voi prepara ceva pentru migrenă, ceva care la Jamie funcţiona întotdeauna, îl invită ea. Şi poate că Tekai şi Yves te vor sfătui cum să ajungeţi mai repede în Noua Zeelandă.

- Bine, mulţumesc.

Se ridică şi se duse la bar să plătească, iar Laura se îndreptă spre uşă. Se opri acolo, uimită să-l vadă pe Yves la câţiva paşi de ea, cu furia întipărită pe chip. Cunoştea bine această expresie. O mai zărise în dimineaţa în care Yves aflase că se ascunsese la bordul Brizei.

Zărind-o în uşă, îşi schimbă drumul şi veni spre ea. Fata îl privi temătoare.

Ştia că greşise şi încercă să-şi ceară scuze:

- Imi pare rău, Yves, sincer. Credeam că ne vom întoarce înainte ca tu şi Tekai să vă treziţi.

- Ne vom întoarce? repetă el.

Vocea lui sunase şficuitor, ca un plesnet de bici.

Chiar atunci apăru John.

- El e John Lacey, explică ea. Călătoreşte pe Felicia, iahtul de lângă noi.

Apoi se întoarse spre John:

-John, el e Yves Cunningham, căpitanul de pe Briza Mării.

- Mă bucur să te cunosc, zise tânărul, întinzându-i mâna.

Yves îi ignoră gestul şi-l privi atât de dispreţuitor, de parcă ar fi avut de-a face cu o insectă.

Se adresă apoi fetei, furios:

- Stiam că mai devreme sau mai târziu vei deveni o pacoste, dar nu mă aşteptam să am probleme cu tine atât de curând. înapoi pe vas imediat, şi să nu mai îndrăzneşti vreodată să pleci aşa.

O luă de mână şi începu s-o târască după el, de parcă ar fi fost un părinte enervat de un copil recalcitrant.

Ea ascultă, supusă, şi începu să alerge grăbită în urma lui. După
o vreme, se opri însă, spunând:

- Mă doare!

El îi eliberă încheietura, dar continuă să meargă grăbit de-a lungul cheiului, ştiind că fata îl va urma oricum. în timp ce încerca să ţină pasul cu el, Laura se întreba cum ajunsese Yves la ţărm. Probabil că făcuse rost de altă barcă.

într-adevăr, la ţărm aştepta o mică barcă, în care Yves o forţă să se urce.

- înţeleg că eşti supărat pe mine, spuse ea, pe când el dezlega funia, dar nu văd de ce a trebuit să te porţi aşa cu John Lacey.

- Nu-mi pasă de un linge-blide ca el.

- Linge-blide? se miră fata.

Ise păruse un băiat de familie bună.

Dar Yves nu răspunse. Merseră în tăcere restul drumului.

Când ajunseră la bordul Brizei, simţi mirosul mâncării preparate de Tekai pentru micul dejun şi zgomotul familiar al vaselor mânuite cu îndemânare de polinezian.

Simţea că Yves exagera şi dăduse o importanţă prea mare nevinovatei ei excursii.

- Chiar voiai să te duci la ţărm, sau eşti supărat doar pentru că am plecat fără permisiunea ta? întrebă ea, încercând să se lămurească. Expresia lui nu mai era la fel de înspăimântătoare ca atunci când se întâlniseră în bar, dar ochii lui negri scânteiau încă de furie.

- Te rog să te duci în cabină. Nu mă îndoiesc că există "vecini" care vor privi cearta noastră ca pe un început de zi agreabil, dar vreau ca discuţia noastră să rămână privată.

îl ascultă, supusă, îndată ce văzu apărând la fereastra iahtului un chip curios, zâmbind cu maliţiozitate. Se întrebă dacă nu cumva chiar personajul respectiv îi atrăsese lui Yves atenţia asupra absenţei ei. Ajunşi în salon, Yves îi făcu semn să stea jos, dar el rămase în picioare, cu mâinile în buzunare.

- Prima dată când m-ai rugat să te iau cu noi, mi-ai spus că-ţi poţi purta singură de grijă. M-am îndoit -şi pe bună dreptate - de capacitatea ta de a te feri de pericole. De aceea te-am şi refuzat. Acum, îţi pot demonstra că am avut dreptate. Ce impresie ţi-a făcut John Lacey?

Fata ezită să răspundă. Nu era greu să-ţi dai seama că posesorul feţei zâmbitoare de la fereastra iahtului îi

povestise lui Yves ceva rău despre John. Probabil era un coleg de-al lui cu care tânărul avusese vreo neînţelegere şi orice îi spusese lui Yves - putea fi sigură - era ori exagerat, ori fals. Era surprinsă că Yves plecase urechea la astfel de bârfe.

- Mi-a plăcut, răspunse ea, încrezătoare.

- Ce ţi-a povestit despre el?

- Că petrece un an călătorind prin lume înainte să se întoarcă în Anglia, şi să se implice în afacerea familiei. Că unul dintre stewarzii de pe Felicia şi-a rupt piciorul şi-l înlocuieşte şi... că iahtul călătoreşte spre Noua Zeelandă.

- Nu ţi-a spus cine e proprietarul iahtului?

- Mi-a spus doar că e american.

- In primul rând că e o "ea". E vorba despre o femeie, faimoasă chiar. Şi nu pentru calităţile ei... E celebră mai ales prin faptul că a avut nenumăraţi soţi, de la care a obţinut o avere frumuşică. Iar acum, s-a reorientat către tineri. Mult mai tineri decât ea... genul pe care bunica mea i-ar fi numit gigolo, iar acum se cheamă playboy...

Tăcu o clipă, încercând să vadă reacţia fetei la aceste veşti, apoi continuă:

- Noua ta cunoştinţă face parte dintre băieţii despre care-ţi vorbesc.

- Nu cred. Doar pentru că un tip nesuferit ne-a zărit pe fereastră şi ţi-a spus minciuni, nu înseamnă...

- Nici măcar nu v-a văzut, o întrerupse el. Proprietara însăşi v-a observat, n-a fost deloc mulţumită de privelişte şi a făcut un scandal monstru.

După ce am aflat al cui era iahtul, nu am mai avut nevoie de nici o explicaţie.

Laura îşi aminti atunci de expresia încruntată a lui John când îi povestise despre iaht, despre munca lui şi despre proprietară, expresie pe care o pusese atunci pe seama migrenei. Oare bărbatului îi era ruşine cu ceea ce făcea? Nu părea genul care să umble cu o femeie mai în vârstă pentru bani.

- Poate că o iubeşte... Dacă a avut atâţia bărbaţi bogaţi, probabil că e foarte frumoasă.

- înseamnă că e idiot, răspunse Yves brutal. Chiar atunci fură întrerupţi de apariţia lui Tekai, care-i anunţă că micul dejun e gata.

Laura se ridică şi începu să pună masa.

Mâncară în tăcere. Atmosfera devenise apăsătoare.

Se întâmpla câteodată - şi ultima experienţă era de acest fel

- să-şi dea seama brusc de marea ei naivitate, iar cinismul lui Yves să i se pară o barieră de netrecut în relaţia lor. Visul ei de a deveni cândva iubita lui i se părea în aceste momente de-a dreptul utopic.

După prânz, Yves plecă la ţărm singur, iar Laura rămase în compania lui Tekai. Observând felul în care fata privea în urma lui Yves, polinezianul spuse:

- Nu trebuie să-ţi fie frică de el. Nu te va pedepsi în nici un fel. Te va certa din când în când, dar aşa e el. Latră mai rău decât muşcă.

- Da? Laura nu era convinsă.

- Da. Când se va întoarce, ai să vezi că a şi uitat incidentul... Totul va fi la fel ca înainte, doar dacă nu cumva îi reaminteşti tu...

- Nu voi face asta... Mi-ar plăcea să-i fiu pe plac. Nu vreau să reprezint o povară pentru nici unul dintre voi.

- Nu eşti o povară pentru nimeni, spuse Tekai, blând.

Ceva din expresia lui îi dădu impresia că bărbatul ghicise sentimentele ei pentru Yves şi că o compătimea. înţelegând că pentru Yves nu reprezenta altceva decât o biată mâţă flămândă, ale cărei ţipete nu le putea ignora, Laura se simţi disperată.

Capitolul 4

Yves se întoarse abia seara şi-i anunţă că vor mânca la restaurantul de pe insulă.

Deşi nu avea altceva cu ce să se laude, insula adăpostea un restaurant foarte bun, care făcea parte dintr-un hotel a cărei proprietară era o femeie jumătate franţuzoaică, jumătate indigenă.

Acolo, Laura avu ocazia s-o cunoască pe stăpână Feliciei.

După cum bănuise, era foarte frumoasă.

Avea părul bogat, blond natural, coafat pretenţios, care îi punea în valoare ochii mari, de un albastru intens. Purta o rochie foarte elegantă, din mătase verde cu negru şi picioarele ei mici şi fine erau încălţate cu pantofi cu toc.

Purta o mică geantă neagră cu lănţişor şi mănuşi tot din mătase. Avea aerul unei regine, obişnuită să aibă lumea la picioare. Privind-o, Laura se gândi că ea şi cu Yves s-ar fi potrivit de minune. Amândoi erau foarte siguri pe ei, aproape aroganţi, şi aveau darul de a-i pune pe cei din jur într-un con de umbră.

Astfel se întâmplă că trecu ceva vreme până când Laura să-şi dea seama că femeia era însoţită de John Lacey care, simţindu-se privit de fată, roşi şi-şi întoarse privirea. Yves avea deci dreptate...

Intrarea femeii nu scăpă nici comesenilor ei, dar nici unul dintre cei doi nu păru s-o găsească mai interesantă decât mâncarea. In schimb, Laura era parcă vrăjită.

Cei trei stăteau la o masă de lângă perete, dar nouvenita fu invitată de proprietară la o masă din centrul încăperii şi fu servită chiar de ea.

Proprietara iahtului se aşeză la masă şi aprinse o ţigară, apoi se uită pe meniu. Il lăsă repede deoparte şi o întrebă pe femeie ce-i recomandă. Acceptă sugestiile cu un aer de superioritate, fără să-l consulte pe bărbatul din faţa ei.

După ce stabili meniul, îşi îndreptă atenţia asupra celorlalţi clienţi ai localului. Işi plimbă privirea de la unul la altul, fără prea mare interes, până când ajunse şi la masa unde Laura mânca alături de cei doi bărbaţi.

La fată se uită cu o indiferenţă ironică, dar pe Yves şi pe Tekai îi studie cu mare atenţie. Işi opri definitiv privirea asupra lui Yves şi-i spuse ceva lui John. Laura ghici că-l întrebase dacă-l remarcase la ţărm de dimineaţă.

Apoi, fata încercă să nu-i mai privească şi să se concentreze asupra mâncării.

Yves o numise pe femeie "o târfă scumpă", şi poate că asta şi fusese înainte să renunţe la cucerirea bărbaţilor bătrâni în favoarea celor tineri.

Dar, oricât de dubioase îi erau obiceiurile, acestea nu schimbau cu nimic faptul că, deşi nu mai era tânără, avea farmecul şi eleganţa unei femei care putea oricând cuceri un bărbat, fie şi mai tânăr. Fiecare gest al ei avea o graţie aparte, chiar şi felul în care ţinea furculiţa, cu toate că nu se forţa să fie delicată, ci mânca plină de voie-bună, cu poftă.

Când Laura şi cei doi ajunseră la cafea şi coniac, femeia se ridică de pe scaun şi veni la masa lor. Yves şi Tekai o aşteptară în picioare. Femeia le zâmbi prietenoasă şi întrebă:

- Sunteţi de pe Briza Mării, nu-i aşa? Mă numesc Lisa Lang, de pe Felicia.

întinse mâna către Laura, apoi îl salută pe Tekai şi, în final se întoarse spre Yves, căruia îi spuse:

- Văd că aţi terminat de mâncat. Si noi vom fi gata în curând. Mi-ar face mare plăcere dacă aţi veni pe iaht pentru o mică petrecere.

Amintindu-şi cum vorbise despre ea de dimineaţă, Laura se temu că Yves îi va răspunde în doi peri şi o va refuza. Dar bărbatul se înclină şi răspunse politicos:

- Mulţumim pentru invitaţie.

Rămase apoi în picioare, până când femeia se întoarse la masa ei. Abia apoi se reaşeză şi spuse, privindu-l pe Tekai cu un zâmbet ştrengăresc:

- Cred că regina canibală s-a plictisit de porci. Ce părere ai? Eu sau tu?

- Poate amândoi, se strâmbă el.

Toţi cinci se întoarseră pe chei, cu Lisa mergând între Yves şi Tekai. Laura era încadrată de Tekai şi John. Femeia îl prezentase pe acesta din urmă foarte evaziv:

- El e John Lacey, din Anglia.

Tekai dădu mâna cu noua sa cunoştinţă, iar Yves îl întâmpină cu un "bună" care nu lăsa să se vadă că se cunoşteau deja şi că prima lor întâlnire nu fusese deloc

amicală.

Pe când Lisa părea încă nehotărâtă de obiectul prăzii şi discuta aprins cu amândoi bărbaţii, John se apropie de Laura şi-i şopti:

- îmi pare rău că te-am vârât în belele.

- Nu a fost vina ta. Yves s-a supărat că nu a găsit barca.

John nu mai spuse nimic altceva. Probabil bănuia că Laura aflase multe lucruri compromiţătoare despre el şi ar fi vrut să se justifice, dar acum nu era momentul potrivit. Puteau fi auziţi.

Felicia era mai mare decât Briza Mării, iar puntea ei - destul de încăpătoare pentru a aranja acolo mai multe scaune şi fotolii comode, acoperite cu perne pufoase şi adânci. Salonul era separat în două spaţii, despărţite printr-un perete de sticlă glisant, care putea fi dat la o parte pentru a crea o zonă de relaxare mai mare. Aici se aflau canapele luxoase, acoperite cu tapiţerie vernil, covoare moi şi lampadare din mătase în tonuri de smarald, la fel ca tăbliile din piatră ale piticelor măsuţe de cafea, despre care John spuse că sunt din malachit.

Lisa, o dată ajunsă acasă, se preocupă numai de cei doi bărbaţi, ignorându-i cu totul pe Laura şi pe John. întreaga ei atenţie era concentrată asupra lui Tekai şi a lui Yves, dar în aşa fel încât nu puteai ghici pe care-l preferă cu adevărat.

John îi propuse fetei să meargă afară, iar ea fu imediat de acord. Spectacolul pe care-l avea în faţa ochilor o nemulţumea şi o durea totodată.

Priviră luminile oraşului şi oamenii care se plimbau pe

chei sau pe cei care ieşeau din barurile zgomnotoase.

- Mi-ar plăcea să ne fi aflat în altă parte... la o petrecere în Anglia... ne-am fi cunoscut şi... în fine, circumstanţele ar fi fost altele, spuse el, uşor stânjenit.

- Cred că în Anglia sunt destui oameni care şi-ar dori să se afle pe un iaht în Mările Sudului. Tu n-ai fi vrut să te afli aici?

- Nu cred că tipul de pe Briza Mării a fost supărat pe tine doar pentru că ai luat barca. Nu prea mă place, nu? De fapt, a fost cât se poate de explicit. Nu ştiu de unde a aflat despre mine... atât de repede... Probabil că ţi-a spus că sunt un tip dezgustător, de moravuri îndoielnice...

- Nu a fost foarte drăguţ nici cu doamna Lang, dar pe atunci n-o văzuse încă. Se pare că s-a răzgândit în privinţa ei.

- Dar tu ce crezi despre ea?

- Mă fascinează. E perfectă... din cap până-n picioare. N-am mai cunoscut pe nimeni ca ea.

- Nici eu, atunci când am întâlnit-o. Dar îşi petrece o mare parte din timp aranjându-se, masându-se, cremuindu-se. Şi tu ai putea arăta la fel, dacă ai investi la fel de mult timp în masaje şi manichiură.

Deşi... îmi placi mai mult aşa cum eşti acum.

Ii privi chipul nefardat, atins doar de razele soarelui, şi părul natural, necoafat. Deodată, bărbatul se apropie încetişor şi o sărută tandru pe obraz.

Dacă acesta ar fi trebuit să fie avangarda unor săruturi mai pasionale sau nu, n-avea să afle niciodată. O voce

puternică se auzi din spatele lor:

- Dragoste la prima vedere, nu, Johny, dragule?

Se întoarseră şi o zăriră pe Lisa alături de cei doi bărbaţi.

După acest mic comentariu, femeia nu mai zăbovi şi plecă grăbită, fluturându-şi mâna în direcţia lor cu un aer indiferent.

- Oh, doamne! Urmează o nouă ceartă, şopti John. Presupun că şi tu vei fi pedepsită.

- Nu cred. A fost doar un sărut prietenesc. Ce-i rău în asta? întrebă Laura, inocentă.

- Mi-a ajuns toată mascarada asta, zise el, hotărât. Voi scăpa de toate, voi fugi. Chiar acum, în noaptea asta. Crezi că veţi rămâne mult aici? întrebă el, cu un brusc interes.

- Nu ştiu, dar se pare că nu.

- O să-ţi dau adresa mea din Anglia. Când vei ajunge acolo, să mă cauţi. Nu vei mai fi singură. Părinţii mei sunt oameni foarte respectabili, chiar dacă eu nu sunt.

- Deci, nu eşti îndrăgostit de doamna Lang? întrebă ea, cu o uşoară ezitare.

- Nu, şi nici ea nu mă iubeşte. Ţi se pare ciudat?

- Nu... neapărat.

- Atunci, crezi că e dezgustător...

- De ce spui asta?

- Pentru că eşti atât de diferită de ceilalţi oameni... eşti blândă, încrezătoare... nu cred că ai putea fi cu cineva fără să-l iubeşti... cu adevărat.

- Sper. Dar fetele sunt diferite de bărbaţi... cel puţin

aşa m-a învăţat Jamie. îmi spunea adesea că femeile nu-şi uită dragostea nici după ani de zile. în schimb, un bărbat poate uita o femeie la fel de uşor cum uită ce a mâncat la prânz acum cinci zile. E un lucru greu şi dureros de acceptat de către femei, dar asta e realitatea...

- Nu întotdeauna se întâmplă aşa.

Uite, Lisa mă va uita mai repede decât o voi putea uita eu.

John îi scrise pe o bucată de hârtie adresa lui şi Laura o vârî repede în buzunar, chiar înainte ca cei trei să se întoarcă.

Un steward le aduse un nou rând de băuturi. Tekai se îndreptă spre cei doi tineri, lăsându-l pe Yves cu doamna Lang. Din când în când, femeia râdea în hohote. Laura îi privea cu coada ochiului, întrebându-se dacă Yves avea s-o pedepsească pentru că-l lăsase pe John s-o sărute.

Işi aminti cum îl auzise spunând, pe când ea se afla încă ascunsă la bordul Brizei, că "femeile îi plac la locul lor - în pat" . Se vedea limpede că avea intrarea liberă în patul Lisei. Tot timpul conversaţiei lor, ochii albaştri ai femeii priviră plini de dorinţă umerii lui puternici. Laura văzuse adesea bărbaţii uitându-se în acest fel la fete, dar niciodată invers.

Era deja târziu când se întoarseră la bord. Spre marea ei uşurare, Yves nu spuse nimic despre sărutul dintre ea şi John.

A doua zi, fiind rândul ei să se ocupe de achiziţionarea proviziilor, Laura se interesă cât mai aveau de gând să

rămână în port.

- Cred că vom mai sta vreo săptămână, răspunse Yves, şi Laura fu sigură că Llsa îl convinsese să mai rămână.

Era zi de piaţă în port, aşa că Laura plecă la ţărm să cumpere cele necesare. Plasa pe care o avea cu ea începuse să se umple şi devenise grea. Deodată, simţi un braţ puternic care-i luă povara. Era John.

- Ai timp să bem o cafea sau Yves te urmăreşte?

- Stie că am venit la piaţă, răspunse ea.

Se duseră la acelaşi bar şi se aşezară la aceeaşi masă ca în prima zi când se întâlniseră. Singura diferenţă era că John nu mai părea tulburat şi nici nu-l mai durea capul. Astăzi era vesel şi hotărât.

- Am plecat de pe iaht imediat după voi şi mi-am petrecut noaptea la hotel, pe ţărm, spuse el. Acum, aştept să vină alt vas...

- Doamna Lang s-a supărat când i-ai spus că pleci?

- Nu. Dimpotrivă. Mi s-a părut chiar bucuroasă. Cred că are noi preocupări, mai interesante. Si-a pus în cap să cucerească pe unul dintre cei doi bărbaţi de pe Briza Mării. Nu ştiu încă pe care.

Laura refuza să creadă că era vorba despre Yves. îi făcea rău chiar şi gândul că aşa ceva se putea întâmpla.

- Povesteşte-mi despre Anglia, zise ea, încercând să schimbe subiectul. Locuieşti la ţară sau în oraş?

El îi descrise casa unde locuia şi-i povesti câte ceva despre familie. Avea două surori şi un frate, care era încă la şcoală. Laura avu impresia că erau o familie unită şi

iubitoare. Probabil că nu trăiau pe picior mare, ca doamna Lang, dar aveau destui bani pentru a trăi confortabil, într-o casă spaţioasă, cu grădină şi piscină. Vara dădeau petreceri mari, făceau grătare şi înotau în piscină, iar mama lor juca tenis cu prietenele ei. Era un stil de viaţă foarte diferit de ceea ce cunoscuse ea până acum. I se părea ciudat ca pe aceeaşi planetă cu ea să trăiască oameni care să aibă preocupări atât de diferite. Si totuşi, îşi dădea seama că, dacă părinţii ei naturali n-ar fi murit şi dacă tatăl ei a fi prosperat şi s-ar fi întors în ţara natală, ar fi fost destinată aceluiaşi stil de viaţă, pe care l-ar fi acceptat ca pe o banală normalitate.

Tot ascultând povestea lui John, nu-şi dădu seama cât de mult zăboviseră în bar. Când ajunseră pe chei, în locul unde era ancorată Briza, între iaht şi cealaltă ambarcaţiune, Laura descoperi, şocată, că vasul ei dispăruse.

-Au plecat! strigă ea, deznădăjduită.

-Nu cred... replică John. Nu te puteau lăsa aici!

-Ba da, au plecat!

Nu se mai simţise niciodată atât de nenorocită, nici măcar atunci când Hamani şi mama ei îi aduseseră vestea morţii lui Jamie.

-Cred că au plecat după combustibil, insistă John, uitându-se în lungul cheiului.

Dar vasul nu era nicărieri. Privind chipul desfigurat de teamă al fetei, John spuse, încurajator:

-Nu te îngrijora. Nu eşti singură. Voi avea grijă de tine,

să ştii.

După uimirea din prima clipă, Laura insistă să vadă mai îndeaproape locul unde fusese ancorată Briza. Un bărbat de pe Felicia îi zări şi-i chemă, spunând că are un mesaj de la domnul Cunningham.

- Te-a aşteptat să te întorci, domnişoară, dar ai întârziat. A luat-o pe doamna Lang la o plimbare pentru câteva ore. Chiar ea mi-a transmis să-ţi spun că eşti binevenită să-i aştepţi la bord, dacă vrei. Poţi lua masa aici şi să depozitezi alimentele cumpărate. Nu cred că invitaţia e valabilă şi pentru tine, Lacey, adăugă el, cu un ton grosolan.

-Tipul e administratorul iahtului, şopti John.

Imediat, un tânăr veni la ei ca s-o conducă la bord.

- Mâncarea se va strica dacă nu e depozitată la rece, dar în ce mă priveşte, mi-ar plăcea să luăm prânzul la ţărm noi doi, zise fata, către John. Mă aştepţi? Nu va dura mult.

- Căpitanul Ruark, la dispoziţia ta, domnişoară, salută bărbatul care se apropia.

- Bună ziua. Mă numesc Laura Ross. Nu voi profita de invitaţia foarte amabilă a doamnei de a lua masa la bord, dar vă voi f recunoscătoare dacă puteţi păstra alimentele astea.

- Desigur, domnişoară Ross.

Căpitanul, care avea accent american dar arăta ca un nordic, privi către tânărul John şi spuse, pe un ton confidenţial:

- Dacă vrei sfatul meu, n-ar trebui să te împrieteneşti

cu Lacey. Nu e de încredere.

- în partea asta de lume, căpitane, nu sunt mulţi pe care te poţi baza.

Se înapoie pe ţărm, unde John o aştepta şi plecară împreună spre oraş.

- De ce nu te place căpitanul?

- Din câte am aflat, nu-i place nici un bărbat dintre cei cu care umblă Lisa. Acum şase-şapte luni, iahtul se afla la San Francisco, acolo unde căpitanul trăieşte, alături de soţie şi copil. îmi aminteşte puţin de tata. Nu-i port pică pentru atitudinea lui. E un bărbat matur, căsătorit, are principii sănătoase... Cred că a uitat nebuniile pe care le-a făcut la rândul lui în tinereţe.

Nici unul dintre ei nu era obişnuit să mănânce mult la prânz, aşa că-şi cumpărară doar un pepene mare şi se duseră pe plajă, nu departe de oraş.

Mâncară, veseli, şi discutară ca doi prieteni buni.

Când sosi momentul ca Laura să se întoarcă, John o opri, spunându-i:

- Ce părere ai dacă am pleca împreună? Am bani pentru două bilete până în Noua Zeelandă şi de acolo pot telegrafia tatei să ne trimită alţi bani pentru vapor. Mama va fi foarte fericită să te ia în grija ei până îţi vei găsi ceva de lucru.

- E foarte drăguţ din partea ta, John, dar nu pot accepta, clătină ea din cap.

- De ce nu?

- Pentru că n-aş putea să răsplătesc niciodată

bunătatea ta. Si apoi, cum o să dau banii înapoi alor tăi?

- Nu le vei fi datoare lor, ci mie. Iar eu voi avea un salariu bun, dacă mă voi angaja la firma lor...

- Dar mie îmi va lua mult timp să-ţi dau banii înapoi... şi nu vreau să am astfel de obligaţii faţă de nimeni.

- Crezi că aş încerca să profit de asta?

- Nu, nu cred. Sunt convinsă că oferta ta generoasă este obsolut dezintezesată. Căpitanul Ruark nu are încredere în tine, dar eu, da, adăugă ea cu un zâmbet.

- Dacă ai ajunge pe una dintre insulele care au fost colonie britanică, probabil că ai obţine dreptul de a te întoarce în ţară gratuit, răspunse el, încercând s-o ajute.

- Cum aşa?

- Există fonduri guvernamentale destinate repatrierii englezilor.

- In momentul ăsta n-am nici măcar paşaport, ca să-mi pot dovedi naţionalitatea. Insă Yves mi-a promis că mă va ajuta să obţin unul.

- Mă întreb ce motiv are să facă asta, şopti John. Să te ajute...

Nu pare genul care să facă acte de caritate...

- Nu, nici eu nu cred că e... Ca să fiu sinceră, prima dată când i-am cerut ajutorul, m-a refuzat.

- Si ce l-a făcut să se răzgândească?

- Păi, a fost obligat... m-am ascuns la bord când au plecat...

- Doamne! A fost un gest riscant... Dacă ţi-ai fi ales un vapor mai mare, cu mulţi pasageri, poate că n-ar fi fost nici

un pericol. Dar aşa, cu doi bărbaţi la bord... ar fi putut să fie nişte oameni răi...

-Aşa mi-a spus şi Yves. Zicea că n-am de unde să ştiu dacă sunt cumsecade sau nu. Dar am simţit că nu-mi vor face rău şi am avut dreptate.

- Si totuşi, nu ştii prea multe despre ei.

- Jamie m-a învăţat să aştept până când oamenii se dezvăluie singuri.

- Ceea ce majoritatea oamenilor fac... chiar în exces. Cât am mers de-a lungul Statelor Unite, am fost nevoit să ascult o mulţime de poveşti de viaţă... ale bătrânelor, ale femeilor singure, ale comis-voiajorilor pe care nevestele lor nu-i înţelegeau... De obicei, singurii oameni care păstrează tăcerea asupra vieţii lor sunt cei care au ceva de ascuns.

- Doar nu crezi că Tekai şi Yves sunt nişte ticăloşi!

- Nu, nu cred, consimţi el.

S-ar putea ca motivul pentru care Yves nu spune nimic despre el, să fie acela că e probabil la fel de bogat ca doamna Lang şi nu vrea să atragă hoţii...

- Nu, ştiu sigur că nu e aşa, răspunse Laura. Un om foarte bogat n-ar putea să fie atât de sigur pe sine. Yves se descurcă bine în orice situaţie. L-am văzut cosând un nasture la fel de bine ca o femeie.

- Rolul de om bun la toate toate fi un camuflaj la fel de bun care oricare altul.

Când se întoarseră în sfârşit la ţărm, după câteva ore de discuţii, Briza Mării era ancorată la locul ei. Ca pentru a confirma spusele Laurei, Yves era cel care conducea nava,

în timp ce Tekai stătea pe punte bând bere.

- Vrei să luăm cina împreună? întrebă John, pe când se apropiau. Ce zici?

- E rândul meu să gătesc pe vas şi nu pot pleca. Mi-ar plăcea să te invit şi pe tine la masă, dar ştii că nu-mi pot permite asta, adăugă Laura.

John o urmă până la apă:

- Mâine vei fi în oraş? insistă el.

- Poate. Nu ştiu, răspunse fata.

Apoi, întorcându-se către Yves:

-Am lăsat mâncarea la bordul Feliciei.

- Stiu, deja am luat-o.

- O, da? Bine... mulţumesc.

Spre mare ei surpriză, John interveni în discuţie, adresându-se lui Yves:

- I-ai dat mari emoţii Laurei, când s-a întors şi a văzut că vasul dispăruse. Credea că ai plecat şi ai lăsat-o aici.

- Chiar ai crezut asta? o întrebă bărbatul, cu o lucire enigmatică în ochii săi negri.

- Da, pentru o clipă...

- Foarte rău, comentă Yves, calm. Dacă aş fi vrut să scap de tine, nu ţi-aş fi dat bani şi nu te-aş fi trimis la piaţă ca să fug de tine pe ascuns. Te-aş fi lăsat pur şi simplu la ţărm şi ţi-aş fi urat rămas-bun.

Laura auzi exclamaţia nervoasă a tânărului de lângă ea şi, pentru a-l proteja de furia lui Yves, spuse repede:

- La revedere, John; şi urcă la bord.

Fu bucuroasă şi uşurată când văzu că John pleacă.

Altfel, ar fi trebuit să replice la remarca ironică a lui Yves:

- Deci, după ce a fost dat afară de pe Felicia, Lacey încearcă să te farmece pe tine, ca să-şi găsească un adăpost la noi pe vas?

- Nu a fost data afară, replică ea, păstrându-şi calmul. A plecat de bună voie. în plus, ştie foarte bine că n-am nici un fel de influenţă în faţa ta sau a lui Tekai. îl judeci greşit. Mi-a propus chiar să-mi plătească voiajul până în Noua Zeelandă şi să mă conducă în Anglia pe banii lui.

- Da? Si tu ai acceptat oferta?

- Nu. Nu ştiu când şi dacă am să-i pot plăti datoria.

- Poate că nu se aşteapă să-i dai înapoi banii. Poate vrea o altfel de răsplată... zise Yves, cu cinism.

Laura urca scara. Se întoarse spre el şi răspunse furioasă:

- Foarte urât din partea ta... să ştii că John nu e aşa. De ce nu-l placi? Ce ţi-a făcut? Bun, a fost cu doamna Lang, dar nu aşa cum ai sugerat tu... Ea l-a plăcut şi el a răspuns avansurilor ei... E chiar atât de grav? Sunt sigură că şi tu ai fost cu nenumărate femei. De fapt, te-am auzit când îi spuneai lui Tekai că patul este singurul loc unde prezenţa unei femei nu te deranjează.

Fără să-i mai aştepte răspunsul, fata intră în bucătărioară şi se apucă de gătit.

După cum era de aşteptat, în câteva momente fu urmată de Yves. îl văzu cu coada ochiului cum se duce la frigider şi-şi ia o bere. Laura lua desfăcătorul de lângă chiuvetă şi i-l întinse.

- Vei mânca la bord în seara asta sau ai alte planuri? îl întrebă ea, ţâfnoasă.

El îşi desfăcu berea, se întinse pe deasupra ei ca să pună la loc desfăcătorul apoi, la întoarcere, îi prinse faţa în palmele sale mari şi o întoarse spre el:

- Nu te războiu cu mine, Laura. N-ai cum să câştigi, zise el, blând.

- Nu... nu vreau să mă cert cu tine... nu vreau să te supăr... Ăsta e ultimul lucru pe care mi-l doresc. Iţi sunt foarte recunoscătoare pentru tot ce faci pentru mine. Dar îl dispreţuieşti atât de mult pe John... şi nu e drept. E o persoană de treabă.

- Il iubeşti?

- Nu, desigur că nu. Cum aş putea... e prea devreme.

- Dar l-ai lăsat să te sărute, azi-noapte.

- N-a fost un sărut... ci un semn de prietenie. Si nu i-am permis s-o facă, cum nu ţi-am permis nici ţie. Nici unul din voi nu mi-a cerut însă părerea.

- Nu, dar ştiai că te voi săruta.

Laura simţi că roşeşte, aşa că se întoarse spre cumpărături, prefăcându-se preocupată de aranjarea alimentelor.

- Dar nu ştiam că John o va face. Si, dacă ai privit, ţi-ai dat seama că n-a fost deloc la fel... cum m-ai sărutat tu...

- Ai vrea să te mai sărut o dată?

Ea îi aruncă o scurtă privire şi văzu că ochii lui zâmbeau.

- Dacă vrei!

- Te-am întrebat dacă tu vrei!

- La cât de bine cunoşti oamenii, mă surprinde că întrebi, răspunse ea calm.

Yves râse cu hohote şi spuse:

- Bine jucat! Nu eşti chiar atât de vulnerabilă pe cât pari.

Apoi, după o scurtă pauză, adăugă:

- Si acum, să răspund întrebării tale: da, voi lua masa la bord, dar pe seară vom merge cu toţii la Lisa.

Plecă, lasând-o pe Laura pradă unui lung moment de stânjeneală amestecată cu un soi de ciudată emoţie.

Inima îi bătea cu putere, mâinile îi tremurau... Felul în care-i răspunsese nu i se mai părea deloc potrivit. Regreta acum că ripostase astfel.

Ar fi trebuit să răspundă simplu: da. Dar dacă ar fi spus asta, ar fi sărutat-o? Sau doar ar fi râs de ea?

Când terminară cina, îşi dădură seama că nu erau nici pe departe singurii invitaţi ai Lisei la petrecerea de pe iaht. Restul musafirilor începuseră deja să se adune. Cum reuşise să-şi facă atât de multe cunoştinţe într-un timp atât de scurt rămânea pentru Laura un mister.

Când îl întrebă pe Yves despre asta, el răspunse dispreţuitor:

- Gură-cască de felul ăsta sunt precum muştele. Nu trebuie să-i inviţi. Vin pur şi simplu.

Ceva din tonul bărbatului şi din siguranţa cu care spusese aceste cuvinte îi aminti Laurei bănuiala lui John cum că Yves era un tip bogat, care încerca să rămână

incognito.

În timp ce Yves şi Tekai strânseră masa şi splălară vasele, Laura se duse în cabina ei să se schimbe. Se gândi iniţial să se îmbrace în rochia verde pe care o purtase pe Felicia cu o seară înainte. Dar, după ce o văzuse pe americancă într-o bluză sclipitoare, se răzgândi şi se hotărî să încerce una dintre rochiile pe care i le pusese la dispoziţie Yves.

Găsi una din bumbac negru, cu dungi subţiri din lame, strânsă pe corp, şi o alese în speranţa că avea s-o facă să pară mai matură. îşi strânse părul bogat într-un coc savant, şi îşi puse în picioare nişte sandale cu toc înalt, potrivite cu ţinuta şi foarte şic.

Când ieşi pe punte, îşi dădu seama că bărbaţii se aflau încă în cabine, pregătindu-se pentru bal. Se plimbă de colo-colo, încercând să se obişnuiască să meargă pe tocuri, evitând ca degetele să-i iasă din subţirelele cureluşe din piele. Tocurile nu erau foarte mari, dar suficient de înalte pentru a necesita exerciţiu şi spera că nu va avea ghinionul să se împiedice şi să se facă de râs.

Oare Yves va recunoaşte rochia? Si dacă da, se va supăra că a îndrăznit s-o poarte? Pentru că, în ciuda a ceea ce-i spusese, ar fi putut fi şocat văzând altă femeie purtând rochiile iubitei lui. Iubita lui, a cărui moarte îl îndurerase atât.

Tekai fu primul care ieşi pe punte.

- Era să nu te mai recunosc. Pari foarte schimbată...
- Nu e a mea. E una dintre rochiile pe care Yves mi-a

dat voie să le port. Dar nu ştiu... dacă ar fi trebuit să-l iau în serios.

- Nu cred că am mai văzut-o vreodată, răspunse Tekai, cu îndoială.

"Sau poate că nu eşti la fel de atent ca Yves", îi replică ea în gând.

Tekai purta o cămaşă roşie şi nişte pantaloni verde pal, iar Yves un tricou alb cu indigo şi un şort alb.

O privi de sus până jos, dar expresia lui nu-i spuse nimic. Nu-şi putu da seama dacă bărbatul recunoscuse rochia sau dacă el credea că face parte din propria ei garderobă.

- Nu cred că o va depăşi nimeni în frumuseţe pe fata noastră... Ce părere ai, Tekai?

- Nu, arată fantastic, aprobă acesta.

Dar laudele lor o făcură să-şi dea seama că, deşi arată puţin mai mare şi mai sofisticată, schimbarea era una superficială şi nici unul dintre ei nu avea s-o trateze diferit doar din pricină că nu mai purta una dintre rochiile ei simple şi-şi prinsese părul în coc.

De obicei, când plecau toţi trei cu barca, unul dintre ei o preceda, iar altul rămânea în spatele ei pe scară. De data asta, Tekai o luă înainte şi fata îl urma, dar Yves îi opri, spunând:

- Cu tocurile astea, ar fi mai bine să fie cineva în barcă să te poată prinde în braţe.

Cu picioarele goale, Laura era foarte sprintenă. Dar acum, fu foarte recunoscătoare când Yves o luă în braţe şi

simţi atingerea braţului lui puternic.

Pe scara iahtului îi aştepta un tânăr, care îi ajută să urce la bord. Din câte îşi dădu seama, acesta n-o privise ca pe o puştoaică, ceea ce o făcu să-şi recapete încrederea în sine.

In schimb, Lisa o examină din cap până-n picioare, făcând-o să se simtă mică, insignifiantă.

- Iată o trasformare... miraculoasă, comentă ea. Johnny va fi impresionat.

Privirea femeii spunea însă altceva. Nu avea sclipirea ironică pe care Laura ar fi aşteptat-o auzindu-i vorbele, ci părea ostilă, plină de invidie.

Intr-adevăr, pentru o femeie care punea mare preţ pe felul cum arată, vederea unei tinere fete frumoase reprezenta o privelişte dureroasă, care-i amintea de propriile defecte, an de an mai vizibile.

-Din păcate pentru tine, John nu va fi aici în seara asta. Dar sunt sigură că vei găsi pe altcineva... să-ţi ţină companie.

Nu mult după sosire, Laura fu într-adevăr înconjurată de o mulţime de bărbaţi. Cum la petrecere fuseseră invitate şi femei, dar mult mai puţine, bărbaţii pândeau geloşi fiecare prezenţă feminină. Era suprinzătoare capacitatea Lisei de a aduna, într-un timp record, atâţia bărbaţi frumoşi la un loc. Remarca lui Yves referitoare la asemănarea acestora cu muştele era justificată.

Spre marea ei surpriză, după aproape o oră, Lisa veni la ea şi-i spuse pe un ton prietensc:

- Hai să-ţi arăt cabina mea, în cazul că vei avea nevoie să te odihneşti.

Era mai mult o sufragerie decât o cabină, decorată foarte extravagant, o combinaţie bizară de oglinzi, pereţi şi podea negre şi mobilier alb.

- Baia se află aici, spuse Lisa, deschizând o uşă şi aprinzând lumina.

Decorul acestei încăperi o surprinse şi mai tare. Era în întregime auriu. Deşi foarte impresionantă, baia îi lăsă Laurei o senzaţie de opulenţă grotescă. în comparaţie cu baia de pe Briza Mării, ordonată, albă şi cochetă, aceasta era prea încărcată, de un lux exagerat şi, una peste alta, de prost gust. Se întrebă dacă Lisa Lang şi lady Mary s-ar fi înţeles, dacă s-ar fi cunoscut vreodată.

Laura pricepu în sfârşit atitudinea prietenească a gazdei sale în momentul în care aceasta începu s-o întrebe despre Yves.

- Se pare că nu ştii prea multe despre el, remarcă ea dispreţuitoare, după ce fata nu reuşi să facă faţă tirului de întrebări.

- Nu ştiu, aşa e.

- Si nu eşti curioasă să afli?

- Nu foarte.

- Eu, da, spuse femeia, cu sinceritate. Sunteţi împreună?

- Asta e treaba noastră.

Femeia izbucni în râs:

- Nu prea mă placi, nu-i aşa, drăguţă? De ce? Ti-e frică

de mine? Ti-e frică să nu ţi-l iau?

- Nu-i al meu.

- Nu, dar ţi-ar plăcea să fie, şi nu pot spune că nu te înţeleg. E un scump, dar te sfătuiesc să nu te bazezi prea mult pe el. Am fost şi eu cândva ca tine - tânără, frumoasă şi nevoită să mă descurc singură. Motivul pentru care am ajuns unde am ajuns este că nu m-am lăsat păcălită de chipul frumos al nici unui bărbat. Mai ales că frumuseţea nu garantează buna-credinţă. Ar putea foarte bine să fie un escroc.

- Din câte ştiu eu, nu e cazul.

- Din câte ştii, sau din câte speri? Vrei să-ţi spun ce aş face în locul tău? Nu m-aş baza pe noroc şi n-aş avea încredere într-un bărbat care nu spune nimic despre el. John Lacey e mult mai bun. E un tip cinstit, în care citeşti ca-ntr-o carte deschisă... In plus, când va avea patruzeci de ani, va prelua afacerile de la tatăl său... şi par să fie destul de profitabile... Ai putea nimeri şi mai rău!

- Si să-ţi las ţie calea liberă?

- Vorbeşti de Yves? Draga mea, am oricând cale liberă. Dacă nu mă crezi, poţi să priveşti şi să înveţi...

Cu aceste cuvinte, îi întoarse spatele şi plecă.

Când Laura reveni şi ea pe punte, o găsi deja lângă Yves. Toată noaptea dansă şi flirtă cu el.

Părea că bărbatul îi acordă într-adevăr întreaga lui atenţie. Cu toate astea, remarcă foarte repede când Laura avu o discuţie mai aprinsă cu un admirator care băuse prea mult şi interveni prompt, salvând-o de insistenţele lui.

Tekai observă şi el situaţia şi-i sări în ajutor. După ce bărbaţii reuşiră să calmeze atmosfera, Tekai spuse, hotărât:

- Se pare că lucrurile au scăpat de sub control. Cred că ar trebui să mergem acasă, Laura.

- Bună idee, interveni Yves, fără să-i dea timp fetei să răspundă. Ne vedem mâine. Noapte bună!

- Cum se va întoarce Yves, dacă noi luăm barca? se îngrijoră Laura.

- Se va descurca, răspunse bărbatul.

- Crezi că va rămâne în noaptea asta cu ea?

- Nu e treaba mea, micuţă Laura, zise Tekai.

- Nici a mea, admise ea, cu glas nefericit. Dar femeia asta e... în fine, nu-mi prea place.

Multă vreme după ce se retrase în cabina ei să se culce, tânăra rămase trează, nu numai din pricina zgomotelor care veneau dinspre petrecere, ci şi a gândurilor care nu-i dădeau pace. Si-l imagina pe Yves alături de Lisa şi această idee îi făcea rău.

Oare bărbatul o plăcea cu adevărat? Laura încercă să-şi dea seama. Ochii ei aveau o culoare frumoasă, fermecătoare, dar şi o lucire dură. Puteau exprima foarte bine dorinţa sau mânia, dar nu şi-i putea închipui plini de lacrimi sau încărcaţi de tandreţe.

Dacă Yves îşi dorea o femeie - o femeie oarecare - de ce nu o alesese pe ea, în locul acelei fiinţe reci? se întrebă Laura, aruncând deoparte cearşaful.

Mai târziu, când în sfârşit reuşi să aţipească, fu trezită

de zgomotul unor paşi.

Fără să fie complet dezmeticită, auzi ca prin vis vocea lui Tekai, spunând:

-Tu eşti, Yves? şi un glas şoptit răspunzând afirmativ.

Petrecerea nu se sfârşise, dar zgomotul scăzuse parcă în intensitate. Laura se ridică şi se uită la ceas. Trecuseră numai treizeci de minute de când verificase ora ultima dată.

Dacă Yves acceptase provocarea americancei şi făcuseră dragoste, probabil că fusese fără sentiment, nu o noapte de dragoste tandră, aşa cum rămăsese cu impresia că trebuie să fie din povestirile prietenei sale, Hamani.

Capitolul 5

în orice caz, se părea că farmecele Lisei nu erau atât de irezistibile pe cât se temuse. A doua zi, în drum spre magazinul de pâine, Laura nimeri în spatele a doi stewarzi de pe Felicia, care ieşiseră şi ei la cumpărături.

Atenţia îi fu atrasă de conversaţia lor şi-l auzi pe unul din ei spunând:

- Cât crezi că vom mai sta aici? Mi se pare un oraş fără haz. Nu văd ce o mai reţine aici...

- Cum! se miră celălat. Acum îl vânează pe vecinul nostru. Nu polinezianul... englezul...

După un scurt moment de tăcere, bărbatul adăugă pe un ton şoptit, realizând că Laura ascultă:

- Probabil că nu e în toane bune azi... ştii, petrecerea nu s-a terminat aşa cum spera ea...

Această informaţie o linişti pe tânără cu privire la cele întâmplate între Yves şi americană, dar nu-i putu alunga spaima că, mai devreme sau mai târziu, avea să se ajungă la acelaşi rezultat. Faptul că nu cedase încă farmecelor femeii nu însemna că Yves nu voia să se lase prins, ci că era doar mai greu de cucerit decât tânărul John.

Dacă nu era interesat de Lisa, atunci de ce rămânea în acest port, unde nu exista nici un punct de atracţie în afară de celebrul restaurant al insulei?

Motivul pentru această întârziere era însă altul, după cum Laura află ulterior. A doua zi, Yves ieşi în oraş şi, la întoarcere, o anunţă sumbru:

- Am vorbit cu prietenul meu din Anglia. Din păcate, nu poate rezolva el problema, ci trebuie să mergi acolo chiar tu. Nu există nimeni cu numele mamei tale dinainte de căsătorie în listele lor. Asta nu înseamnă că nu mai ai nici o rudă în viaţă, ci că ar fi mai greu de găsit.

- De asta am rămas aici, pe insula asta? Ca să aşteptăm un răspuns?

- Da. Nu ţi-am spus până acum, ca să nu-ţi faci speranţe deşarte. Dar nu pari deloc dezamăgită, dimpotrivă, mi se pare că eşti uşurată...

- Credeam... că eşti... interesat de Lisa Lang, răpunse ea, luată prin surprindere.

- Ti-am mai spus părerea mea despre ea, zise el, ridicând mirat din sprâncene.

- Da, dar asta nu însemna că nu te putea atrage...

- Ba da.

- Bine... aprobă ea, bucuroasă, cum spui tu.

- Mâine, ridicăm ancora. Plecăm în altă parte, unde nu vei mai fi supusă la nici o temere cu privire la conduita mea morală.

Răspunsul lui fu mai degrabă amuzat, dar Laura regretă - şi nu pentru prima oară - că reacţionase foarte pripit, spunându-i că se teme de o eventuală relaţie a lui cu Lisa.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, cei doi bărbaţi plecară să facă aprovizionarea vasului pentru o nouă călătorie. Laura spăla nişte rufe, când atenţia îi fu atrasă de un bărbat în uniformă care-i făcea semne disperate de pe chei.

- Căpitanul e la bord, domnişoară? întrebă omul în franceză.

- Nu, e la ţărm, clătină ea din cap. Vă pot ajuta cu ceva?

- Puteţi să vă apropiaţi?

Laura îşi dădu seama, când îl văzu mai de aproape, că bărbatul era poliţist.

- Cum vă numiţi? continuă omul când Laura veni lângă el, pe chei.

- Laura Ross. S-a întâmplat ceva?

- Eşti englezoaică? întrebă poliţistul, ignorându-i curiozitatea.

- Da.

- Rudă cu Yves Cunningham?

- Nu, sunt o prietenă.

După zâmbetul omului, Laura pricepu ce sens dădea el acestui cuvânt.

- Stii cumva când se întoarce?

- Nu. Pot fi doar zece minute, dar poate dura şi două ore.

Nu-i propuse să-l aştepte la bord, de teamă să nu-i înţeleagă
greşit invitaţia.

Poliţistul stătu o clipă în cumpănă, apoi se pregăti să plece:

- Când se întoarce, îi spui să vină îndată la sediul nostru, da?

- Sigur, răspunse fata.

In loc s-o salute, aşa cum ar fi făcut orice bărbat civilizat, omul îi aruncă o ultimă privire provocatoare şi o părăsi cu un zâmbet maliţios.

- Ceva probleme cu legea? se auzi o voce în spatele fetei, pe când Laura urcă la bord.

Se uită în sus şi o zări pe Lisa, privind-o curioasă.

- Nu cred, replică fata scurt, întorcându-i spatele.

Dacă ar fi avut probleme cu legea... Yves ar fi putut oare să se folosească de vasul lui ca să fugă? Nu... desigur că ar fi fost reperat şi interceptat de autorităţi înainte să se facă nevăzut. Dar ce probleme putea să aibă? Nimic dubios, în orice caz. Laura era sigură de asta. Pe de altă parte însă, trebuia să admită că nu ştie mai nimic despre omul pe care-l iubea. Putea fi cel mai mare ticălos...

Până la întoarcerea celor doi, Laura se tot gândi, imaginându-şi nenumărate scenarii în legătură cu motivul pentru care Yves putea fi căutat de poliţie.

Dar reacţia lui Yves când află de vizita poliţistului nu fu deloc aceea a unui om certat cu legea. Din câte spusese, se aştepta la ceva cât se poate de banal. Tekai nu se arată nici el foarte îngrijorat şi, cât prietenul său lipsi, se ocupă de prepararea mesei, fluierând vesel, ca de obicei.

Când se întoarse, Yves avea însă o expresie foarte gravă.

- Tatăl tău e bolnav, Tekai, se adresă el lui polinezianului. Problema pare a fi serioasă... Din fericire, există un avion care va pleca peste câteva ore de pe insulă. Vei ajunge într-un oraş mare şi vei putea lua alt

avion... Cred că vei ajunge acasă destul de repede.

Laura era obişnuită cu felul în care localnicii îşi exprimau sentimentele, fără să le fie teamă de ridicol, ca europenilor. Astfel că nu fu deloc mirată de lacrimile care apărură în ochii căprui şi blânzi ai bărbatului.

-Tatăl lui e un un om important pe insula sa. De aceea, e urgent să ia legătura cu el, îi explică Yves fetei, imediat ce Tekai plecă să se pregătească pentru călătorie.

Amândoi îl conduseră la micul aeroport de unde Tekai avea să zboare spre casă.

Pe când taxiul îi aducea înapoi în oraş, Yves îi povesti Laurei:

- Familia sa n-ar fi trimis după el dacă exista posibilitatea ca tatăl lui să-şi revină. Mă tem că aceasta a fost ultima noastră călătorie împreună... De acum înainte, va fi prea ocupat....

- Cum v-aţi împrietenit? întrebă fata.

- Bunicul lui era stăpânul insulei când bunicul meu a fost trimis în misiune acolo, ca oficial al administraţiei engleze... Se întâmpla imediat după primul război mondial. Eu şi Tekai ne ştim de când eram mici. E un tip extraordinar. Nu există prieten mai bun ca el, la bine şi la rău... şi am avut parte şi de lucruri rele în viaţă... adăugă el cu tristeţe.

Laura se gândi că Tekai ar fi putut spune aceleaşi lucruri despre prietenul său.

Ajunseră înapoi la bord. Deşi era tulburată de durerea lui Tekai, Laura se simţea totuşi fericită că Yves şi cu ea

rămăseseră în sfârşit singuri.

Astfel că dezamăgirea ei fu mare când, după cină, bărbatul îi spuse că se duce în oraş, dar nu o invită şi pe ea.

O rugă să-l ducă la ţărm cu barca şi apoi să se întoarcă singură, dar fata protestă, oferind o altă variantă:

- De ce nu laşi barca pe chei? Te vei putea întoarce când vrei...

- Nu, prefer ca barca să rămână lângă Briza Mării.

- De ce? Dacă ar interveni vreo urgenţă, aş putea înota până pe chei. Nu e departe...

- Nu înţelegi. Dacă barca ar rămâne la chei, iar eu aş fi în oraş, te-ai putea trezi cu un musafir nepoftit. In orice port există oameni dubioşi, iar o fată singură la bord, noaptea, reprezintă o invitaţie foarte atrăgătoare pentru ei. N-aş vrea să-mi asum riscul ăsta.

- Dacă aş ţipa, sunt sigură că Ruark, căpitanul Feliciei, mi-ar sări în ajutor.

- Poate nu vei avea când să ţipi.

Cu o mişcare uşoară, care o luă prin surprindere, bărbatul îi puse o mână la gură şi o învârti scurt, lipind-o de pieptul lui şi imobilizându-i braţele. Fata nu putu face nici o mişcare şi ţipetele ei fură înăbuşite.

Yves îşi luă mâna de la gura ei, dar nu-i eliberă braţele.

- Sper că nu te-a durut, zise el în şoaptă. Voiam doar să-ţi demonstrez că scenariul pe care ţi l-am prezentat e foarte realist. Data viitoare nu trebuie să mă mai contrazici, pentru că am mai multă experienţă şi sfaturile

mele vor să te protejeze.

O eliberă complet şi adăugă:

- Am fost cândva într-un port unde s-a întâmplat ceva asemănător. O femeie a fost atacată pe un vapor unde se mai aflau şase bărbaţi şi nici unul dintre ei n-a ştiut ce se întâmplă. N-aş vrea să păţeşti la fel, mai ales că eşti singură aici...

După ce fata se dezmetici îndeajuns ca să vorbească, îi spuse lui Yves, tot în şoaptă:

- M-ai luat prin surprindere cu atacul ăsta. Insă nu cred că m-ai fi imobilizat atât de repede dacă ai fi fost un intrus, un străin.

- Nu?

Ochii lui negri străluceau cu intensitate:

- Să înţeleg asta ca pe o invitaţie la o nouă demonstraţie?

- Nu, desigur că nu, bătu ea în retragere, roşind.

Se făcea că nu înţelege ce-i spune?

- Nu? Eu cred că a fost, zise el, ironic. Nu e ceva neobişnuit ca o femeie să cedeze mai uşor forţei decât vorbei bune. în felul ăsta are impresia că a opus rezistenţă... Este şi cazul tău. Dacă vrei să fii sărutată, de ce nu spui, pur şi simplu?

- Nu vreau să fiu sărutată.

Dar minţea, şi el ştia că minte.

- Bine, te cred, răspunse el, râzând. Dar lasă-mă să-ţi dau un sfat. Eşti tânără şi lipsită de experienţă, iar asta te pune într-un fel la adăpost de orice pericol, dacă ai de-a

face cu un om rezonabil şi moral. Dar să nu faci greşeala de a te crede invulnerabilă. Oricine are limitele lui şi, în ce mă priveşte, aproape că am ajuns la capătul răbdării.

în absenţa lui, Laura se întinse la soare pe un scaun. Regreta acum că pierduse şansa de a fi sărutată. Dar, chiar dacă ar fi recunoscut că tânjea după sărutul său, oare Yves i-ar fi făcut pe plac? Si-ar fi dorit să ştie mai multe despre bărbaţi, măcar jumătate din lucrurile pe care le cunoştea el despre femei. Cărei femei i s-ar fi supus Yves?

Ce fel de femeie ar fi putut iubi?

în mai puţin de o oră, bărbatul se întoarse şi o strigă cu glas bucuros. Fata ieşi pe punte şi văzu, uimită, că Yves nu era singur. John stătea alături de el.

- I-am cerut lui Lacey să ni se alăture, explică el.

"De ce?" se întrebă tânăra în sinea ei, dar nu avu curajul să rostească întrebarea cu glas tare, de teamă să nu-l rănească pe sărmanul John.

Mai târziu însă, când ea şi Yves rămaseră singuri pe punte, găsi ocazia să-i vorbească:

- De ce l-ai adus pe John? Ne-am fi descurcat şi singuri.
- M-am gândit că prezenţa lui te va bucura. Nu-i aşa?
- Nu neapărat.

-Ar trebui să fii mulţumită că mi-am schimbat părerea despre el.

- Sunt, dar...

- Ti-ar fi plăcut să fim singuri? continuă el gândul ei nerostit. Laura se gândi că nu mai trebuia să repete

greşeala de a-i
ascunde ce simte.

- Da, spuse ea, curajoasă.

- De asta l-am şi adus, micuţă Laura, răspunse el, cu apelativul pe care i-l dăduse Tekai.

In zilele care urmară, Laura regretă din ce în ce mai mult decizia lui Yves de a-l aduce la bord pe John. I se părea că e prea băgăcios, prea lipsit de tact. Se aşeza lângă ea şi vorbea mereu, atunci când ea şi-ar fi dorit să tacă.

Deşi mai scund şi mai slab decât Yves, nu se ţinea prea bine pe picioare şi nu o dată căzu peste ea, lovind-o, după care îşi ceru scuze în mod repetat.

A treia oară când se întâmplă acelaşi lucru, Laura îi spuse, iritată:

- Oh, nu te mai scuza atâta, John. Nu mi-ai rupt nici un os, încă.

Băiatul o privi întristat şi se retrase, iar Yves comentă, ironic:

- Bravo! Ai reuşit să-i răneşti sentimentele mai mult decât ţi-a rănit el piciorul.

Fata îi aruncă o privire ucigaşă, dar se stăpâni să replice şi alergă după John să-şi ceară scuze. Stia că nu era corect să-l învinovăţească pe el pentru că-i stricase idila. Era vina lui Yves. Cu cât trecea timpul, cu atât i se părea mai evident că Yves încearcă să-i lase cât mai mult singuri pe ea şi John. Pe de altă parte, John nu părea să priceapă că Laura şi-ar fi dorit mai mult compania celuilalt bărbat.

înainte să părăsească portul francez, Yves îi cumpărase o cutie de acuarele şi în fiecare zi o punea să exerseze. Amândoi bărbaţii stăteau lângă ea, testându-i talentul de a surprinde realitatea în culori.

Portretul pe care i-l făcu lui John era bun, dar, spre tainica ei supărare, avu mai puţin succes cu Yves. Crezuse că faţa lui, cu vizibila sa structură osoasă, avea să fie mai expresivă. Dar, deşi prinsese foarte corect toate trăsăturile lui tipice, caracteristicile care o marcaseră mai mult ca orice şi pe care se străduise să le imortalizeze pentru a le reţine mai târziu, când el avea să plece definitiv din viaţa ei, refuzaseră să se supună pensulei. Rezultatul era recognoscibil, dar îi lipsea calitatea.

Comparând realizările ei pe diferite teme, Yves îi spuse că florile îi ieşeau cel mai bine şi că pe acest subiect ar trebui să se concentreze.

într-o seară, pe când se aflau într-o lagună foarte asemănătoare cu cea unde Laura văzuse pentru prima dată Briza Mării, şi spăla liniştită vasele, trecându-i-le lui John să le şteargă, băiatul o luă în braţe cu o mişcare bruscă.

Pricepu atunci că singurul motiv pentru care-l lăsase pe John s-o sărute prima oară fusese doar curiozitatea de a vedea dacă alte buze îi vor crea aceeaşi incredibilă senzaţie de fericire ca sărutul lui Yves. După cină, acesta plecase la ţărm ca să discute cu un localnic foarte bătrân - se spunea că avea o sută de ani - ale cărui amintiri Yves le găsea foarte interesante.

Dacă ar fi putut anticipa reacţia lui John, l-ar fi respins îndată. Dar băiatul o luase prin surprindere şi sărutul lui iniţial se transformase într-unul mult mai pasional şi fusese incapabilă să se elibereze la fel de repede pe cât şi-ar fi dorit.

- Pentru numele lui Dumnezeu, John! protestă ea, împingându-l. Ai băut prea mult la cină?

- Nu, nu băutura, tu m-ai făcut să acţionez aşa. Nici nu ştii ce ispititoare eşti, în rochia asta subţire... Nu m-am putut abţine.

- Totuşi, nu e cazul să te porţi ca o caracatiţă beată, replică ea, încercând să-şi facă înţeles punctul de vedere.

Luă apoi şervetul din mâna băiatului şi începu să şteargă ceştile de cafea. Dar ar fi făcut poate mai bine să plece, să iasă pe punte. In spaţiul strâmt al bucătăriei, John părea incapabil să se controleze.

- M-am îndrăgostit de tine, Laura, şopti el. Lasă-mă să te ţin în braţe, draga mea. Te rog...

Imediat ce rosti aceste cuvinte, o îmbrăţişă şi o sărută pe gât.

Laura nu putea susţine că îmbrăţişare lui n-o emoţiona, dar nu lui John îi răspundea, ci unei imaginare îmbrăţişări a lui Yves.

Incurajat de lipsa de rezistenţă a fetei, John încercă mai mult... şi iluzia fu spulberată. Laura îi prinse mâna şi spuse, ferm:

- Nu, nu, John! Te rog, lasă-mă!

Spre marea ei surpriză şi uşurare, el îi dădu drumul şi-i

zise:

- Nu vreau o aventură cu tine. Te iubesc şi vreau să-mi fii soţie.

- Cum? exclamă ea, perplexă.

- De ce eşti atât de uimită? Cred că ştiai că te iubesc!

- Dar doar acum câteva zile erai cu Lisa.

- Da, dar relaţia cu ea n-a contat. Dovadă că am părăsit-o mediat după ce ne-am întâlnit. Am ştiut din prima clipă când te-am văzut că eşti specială. Am sperat că mă vei iubi.

- Te plac foarte mult, John. Dar să te iubesc...

Clătină din cap, dându-şi seama că un răspuns limpede avea să-l rănească.

- Dar ai nevoie de mine, draga mea. Ai nevoie de cineva ca să aibă grijă de tine. Nu sunt un oarecare, am multe să-ţi ofer. Voi avea o slujbă bună, cu perspective excelente. Ne putem lua o casă şi nu vei fi nevoită să munceşti. Poţi avea toate lucrurile de care ai dus lipsă - un cămin în Anglia, maşină... te poţi duce la cumpărături când vrei... Nici nu-ţi imaginezi ce viaţă bogată poţi avea.

- Ba da, îmi pot imagina. Dar viaţa mea e perfectă acum.

- Dar trăieşti fără a avea siguranţa zilei de mâine. Nu poţi să continui aşa la nesfârşit. Trebuie să te gândeşti la viitor, să-ţi faci planuri. Ce s-ar întâmpla dacă te-ai îmbolnăvi? Cine ar avea grijă de tine?

- Nu ştiu, dar cineva va avea.

- Localnicii, vrei să spui? Doamne, nu mi-aş dori să mă

las pe mâna lor. Da, ştiu, îţi vor binele, dar n-au nici cele mai elementare cunoştinţe de medicină... iar igiena... lasă de dorit. în Anglia, ai avea o asigurare care acoperă tratamente costisitoare, ai fi îngrijită de specialişti. Când vei avea un copil, vei naşte în spital, nu într-o colibă.

Laura rămase fără replică. Era tânără şi sănătoasă şi nu se gândise niciodată la boală. Era surprinsă că John o făcuse. Fu impresionată de dorinţa lui de a avea grijă de ea, de a o proteja, dar avantajele pe care i le enumerase, pentru ea nu contau. Dacă l-ar fi iubit, n-ar fi contat dacă avea ceva să-i ofere sau nu. In absenţa iubirii însă, nu vedea nici un motiv să mai discute avatanjele unei relaţii.

- Imi pare rău, John, repetă ea, şi ieşi pe punte.

El o urmă, încăpăţânat:

- Am auzit adesea că atunci când o femeie spune nu, vrea să spună da.

- Câteodată, poate. Dar nu şi în acest caz.

- Cred că mă placi şi tu... Altfel, de ce l-ai fi convins pe Yves să mă ia la bord?

- Nu eu l-am convins. A fost ideea lui. Am fost foarte surprinsă când s-a întors cu tine.

- Si eu. Credeam că mă urăşte din suflet, dar trebuie să recunosc faptul că s-a purtat foarte bine cu mine de când sunt la bord.

- S-ar putea să se răzgândească din nou dacă te va vedea urmărindu-mă pe punte, cum faci acum.

- Trebuie să ştii că n-aş face nimic care să te rănească. Te-ai supărat că am încercat să te sărut? zise el, luând-o

din nou în braţe.

- Nu, atâta vreme cât nu încerci din nou.

- Nu ştiu niciodată la ce să mă aştept din partea ta. Se spune că fetele de pe insule fac dragoste de la vârste foarte mici... Iar cele din Anglia nu sunt nici ele departe... Dar tu?!...

- N-am avut niciodată un iubit, John.

- La asta m-am gândit şi eu adesea. Si totuşi, nu pare credibil. Eşti foarte drăguţă, iar lucrurile aşa stau pe aici... Dacă ştiam că nu eşti obişnuită, aş fi fost mai răbdător. Te-am speriat?

- Ai fost... brutal.

- Imi pare rău, draga mea.

John îşi ceru scuze în genunchi, iar tinerei i se făcu milă de el, dându-şi seama că era exact genul de băiat pe care o fată capricioasă l-ar fi putut juca pe degete. Nu şi-l putea imagina cu nici un chip pe Yves cerându-şi iertare pentru un sărut sau având răbdare cu o fetiţă timidă.

- Nu-mi mai spune aşa, John, răspunse ea blând, dar ferm. Mi-aş dori să fiu iubita ta, dar nu se poate. Si, ca să fiu sinceră, cred că ceea ce simţi tu acum nu va dura mai mult decât legătura ta cu Lisa. Sunt sigură că toate fetele tinere te atrag. E ceva normal.

- Dar eu, de ce nu te atrag?

- Mă preocupă viitorul meu. Tu eşti în vacanţă, te poţi distra cât vrei, dar eu? Uite, vine Yves, adăugă ea, uşurată.

- La naiba! zise el, şi dispăru grăbit în cabină.

Laura găsi gestul lui copilăresc. Yves nu s-ar fi lăsat

convins atât de repede, dacă ar fi fost refuzat. Dar pe Yves nu l-ar fi refuzat nimeni!

- Eşti singură? zise acesta.
- John e în cabină.

Yves nu comentă şi schimbă subiectul:

- M-aş duce să înot. Ce părere ai? Ai vrea să vii?

Se aruncară în apa liniştită şi plutiră în lumina lunii. Când se întoarseră pe punte, se înfăşurară în prosoape şi băură cafea cu rom.

Dacă Yves ar fi făcut cel mai mic gest care să-i arate că o dorea, Laura s-ar fi lăsat purtată bucuroasă de braţele lui puternice. Dar, în loc de asta, Yves îi uscă părul cu prosopul şi o trimise la culcare cu o palmă prietenească pe umăr.

Capitolul 6

Laura sperase că, dată fiind explicaţia lor din acea seară, John o va lăsa în pace şi n-o va mai urmări peste tot. Dar se părea că tânărul nu luase în serios refuzul ei. Astfel că se gândi la singurul mod în care-l putea convinge, şi anume mărturisindu-i dragostea ei pentru Yves. Dar renunţă destul de repede şi la acest plan, prevăzând că prin acest gest va da naştere unei antipatii profunde între cei doi. John n-o va aproba şi probabil va începe să-l urască pe Yves.

în schimb, ar fi putut testa reacţia lui Yves la aflarea propunerii lui John. Dar şi asta era dificil, pentru că nu rămâneau niciodată singuri. De la răsărit la apus, John era mereu cu ei.

Ocazia se ivi însă într-o bună zi, când John se duse să adune scoici, o activitate pe care o practica entuziast. O invită şi pe ea, dar fata îi spuse că avea să vină mai târziu. Pentru prima dată, John nu insistă şi nu spuse că avea s-o aştepte. Se aruncă în apă şi se îndepărtă.

Yves se afla în bucătărie: repara coada unui ibric.

După ce-l văzu plecat, Laura coborî şi se apropie de Yves.

- Pot să te ajut cu ceva? spuse ea.

- Nu, Laura, mulţumesc. Poate John are nevoie de tine.

- Cred că a venit timpul să se descurce şi singur, replică fata.

- Si eu nu?

- Cu tine e altceva. Tu ştii ce să faci şi te descurci în orice situaţie. Dar el a fost crescut altfel. Alţii trebuie să-i rezolve problemele şi acum crede că aşa ar trebuie să fie.

- In lumea din care vine, aşa şi e. Soţia lui va trebui probabil să aibă mereu grijă de el. Dacă m-aş căsători, nu mi-aş lăsa nevasta să mă dădăcească.

- John vrea să-i fiu soţie, îndrăzni fata.

Yves nu păru surprins de veste.

- Si ce părere ai despre asta?

- Voi lua în calcul posibilitatea.

- Ar fi trebuit să-l refuzi îndată.

- De ce? Credeam că şi tu te-ai gândit că va fi aşa.

- Eu? Ce te-a făcut să crezi asta?

- Pentru că... e o partidă bună, repetă ea cuvintele auzite de la John.

- Dar tu eşti generoasă, tu nu cauţi să iei, ci să oferi. Te-ai simţi foarte prost, în ciuda confortului şi siguranţei pe care ţi le oferă, dacă n-ai putea să-i dai ceea ce vrea de la tine... dragoste.

- El crede că o va avea.

- E îndrăgostit şi nu înţelege bine situaţia. Judecând după propriile sale vorbe, a trăit într-o lume despre care tu nu ştii nimic. Pentru femei, o lume calmă, cu cafeaua de dimineaţă savurată pe îndelete, cu mese în oraş, cu serate fabuloase.

Nu te văd integrându-te în ea.

- Poate că mă voi obişnui.

- Crede-mă pe cuvânt. Te vei sufoca, Laura. Nu pari

genul care să ducă dorul unei colectivităţi. Eşti o individualistă. Lui John nu i-ar plăcea o soţie care, absorbită de pictură, ar uita să-i prepare cina. Talentul tău va deveni nu hobby, nu o preocupare serioasă.

- Pari foarte sigur de ce spui.

- Nu foarte, doar încerc să-mi imaginez cum va fi. Mi s-a părut că-mi ceri părerea şi ţi-am spus-o. Poate greşesc. Dar sunt foarte sigur de un singur lucru: nu-l iubeşti.

- De unde ştii?

- Pentru că, dacă l-ai fi iubit, n-ai fi ezitat în faţa propunerii lui şi nu mi-ai fi cerut părerea.

- Poate că mă gândeam la binele lui, nu la sentimentele mele.

- Se poate, dar nu cred. Dacă aşa ar fi stat lucrurile... se întrerupse el, venind spre ea şi sărutând-o - nu m-ai fi lăsat să te sărut şi nu ţi-ai dori s-o mai fac o dată.

- Si ai de gând să continui? întrebă ea în şoaptă.

Imediat însă, de afară se auzi un strigăt disperat. Yves se îndreptă grăbit spre punte. Deşi îl urmă după câteva secunde, Laura îl văzu deja în apă, la oarecare distanţă, înotând spre John, care părea în încurcătură.

Laura dezlegă barca. Posibilităţi nenumărate - mai mult sau mai mai puţin alarmante - îi trecură prin minte pe când vâslea către Yves, care se îndepărta cu o viteză uluitoare.

Era posibil ca strigătul lui John să fi fost provocat doar de întâlnirea cu o caracatiţă inofensivă care, încolăcindu-se în jurul piciorului lui, nu i-ar fi făcut mai mult rău decât sieşi.

Dar dacă motivul pentru care John strigase după ajutor era atacul vreunui rechin şi Yves nu avea armă... Iar ea nu avusese prezenţa de spirit de a lua una. Localnicii, aşa cum era Tekai, nu se speriau de lupta cu un rechin, dar Yves nu se putea măsura cu el fără un cuţit.

Niciodată nu se simţi mai uşurată decât atunci când, cu forţa pe care i-o dădu disperarea, îl ajută pe John să urce în barcă şi văzu că nu păţise nimic. Dar chipul lui era schimonosit de durere.

- Cred că ceva m-a înţepat, şopti el, ceea ce fetei îi reînnoi temerile.

Când se întoarseră pe vas, John părea chinuit de durere şi nedumerit.

- Ce naiba a putut fi? Am simţit ceva dureros, dar n-am văzut nimic.

- Probabil o moluscă din familia conidae, zise Yves.

Tonul lui nu te lăsa să înţelegi nimic, dar Laura ştia că era îngrijorat.

Amândoi îl avertizaseră pe John să fie atent dacă vede o moluscă tip con. Dar, deşi Yves îi explicase că unii melci oceanici sunt carnivori, hrănindu-se cu viermi şi peşti mici pe care-i străpungeau cu un ac, ca un harpon plin cu venin, John nu luase în seamă pericolul. Majoritatea conidelor nu erau periculoase; se hrăneau numai noaptea, iar restul timpului stăteau ascunse în nisip.

- Ar fi bine să te întinzi, iar noi îţi vom pregăti o pungă cu gheaţă. Te ocupi tu de asta, Laura? zise Yves. E doar o simplă precauţie, dar cred că ar trebui să mergi la un

doctor. Vom naviga spre nord. Dacă ţi se umflă braţul, va fi necesară o injecţie. Dar probabil că nu e cazul.

- Ce tâmpenie, zise trist John.

- Da, aprobă Laura. Dar asta e. Te vei face bine.

- Cât de otrăvitoare sunt moluştele astea?

- Depinde, răspunse ea calm, urmând exemplul lui Yves. Un bătrân sau un copil se pot îmbolnăvi de la o înţepătură. Dar o persoană sănătoasă, de vârsta ta, nu poate păţi nimic. Se poate să ţi se facă rău, aşa că-ţi voi lăsa la îndemână o găleată cât mă duc să văd dacă Yves are nevoie de ajutor. Nu voi lipsi mult.

Yves scoase vasul în larg.

- Nu crezi că are nevoie de un garou? întrebă ea.

- Nu vom face nimic, până nu avem părerea unui medic. Nu trebuie să te îngrijorezi. E tânăr, e puternic şi înţepăturile astea nu sunt chiar atât de periculoase. Sunt şanse să nu aibă nimic, ci doar să facă o febră mare.

Mai târziu, când vasul parcursese o distanţă apreciabilă, John adormi. Laura era preocupată de prepararea cinei. îngrijorată de starea tânărului, era totuşi recunoscătoare că în locul lui nu se afla Yves. Nu numai pentru că Yves era mai important pentru ea, dar şi pentru că pe el se putea baza pentru a rezolva orice situaţie. Dacă el ar fi fost cel bolnav, poate că ei nu i-ar fi acordat îngrijirea potrivită cu atâta eficienţă.

Când Yves intră în bucătărie, fata îl anunţă:

- John a adormit.

- Pare mai mult un leşin.

- E chiar atât de grav?

- Nu neapărat, replică el, fără alte explicaţii.

Pe la miezul nopţii, febra bolnavului crescu şi se plânse de dureri de cap.

La ora unu, Yves o înlocui pe Laura la căpătâiul lui John.

- Nu mai eşti de nici un folos dacă eşti obosită. Te voi trezi la cinci sau chiar mai devreme, dacă voi avea nevoie de ajutor.

Spre mirarea ei, fata reuşi să adoarmă. întotdeauna dormise bine legănată de ape, dar niciodată mai bine decât pe Briza Mării.

Dar odihna ei fu tulburată de un coşmar din care o trezi cu greutate Yves. Bărbatul aprinse lumina şi se aşeză pe marginea patului. Visase că iubitul ei drag murise, aşa că fericirea pe care o simţi când îl văzu aievea lângă ea o făcu să-l îmbrăţişeze.

- Vorbeai în somn... Ce visai?

- Că murisei. Că melcul te înţepase pe tine şi n-am fost în stare să te salvăm.

Deşi îi putea simţi respiraţia caldă, inima îi era încă tulburată de grozăvia visului.

- Am făcut cafea. Am să-ţi aduc puţină, răspunse el.

- Nu, nu. Nu pleca.

El o îmbrăţişă din nou şi stătură aşa multă vreme, până când bărbatul se ridică în sfârşit şi spuse:

- O cafea ar fi binevenită.

Când bărbatul reveni, Laura realiză că nu-l întrebase nimic despre starea lui John.

- Se pare că febra i-a scăzut, dar încă îi este rău. Doarme în continuare, răspunse bărbatul la întrebarea ei.

- E cinci fără ceva. Te pot înlocui.

- Bine. Dar nu ezita să mă trezeşti dacă întâmpini vreo problemă.

- Dacă e cazul... da.

Dar schimbul ei fu foarte liniştit.

Vasul înainta calm pe oceanul liniştit, iar John dormea.

La nouă, neştiind dacă Yves pusese ceasul să sune sau aştepta să fie trezit de ea, Laura intră la el în cabină. Bărbatul nu se mişcă la zgomotul paşilor ei. Stătea cu spatele spre uşă, întins pe o parte. Fata îi puse uşor mâna pe umăr, iar Yves se trezi.

La fel ca Jamie, pe când era mică, Yves se trezi speriat:

- Ce s-a întâmplat? zise el, grăbit.

- Nimic. Cred că John e puţin mai bine.

- Ar fi bine să te duci să te culci. Numai patru ore de somn nu-ţi vor ajunge.

- Mi-e foame. Mă duc să prepar micul dejun până când te speli şi te razi.

Abia terminară de mâncat, că John se trezi şi-i strigă. Ajunşi în cabină, văzură cu groază că era scuturat de spasme violente.

- Mă tem că m-am pripit cu diagnosticul, zise Laura.

- îşi va reveni, o linişti Yves.

- Doamne, sper să fie aşa. Ar fi o lovitură pentru tatăl lui dacă John se va îmbolnăvi grav. Se va învinovăţi că l-a trimis aşa în lume.

- L-a trimis? repetă Yves, uimit.

Laura îi explică tot ce ştia despre călătoria lui John.

- Nu mi se pare că ar fi un tip prea aventuros... Pe de altă parte, când mi-a propus să mă căsătoresc cu el, mi-a vorbit despre lipsa unei îngrijiri medicale adecvate aici, pe insule. Era îngrijorat din pricina mea. Iar acum, el e cel care are nevoie disperată de doctor. Cât de departe de aflăm de cel mai apropiat spital?

- Dacă direcţia vântului nu se schimbă, vom ajunge acolo mâine dimineaţă în zori.

- Atât de mult mai avem? Dar până atunci sunt ore bune.

- Boala lui îţi demonstrează că ai greşit, nu-i aşa?

- Cum anume?

- Refuzându-i propunerea.

- De unde ştii că l-am refuzat?

- Foarte simplu. Dacă ai fi acceptat să-i devii soţie, n-ai fi putut păstra secretul, iar el ar fi fost în toane mai bune, nu posomorât ca în ultimele zile.

- Da, l-am refuzat, recunoscu ea. Dar faptul că s-a îmbolnăvit nu poate schimba asta.

- Pari foarte îngrijorată.

- Desigur. Tu nu eşti îngrijorat?

- Ba da, şi încerc să fac tot posibilul pentru a-l salva, dar nu sunt implicat afectiv...

- Eşti vreodată? izbucni ea.

De-abia rosti aceste cuvinte, că le şi regretă. Dar dormise prea puţin, era nervoasă şi câteodată i se părea

că Yves n-avea pic de inimă.

- Mi se întâmplă foarte rar, răspunse el cu răceală.

Laura îşi aminti atunci de lady Mary, a cărei moarte era probabil responsabilă de atitudinea bărbatului.

- Oh! De ce am spus aşa ceva? Imi pare rău!

- Eşti iertată, zise el. Du-te să te culci.

Pe la prânz, Yves o trezi. Primul gând al ei fu să-l întrebe despre John.

- Nu este prea bine, recunoscu Yves.

Tânărul avea în continuare febră şi transpira mult. Cei doi îi schimbau des aşternuturile şi-l ştergeau continuu cu prosoape curate.

Laura avea nevoie de ajutorul lui Yves pentru a-l face pe bolnav să bea apa de care organismul lui avea nevoie, nu numai din pricina pericolului deshidratării, dar şi pentru a-i "spăla" ficatul şi rinichii de otravă.

Până seara, John începu să delireze. Braţul său, în ciuda gheţii aplicate local, se umflase atât de mult, încât devenise de două ori mai mare. Câteodată, tânărul îi strângea uşor mâna, altă dată îi şoptea numele. De cele mai multe ori însă, John nu-i mai recunoştea.

Nici Yves, nici Laura nu dormiră deloc în acea noapte.

Yves o rugase să doarmă, dar fata îi răspunse ferm:

- Când vom ajunge la spital şi voi fi sigură că e bine îngrijit, voi putea să dorm cât vreau.

De data aceasta, Yves nu mai insistă.

Briza Mării plutea liniştit, iar Yves încerca să ia legătura cu uscatul prin radio, pentru a pregăti personalul spitalului

pentru primirea unui pacient în stare critică.

între orele trei şi patru, Laura crezu că John nu avea să supravieţuiască. Febra îi crescuse foarte mult şi nu mai putea să bea apă. îi era greu să înghită şi să respire.

Stătea lângă el, disperată de rapida schimbare înregistrată în starea. Acum două zile era în putere şi în acest moment, slăbit şi vulnerabil, John părea un copil. I se părea incredibil ca un mic melc oceanic să aibă o otravă atât de puternică... deşi, dacă tratamentul ar fi fost aplicat prompt într-o instituţie medicală, poate că efectul n-ar fi fost la fel de sever.

La un moment dat, John deschise ochii şi întrebă, răguşit:

-Voi muri?

Răspunsul veni din partea lui Yves, care tocmai intrase în cabină:

- Nu pe vasul meu. Trebuie să-ţi revii, băiete. Vom ajunge la spital în curând şi ei se vor ocupa de tine.

Privirea băiatului se înceţoşă. Dacă auzise replica lui Yves sau o crezuse, era imposibil de ghicit.

Yves îi puse tinerei mâna pe umăr:

-Ti-am făcut un sandviş şi am pregătit ceaiul. Ia o pauză.

Un mic grup de persoane şi o ambulanţă veche, albă cu crucea roşie, îi aşteptau când ancorară. Doi bărbaţi îl duseră pe John la ţărm. Tânărul arăta foarte slăbit când îl urcară în ambulanţă şi doctorul începu să-l consulte.

Yves şi Laura fură duşi la spital într-o maşină de poliţie.

După ce ajunseră în sala de aşteptare, li se trimise ceai şi o asistentă veni să ceară cât mai multe informaţii despre John.

- Religia tânărului? fu ultima întrebare a femeii.

Nici unul dintre ei nu ştiu ce să răspundă, dar Yves susţinu că era sigur de faptul că băiatul nu era catolic.

După o jumătate de oră, doctorul îşi făcu apariţia. Nu ştia încă nimic sigur despre evoluţia bolii, dar îi anunţă că aveau să afle peste câteva ore dacă băiatul îşi va reveni sau nu.

- Păreţi foarte obosiţi. Vă sugerez să vă întoarceţi pe vas şi să vă odihniţi. Nu mai puteţi face nimic aici şi, dacă va apărea vreo schimbare, vă vom chema îndată.

- Rudele sale n-ar trebui anunţate? întrebă Yves.

- Nu cred, date fiind circumstanţele. Dacă ar fi fost uşor de găsit, da. Dar aşa, nu văd de ce ar trebui să-i alarmăm fără un motiv serios. Până la prânz sau spre după-amiază vom şti cu siguranţă ce să le spunem.

Se întoarseră la vas cu taxiul.

- Vom face duş, decise Yves. Si, ca să vezi că sunt cavaler, te las pe tine prima.

Când ieşi din baie, Yves o întâmpină cu micul dejun pregătit.

- Nu trebuie să te înfometezi, spuse el, când fata refuză a nu ştiu câta oară să mănânce. Nimic nu-ţi scade mai mult moralul decât un stomac gol.

După masă, Laura începu să spele vasele, în timp ce Yves făcea duş. Se gândea să spele şi cearşafurile şi

prosoapele folosite pentru John, dar Yves propuse să le ducă la o spălătorie.

- Cea mai bună soluţie ar fi să dormi puţin.

Dar nu se putu odihni, gândindu-se fără încetare la starea lui John. Dacă avea să se înrăutăţească? Si dacă, revenindu-şi, avea să se trezească printre străini? N-ar fi trebuit să rămână la spital, alături de el?

Yves nu dormi nici el. Când ieşi din cabina ei, îl zări stând la masă.

El o privi o clipă şi spuse grăbit:

- Cred că ar fi bine să mergem la spital.

- Da, aprobă fata, cu bucurie.

- Mai ales că nu ne putem concentra la nimic altceva până nu aflăm cum stăm.

Sala de aşteptare de la spital punea la dispoziţie rudelor bolnavilor multe reviste pentru a-şi ocupa timpul în aşteptarea veştilor. O colecţie de reviste Geographical Magazines îi absorbi complet atenţia lui Yves. Laura găsi şi ea un exemplar şi citi câte ceva despre Canada. Apoi, prea nervoasă pentru a se putea concentra, îşi îndreptă atenţia asupra lui Yves. Trăise cu el în acelaşi spaţiu de atâtea săptămâni. O oarecare intimitate apăruse între ei. Si totuşi, rămăsese pentru ea un străin, o enigmă.

Yves lăsă revista şi se ridică, privind afară pe fereastră, cu mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor.

Laura bănui că bărbatul se gândeşte la lady Mary şi, cu o bruscă îndrăzneală, îl întrebă dacă era adevărat.

Pentru câteva secunde, Yves păru prea adâncit în

gânduri pentru a auzi întrebarea. Apoi îşi întoarse capul şi o privi cu ochii întunecaţi de tristeţe, spunând:

- Puţin... nu foarte adesea.

- Era... foarte frumoasă, nu-i aşa? întrebă ea, făcându-şi curaj.

El se întoarse de la fereastră:

- Tekai ţi-a spus asta?

- Nu, dar aşa aveam impresia, răspunse ea, simţind că terenul pe care păşea devenise nesigur.

- Era frumoasă, aprobă Yves. Dar nu asta era calitatea ei cea mai importantă. Cred că toată lumea şi-o va aminti mereu din pricina bucuriei ei de a trăi... un adevărat şoc când te gândeşti că a murit aşa. Tekai ţi-a povestit despre asta?

- Nu, dar am înţeles, şopti ea. Mi-a spus că a murit şi poate că aşa e mai bine, ceea ce m-a făcut să cred că n-a fost un accident.

- Nu, n-a fost un accident, îi dădu dreptate Yves. Avea o boală incurabilă de care putea suferi luni sau chiar ani, cu dureri înfiorătoare. Nu voia să ajungă acolo, nu voia să-i chinuie pe cei pe care-i iubea.

"Si mai ales pe tine", se gândi Laura.

- A ales să moară repede, în ocean.

Laura începu să plângă.

Stresul ultimelor zile, suferinţa lui John şi acum melancolia iubitului ei Yves o făcură să dea frâu liber sentimentelor.

- Draga mea copilă, nu trebuie să plângi, o mângâie

Yves. Era bătrână şi a avut o viaţă lungă şi fericită. A făcut ce a crezut că trebuie. Pentru ea. Poate nu pentru toată lumea.

- Era... bătrână, ai spus?

-Avea şaptezeci şi şase de ani, deşi nimeni nu i-ar fi ghicit vârsta. înotul a menţinut-o suplă. De la spate, dacă avea părul alb ascuns sub pălărie, nu părea să aibă mai mult de treizeci-patruzeci de ani.

- Credeam că atât şi avea. Credeam că ai fost îndrăgostit de ea.

- Ce naiba te-a făcut să crezi aşa ceva? întrebă el, uimit. Era bunica mea.

Laura simţi o mare uşurare la auzul vorbelor lui, ca atunci când îl văzuse prima oară şi crezuse din toată inima că el va fi cel care o va salva. Din câteva vorbe, alungase departe fantoma care o bântuise de când îi auzise prima dată numele. Lady Mary, în felul în care şi-o imaginase ea, nu existase niciodată.

- Dacă ar mai fi trăit, ai fi găsit în ea o bună prietenă şi protectoare, continuă Yves. V-aţi fi înţeles foarte bine. Sunteţi asemănătoare, în unele privinţe. De fapt, ăsta a fost şi motivul pentru care nu te-am aruncat peste bord când te-ai ascuns pe Briza Mării, cum ar fi făcut orice om cu bun-simţ, glumi el.

- Unde a trăit bunica ta? întrebă Laura.

- în insulele Fiji, în ultimul timp. Dar când era mică, a locuit pe insula unde Tekai este acum stăpân. Se întâmpla pe timpul bunicului său, când lady Mary era o tânără

mireasă de nouăsprezece ani. Nu avea nici cea mai mică idee despre cum avea să arate viaţa ei când s-a căsătorit cu bunicul, care tocmai îşi începuse cariera de administrator al coloniei britanice de acolo. Au călătorit cu avionul până la Syndey, la clasa întâi, unde a avut parte de confortul cu care fusese până atunci obişnuită. Dar pe insulă au fost repatizaţi într-o colibă simplă, primitivă. Pentru tine, asta nu înseamnă foarte mult, dar multe fete europene nu s-au putut adapta aici.

- S-a mai întors în Europa vreodată?

- Da. După accidentul în care tata a fost ucis şi mama rănită grav, a venit să aibă grijă de mine câteva luni. Când mama şi-a revenit, s-a recăsătorit cu un francez şi a mai avut trei copii. Acum, a murit şi tatăl meu vitreg, dar atâta timp cât a trăit, prima ei căsătorie a reprezentat mereu un subiect sensibil pentru el. De aceea, am făcut şcoala în Anglia şi am locuit acolo în vacanţe. Când am deveni adolescent, bunicii mei nu mai aveau de ce să se întoarcă în Europa. Bunicul se retrăsese din activitate. Cum tata a fost singurul lor copil, nu mai aveau un alt nepot în afară de mine.

Chiar atunci, apăru doctorul, care-i anunţă:

- Domnul Lacey e conştient, dar foarte slăbit. E nerăbdător să vă vadă, dar vă rog să nu-l obosiţi. Veţi sta cu el numai cinci minute. Asistenta vă va arăta rezerva în care a fost repartizat, adăugă el, arătând spre tânăra în uniformă.

- Pe aici, vă rog, îi conduse ea.

John stătea întins într-un pat alb, cu faţa întoarsă spre uşă. Cum îi văzu, spuse:

- Sunteţi încă aici. Mi-au spus că aţi rămas, dar nu eram sigur...

- Nu puteam să plecăm până nu aflam dacă îţi vei reveni, spuse Yves.

- N-avem voie să stăm mai mult de cinci minute. Trebuie să te odihneşti, John. Vom reveni mâine, nu te îngrijora.

El îi prinse mâna, dar ea îi zâmbi şi se desprinse uşor:

- Ne vedem curând.

Se îndreptară spre ieşirea principală. Acolo, se întâlniră din nou cu doctorul:

- Presupun că John Lacey e în afara oricărui pericol, zise Yves.

- Să sperăm, răspunse medicul vag, păstrându-şi rezerva. Această formă de otrăvire e rară şi nu cunoaştem foarte multe în acest domeniu. Depinde mult de constituţia pacientului, iar prietenul vostru pare să fi fost perfect sănătos când s-a întâmplat accidentul. Nu bea, nu? Asta i-ar fi redus simţitor şansele.

- Nu, nu bea. Si dacă se întâmpla, prefera bere, nu băuturi tari.

- Cât va dura până îşi va reveni complet? interveni Laura. Se poate spune de pe acum?

- Nu încă. V-a întrerupt călătoria? Aveţi vreo urgenţă?

- Nu, suntem liberi. Putem sta oricât e necesar.

- Organismul domnului Lacey a suferit un şoc sever,

continuă doctorul. îşi poate reveni foarte repede - chiar într-o săptămână

- dar cred că ar fi recomandabil să aşteptăm rezultatul medicaţiei pe termen lung. în orice caz, e prematur să discutăm despre convalescenţă în această etapă. E încă foarte bolnav şi se poate înregistra oricând o nouă criză, avertiză el.

- Nu cred că e cazul, explică Yves, pe drumul spre maşină. Era o opinie medicală, care trebuie să fie precaută.

Nu vor să-şi asume responsabilităţi prea mari şi să ofere diagnostice optimiste. Trebuie să fie acoperiţi în cazul unor situaţii neprevăzute. Ar fi bine totuşi ca, îndată ce se pune bine pe picoare, să se întoarcă în Anglia.

"Si să ne lase singuri", completă Laura în gând.

Dar următoarea replică a bărbatului îi alungă din minte această perspectivă agreabilă.

- De altfel, şi eu trebuie să mă întorc în Europa, mai devreme sau mai târziu.

Fata îl privi uimită.

- Ti-ai imaginat că trăiesc aici, înţelese el. Nu, draga mea, locuiesc la Paris.

- Nu ştiam, nu mi-ai spus niciodată.

- Când nu sunt acolo, nu mă gândesc prea mult la asta. E o altă lume... o altă viaţă. Viaţa mea a fost întotdeauna ruptă în două, de când eram copil.

- Ce se va întâmpla cu Briza Mării când vei pleca?

- Tekai se ocupă de vas. E proprietatea amândurora.

De obicei, când trebuia să plec, mă ducea la cel mai apropiat aeroport şi se întorcea. Acum, voi fi nevoit s-o duc într-un loc de unde el va veni s-o ia.

- Cu ce te ocupi la Paris? întrebă fata.

Dar imediat regretă că întrebase asta, pentru că răspunsul lui fu ironic:

- Ultimul lucru la care te-ai putea aştepta.

A doua zi, starea lui John se îmbunătăţise suficient cât să-şi petreacă alături de el zece minute, iar peste o zi se ridică din pat şi vizitatorii rămaseră cu el o jumătate de oră.

Peste câteva zile, însă, Laura veni singură la spital. Ingrijorat, John întrebă dacă Yves se simte bine.

- Da, răspunse Laura, dar e ocupat cu actele mele şi vrea să vadă dacă în astfel de circumstanţe pot obţine un ajutor oficial pentru repatriere.

- De ce nu vrei să te ajut eu? Tu mi-ai salvat viaţa. Si asta e ceva mult mai important decât banii pe care ţi i-aş da pentru călătorie.

- N-am făcut mare lucru. Yves a reacţionat prompt şi responsabil. El te-a salvat. Doamne, ce ne-ai speriat! Dar ce poveste de călătorie vei avea de spus la întoarcerea acasă!

După aceea, nu li s-a mai impus nici o limită de timp pentru a sta împreună. Si, cum cititul îi provoca bolnavului dureri de cap, Laura îşi petrecea mult timp citindu-i.

Se afla în spital de o săptămână şi părea mai mult sau mai puţin refăcut, dar doctorul nu era încă mulţumit de

rezultatele testelor zilnice pe care pacientul trebuia să le facă. în acea zi, John îi propuse din nou Laurei să se căsătorească.

După câteva zile, anunţat de doctori că era gata de externare, dar că era mai bine să-şi încheie călătoria şi să se ducă în Anglia, unde să continue tratamentul şi să se ducă la un nou control după trei luni, John acceptă fără să opună rezistenţă. Alese să se întoarcă acasă prin Brisbane, oraş unde familia sa avea nişte rude îndepărtate şi unde urma să petreacă câteva zile în aşteptarea zborului via Singapore spre Londra.

în dimineaţa plecării, John încercă din nou s-o convingă pe Laura să plece cu el.

- Nu-mi place să te lăsa aşa, singură.

- Nu sunt singură, sunt cu Yves.

- Nu ştiu ce să zic. Yves mi se pare cam ciudat. Nu cred că poţi avea încredere în el.

- Ba da, pot avea. Este ceea ce Jamie numea un "băiat bun". Trebuie să ai încredere în oameni, John, aşa cum şi eu am avut încredere în tine. îţi aminteşti?

- Promite-mi că-mi vei scrie şi-mi vei spune dacă şi când vei ajunge în Europa. Altfel, voi fi îngrijorat.

La aeroport, o sărută de rămas-bun, lucru care, petrecându-se sub privirea lui Yves, Laura şi-ar fi dorit să-l evite. Dar, dat fiind că era ultimul lor moment împreună, fata îi făcu pe plac şi-l îmbrăţişă la rândul ei.

Văzând-o tristă, Yves îi spuse, pe când avionul decola:

- Nu mi-aş face griji pentru el, dacă aş fi în locul tău. La

anul pe vremea asta, va fi probabil logodit cu o tânără drăguţă, care va fi mai potrivită decât tine în rolul de nevastă.

- Stiu că aşa va fi, suspină Laura. Dar îmi place de el şi-mi va lipsi.

- Nu cred. Mă ai pe mine, zise el amuzat.

Avea dreptate. Avionul nu apucă să se îndepărteze prea mult, că John se transformă într-o vagă amintire.

Zilele care urmară, petrecute singură cu Yves, fură cele mai fericite din viaţa ei. în fiecare dimineaţă se trezea gândindu-se mulţumită la noua zi care începea, lungă, luminoasă, strălucitoare... în care avea să facă doar ce-i plăcea, alături de iubitul ei Yves. în fiecare noapte se ducea la culcare cu gândul că cel mai firesc lucru care ar fi trebuit să se întâmple era să-şi petreacă nopţile împreună. Dar Yves luase obiceiul de a-şi închide cabina cu cheia.

Fu foarte necăjită când ajunseră în portul unde Yves şi Tekai îşi dăduseră locul de întâlnire şi de unde Tekai avea să preia vasul şi să-l ducă pe insula lui.

Yves anticipase însă că Tekai pusese la punct şi un plan alternativ. Aşa era. Doi bărbaţi îi aşteptau şi unul dintre ei îi înmână lui Yves o scrisoare, pe care acesta i-o citi şi Laurei.

"Aici, pe insula mea, alături de familia mea, există destul loc şi pentru micuţa Laura. Nu cred că va fi fericită în Europa. Doi ani în America mi-au fost de-ajuns şi, chiar dacă părinţii ei sunt britanici, sunt sigur că şi ea ar simţi la fel. Sufletul ei aparţine Pacificului."

- Ideea lui Tekai este excelentă, spuse Yves, după ce-i citi pasajul dedicat ei. Nu ţi se pare?

Laura tăcu, întristată. La insistenţele lui de a-i da un răspuns, fata spuse, nervoasă:

- Nu ştiu... E foarte amabil din partea lui Tekai... să-mi ofere un cămin... dar ce voi face acolo?

- Cred că ceva... folositor...

Laura îşi pieptăna părul cu mâinile, emoţionată:

- Tu crezi că ar trebui să mă duc acolo?

El ridică din umeri:

- Nu ai prea multe alternative, nu-i aşa?

- Ba da, există una, răspunse ea în şoaptă. Mă poţi lua cu tine... ca pe o prietenă...

Ochii ei verzi şi limpezi îi întâlniră pe ai lui, a căror intensitate o impresionă.

- Stii foarte bine că te plac, continuă ea, şi cred că şi tu mă placi... puţin.

- Puţin e destul pentru tine, Laura?

Acum că găsise curajul să-i declare iubirea ei, nu i se mai părea greu să-şi susţină până la capăt pledoaria. Se aflau singuri pe punte; verişorii lui Tekai plecaseră să-şi ia bagajele şi să se pregătească de plecare.

Fără să-i pese de oamenii de pe iahturile vecine şi nici de cei din port, Laura se ridică de pe scaunul unde stătea şi se apropie de el.

- Orice este de-ajuns pentru mine, Yves.

- Dumnezeule!

Exclamaţia lui păru nervoasă, dar bărbatul o luă în

braţe.

Gândindu-se că-l cucerise în sfârşit, fata închise ochii şi-şi întredeschise buzele, aşteptând să fie sărutată.

Sărutul lui îi confirmă convingerea că, în ciuda obiceiului de a-şi închide uşa cabinei, Yves o dorea. Dar cele câteva clipe de fericire nu rezolvară problema. Yves o împinse uşurel şi spuse:

- Aşa spui acum, dar nu cred că vorbeşti serios. Dacă după o lună sau două voi dori să termin relaţia, Laura? Ce se va întâmpla atunci?

-Voi fi fericită şi cu atât. O lună, două... cât vei vrea tu... Si dacă totul se va termina - continuă ea, cutremurându-se numai la gândul unui posibil final - mă voi duce în Anglia şi mă voi înscrie la şcoala de arte. Te rog, Yves, ia-mă cu tine. Nu te voi deranja, îţi promit.

- Cred că-ţi dai seama că nu ştii mai nimic despre mine.

- Stiu lucrurile importante.

- Da? Mă îndoiesc.

- Si totuşi, aşa e, insistă ea cu un zâmbet. Speli foarte bine, ai dinţii buni, nu bei şi nu-ţi ieşi din fire - cel puţin nu foarte des, adăugă ea, amintindu-şi de ziua în care o găsise la ţărm cu John.

-Asta-i tot ce trebuie să ştii ca să-ţi legi viaţa de un bărbat?

Ea roşi.

-Jamie îmi spunea cândva că o lună petrecută alături de cineva la bordul unui vas te învaţă mai multe despre el decât ar putea afla unii despre alţii în ani de zile oamenii

care trăiesc pe uscat. Dacă ai fi avut cine ştie ce ciudăţenii, sunt sigură că le-aş fi aflat până acum.

- Poate că ai fi putut să le descoperi, dar ai preferat să le ignori.

Doar pentru că ştiu să gătesc şi să spăl - ceea ce o mulţime de bărbaţi ştiu să facă - nu trebuie să crezi că sunt un tip casnic. Dimpotrivă. Am învăţat să fac toate astea pentru că sunt un singuratic.

- Stiu, nu trebuie să-mi aminteşti. In ce te priveşte, consideri că locul unei femei e în pat.

- Nu neapărat. Nu mă deranjează o femeie într-un echipaj şi am nevoie de o femeie ca să dansez. Dar nu-mi voi schimba viaţa pentru o femeie şi nu-i voi face promisiuni irealizabile.

- Nici nu ţi-am cerut să-mi promiţi nimic. Ti-am dat doar cuvântul meu că nu te voi deranja.

- Copila mea, nu-mi poţi promite asta, aşa cum nici eu nu-ţi pot promite că nu mă voi sătura de tine. O femeie mai în vârstă şi mai orgolioasă ar fi renunţat dacă i s-ar fi spus că e timpul să plece.

- Intotdeauna tu ai fost cel care a părăsit în relaţiile pe care l-ai avut? Nu ţi s-a spus niciodată "s-a terminat"?

- Nu e nevoie să pronunţi aceste vorbe, se înţelege de la sine. Dar dacă e să-ţi dau un răspuns, acesta este da. Intotdeauna eu m-am plictisit mai repede decât partenera mea.

- Atunci, poate că eu voi fi excepţia, prima fată care să-ţi dea de înţeles că totul s-a sfârşit. Nu am prea multă

experienţă, dar Hamani mi-a spus că bărbaţii fac mare caz de performaneţele ca iubiţi. Nu voi sta cu cineva care nu e un bun amant.

- Imi pui la îndoială calităţile? se încruntă el.

- Hamani mi-a spus că bărbaţii atrăgători nu sunt neapărat şi foarte iscusiţi. Nu-i interesează decât propria lor plăcere.

-Aşa ţi-a spus? repetă Yves.

După o scurtă perioadă de gândire, el adăugă:

- Poate vrei o mostră...

Cu o lucire ciudată în privire, Yves se apropie de ea şi începu s-o mângâie. O sărută îndelung, cu pasiune.

Fetei îi fu imposibil să ascundă emoţia care o cuprinse.

Yves nu insistă foarte mult. Se opri şi spuse:

- E foarte posibil să regret acest gest, dar cred că te voi lua cu mine.

- Oh, Yves, zise ea, ce bine îmi pare!

El ridică mâinile, ca să se apere de entuziasmul ei şi adăugă:

- Nu, nu ne vom mai săruta. Mă bucur că "aperitivul" ţi-a plăcut, dar restul va trebui să aştepte până când vom pune punct călătoriei.

Câteva minute mai târziu, mergeau împreună pe chei, mână-n mână.

Familia Hollis ar fi fost cu siguranţă scârbită de această privelişte. Poate chiar şi Jamie ar fi clătinat din cap, dezaprobator. Dar Laurei nu-i păsa. Nu ştia pentru ce fel de viaţă se pregătea şi nici cât va dura relaţia lor, dar aceste

lucruri nu aveau pentru ea nici cea mai mică importanţă. A învăţa ce înseamnă iubirea în braţele lui răscumpăra orice fel de posibilă suferinţă.

Capitolul 1

Zborul lung către Franţa i se păru un vis. Nu-i venea să creadă că se îndreaptă spre Europa, pregătită pentru prima ei aventură de dragoste.

Yves dormea şi Laura îi privea cu nesaţ chipul frumos. Se întreba când va veni momentul ca relaţia lor să se împlinească. Probabil că avea să se întâmple la San Francisco, prima lor oprire. Stia că vor petrece o noapte pe coasta de vest a Americii înainte de a zbura spre New York, şi de acolo la Paris.

Când ajunseră în oraş, luară un taxi.

In maşină, Yves o luă drăgăstos de mână şi-şi spuse:

- Intotdeauna când ajung în oraş stau la acelaşi hotel şi mănânc la acelaşi restaurant chinezesc, cu un prieten pe care-l ştiu din facultate. Locuieşte aici de mulţi ani şi nevasta lui e americană. Dar cum am ajuns cu două săptămâni mai devreme decât de obicei, hotelul va fi probabil plin, iar Tom şi Kay - plecaţi. De fapt, sper să fie aşa, ca să cinăm doar noi doi, singuri. Ii voi suna, totuşi.

Altfel, se vor supăra dacă vor afla că am venit fără să-i anunţ.

La hotel, Yves ceru o cameră dublă.

-îmi pare rău, domnule Cunningham. Mă tem că nu vă pot oferi aşa ceva. Suntem foarte solicitaţi, datorită conferinţei care are loc în oraş. Toate camerele duble sunt ocupate. Vă pot face însă rost de două camere una lânga alta.

- Bun, zise el, după ce se gândi puţin. Vom lua două camere alăturate.

Dormitoarele erau mici, dar confortabile. Laura stătea în camera 305, iar Yves la 306. După câteva minute, bărbatul deschise uşa care despărţea cele două dormitoare şi intră în camera fetei.

- Voi comanda o băutură, apoi îi voi telefona lui Tom. Pe urmă, voi face un duş, spuse el. Ce vrei să bei?

Yves telefon' la recepţie, apoi ceru legătura cu un număr de oraş. Laura stătea pe pat, întrebându-se dacă în timpul nopţii care urma, această cameră impresonală avea să se trasforme într-un spaţiu intim, numai pentru ei.

întotdeauna îşi imaginase că va face pentru prima dată dragoste sub cerul liber, vegheată de lumina stelelor. Regreta că nu se întâmplase pe Briza Mării, dar şi acest loc era la fel de bun ca oricare altul.

Gândurile ei fură întrerupte de vocea lui Yves, care încheiase convorbirea telefonică.

- După cum poate ai înţeles din ce am vorbit, vom cina în patru. Nu am putut scăpa. Dar ne vom simţi bine, sunt un cuplu foarte drăguţ. Cred că-ţi vor plăcea.

Spunând acestea, se duse să facă duş, lăsând deschisă uşa de comunicare între camere. Laura îi urmă exemplul şi se răsfăţă cu o baie fierbinte şi parfumată.

Abia ieşi din baie şi începu să se şteargă cu prosopul, când Yves o strigă:

- Laura, pot intra?

Ea îi deschise uşa.

- O, eşti aproape gata, constată el. Venisem să-ţi spun să te grăbeşti.

E opt şi avem întâlnire la opt şi jumătate...

Laura se îmbrăcă într-un pantalon alb şi un tricou verde din bumbac.

-Am ales bine? întrebă ea.

- Da. Le-am spus şi lor să nu se îmbrace foarte pretenţios.

- Le-ai spus că vei veni cu cineva?

- N-ai auzit ce am vorbit?

- Mă gândeam în altă parte.

Sesizând în tonul ei un oarecare regret, se apropie de ea şi-i puse mâna pe umăr:

- Te-ai răzgândit, Laura?

- O, nu, Yves.

Cu o mare încredere, adăugă:

- N-aş fi renunţat la tine nici dacă m-ai fi părăsit pe insula aia, nici dacă m-ai fi obligat să accept oferta lui Tekai. Nu vreau să fiu nicăieri în altă parte, ci aici, cu tine.

El o sărută, dar nu pe buzele pe care ea i le oferi, ci pe frunte.

- Haide, zise el, să nu întârziem.

Ajunseră la Dragonul de Aur înaintea prietenilor lui şi fură conduşi la o masă de patru persoane. Inăuntru nu erau prea mulţi oameni.

Familia Dunway sosi peste puţină vreme.

Bărbatul era un tip mai scund decât Yves, cu o faţă simpatică, iar doamna Dunway era foarte frumoasă şi avea

un păr roşu, strălucitor.

Yves făcu prezentările.

- Laura Ross, spuse el, care va veni la Paris cu mine.

Si, cum nici unul dintre ei nu făcu nici măcar o încercare de a afla mai multe, tânăra trase concluzia că vestea nu-i impresionase deloc.

De fapt, nu părură prea interesaţi nici de viaţa lui Yves din Pacific, ci preferară să povestească despre schimbările intervenite în viaţa lor. Tom fusese promovat şi noua lui poziţie nu le mai permitea să renunţe - cum voiau mai de mult - la apartamentul din oraş pentru a-şi lua o casă în afara lui. Kay lucra cu jumătate de normă, pentru că era gravidă în cinci luni deja, şi avea să renunţe în curând la serviciu ca să se dedice îngrijirii copilului.

Doar un singur incident strică seara, care ar fi putut să fie absolut agreabilă. La sugestia lui Kay, după masă, cele două femei se duseră la toaletă pentru a-şi reface machiajul. Americanca dispăru într-o toaletă. Laura o aşteptă. Prin peretele despărţitor, destul de subţire, putea auzi conversaţia bărbaţilor. Recunoscu vocea lui Tom, care spunea ceva despre asigurările medicale.

Apoi, după o pauză, îl auzi spunând:

- E foarte atrăgătoare micuţa sirenă pe care ai găsit-o în Mările Sudului, bătrâne. Voiam să-ţi propunem să vii pe la noi în seara asta, să mai stăm la taclale, dar probabil că, date fiind circumstanţele, mă vei refuza.

Remarca fu urmată de un hohot de râs.

Replica lui Yves nu se auzi bine şi Tom continuă:

- Nu ştiu cum dai peste ele.

Niciodată nu mi s-a întâmplat să întâlnesc astfel de păpuşi exotice, dar tu faci mereu rost de câte una. Nu că te-aş invidia. Ar trebui să te căsătoreşti, bătrâne. Vei vedea că viaţa casnică e mai interesantă decât orice aventură.

Intre timp, Kay ieşi din toaletă.

- Păcat că nu mai rămâneţi. Mi-ar plăcea să-ţi arăt apartamentul nostru.

Dar presupun că la vârsta ta amenajarea unei case pare ceva atât de plictisitor... Să ne întoarcem, însă. Bărbaţii se vor întreba dacă n-am păţit ceva.

Laura observă că Tom părea uşor stânjenit. Probabil că-şi auzise soţia prin zidul subţire şi realizase că Laura îl auzise la rândul ei.

- Mergem? întrebă Yves.

Ieşiră îndată, îşi luară rămas-bun de la cei doi şi plecară spre hotel.

In drum, trecură pe lângă multe magazine de haine, bijuterii şi pantofi, care o făcură pe Laura să exclame ca un copil, fascinată de frumuseţea obiectelor din vitrină. Pentru o clipă, durerea de a fi numită o "păpuşă exotică" fu uitată.

- Imi pare rău... zise ea. Te plictiseşti? îl întrebă apoi, dându-şi seama că stăteau în faţa unui magazin de parfumuri de aproximativ patru minute.

- Nu ne grăbim nicăieri. Bucură-ţi privirea... deşi vei vedea că magazinele din Paris sunt mult mai interesante decât cele de aici, răspunse Yves.

- Da? Inseamnă că sunt minunate.

Când se întoarseră în cameră, inima fetei bătea cu putere şi mâinile îi tremurară când se duse la fereastră să tragă draperiile. Stia că Yves se află în spatele ei şi se aştepta să vină mai aproape, să-şi pună braţul pe umărul ei şi poate s-o sărute.

Astfel că fu foarte surprinsă când auzi uşa dintre camere trântindu-se cu zgomot şi vocea bărbatului venind din încăperea alăturată:

- Laura, zise el, pe când îşi scotea cravata şi îşi descheia nasturii cămăşii, locul ăsta mi se pare prea prozaic pentru a ne începe luna de miere aici, fie ea chiar una neoficială. Si cum avem un drum lung înaintea noastră mâine... ne vom spune simplu "noapte bună" şi ne vom culca.

Apoi adăugă, pe un ton glumeţ:

- Nu te teme, nu vom dormi prea mult. îmi pun ceasul să sune devreme.

Laura se trezi. Alături de ea, pe marginea patului, se afla Yves, care îi spuse în şoaptă:

- Am comandat micul dejun în cameră pentru amândoi. Va sosi peste jumătate de oră, aşa că ai timp să faci o baie.

Apoi se duse la el în cameră, lăsând uşor întredeschisă uşa dintre cele două apartamente.

Deşi fu gata mai devreme de treizeci de minute, Laura nu ieşi din baie decât când auzi sosirea chelnerului care aduse micul dejun.

- Cum ai dormit? întrebă el, când se aşezară la masa

joasă.

- Foarte bine, mulţumesc, răspunse fata, convenţional. Tu?

Minţea, însă. Nu dormise aproape deloc. Imediat ce rămăsese singură în cameră, dăduse la o parte draperiile şi se uitase la luminile mirifice ale oraşului, întrebându-se ce-l făcuse pe Yves să ia decizia de a nu face dragoste cu ea. Când în sfârşit adormi, visă o mulţime de vise ciudate, din care se trezea adesea, transpirată.

Misterioasa lui comportare continuă s-o frământe tot timpul călătoriei. Drumul i se păru acum obositor, stresant. Probabil că locuitorii marilor oraşe deveniseră imuni la zgomot, dar ei fiecare sunet îi făcea rău.

Yves îi ghici starea de spirit.

- Viaţa modernă nu e la fel peste tot, o linişti el. Există încă locuri liniştite în Europa... cred însă că te vei obişnui cu casa asta de nebuni...

Fata fu foarte mulţumită când ajunseră la Paris. Dar era atât de epuizată de drum încât, în taxi, îşi puse capul pe pieptul lui şi adormi îndată, nevăzând nimic din frumosul oraş.

Se trezi la chemarea lui Yves:

- Laura, aproape am ajuns, zise el.

Călătoria lor se termină în sfârşit. Taxiul opri pe o stradă liniştită, în faţa unei case cu uşi mari. Yves ieşi şi plăti. Bagajul fu scos afară din maşină.

De după uşă, apăru chipul unui bătrân, care exclamă, fericit:

- Domnule Yves! Ce surpriză! Nu vă aşteptam decât peste două săptămâni. Ce vă aduce înapoi mai devreme? Nu contează... sunteţi acasă...

Apoi, după ce o privi cu ochi pătrunzători pe Laura, adăugă:

- Intraţi... intraţi.

Se dădu un pas înapoi, permiţându-le să intre, iar Yves o invită pe fată să păşească înaintea lui. Laura zări în faţa ei un hol lung şi întunecat, cu uşi de o parte şi de alta a zidurilor, iar drept înainte se vedea o cameră mare. Valetul aprinse luminile şi camera se dovedi un frumos spaţiu de living decorat clasic. Cum din puţinele cuvinte pe care Yves i le spusese despre casa lui îşi imaginase un apartament de bloc modern, Laura se uită la el, surprinsă:

- Aici locuieşti?

- Nu, este casa din oraş a tatălui meu vitreg. Mama o preferă locuinţei de la ţară.

Bărbatul se întorse apoi către bătrân şi-i puse o întrebare. Neştiind că Laura înţelese atât întrebarea, cât şi răspunsul, îi traduse:

- Toţi sunt plecaţi, aşa că nu-mi vei putea cunoaşte familia decât mâine dimineaţă.

- De ce am venit aici, în loc să ne îndreptăm spre apartamentul tău?

El o privi câteva clipe cu obişnuita lui expresie enigmatică.

- Pentru că m-am hotărât... să fac din tine soţia mea şi... primul lucru important în acest sens este să te prezint

mamei.

Laura îl privi uimită, neputând să-şi creadă urechilor. Oare chiar spusese ce i se păruse?

Obosită de drum şi copleşită de această veste, Laura se aşeză cuminte pe un fotoliu. Dar nu avu timp să se relaxeze, că în încăpere năvăliră o mulţime de oameni, felicitându-l cu toţii fericiţi pe Yves .

O femeie bătrână, care se prezentă sub numele de madame Bercy, camerista mamei lui Yves, o îmbrăţişă pe Laura, urându-i "tot binele din lume în noua ei viaţă".

- De ce nu ne-aţi dat de veste, domnule Yves?

Astfel, am fi fost deja pregătiţi. Dar nu contează. Nu va dura mai mult de cinci minute ca să pregătim camera domnişoarei, vorbi madame Bercy.

Apoi, privind-o îndelung pe fată, adăugă:

- Pare foarte obosită, draga de ea. Călătoria a epuizat-o. O baie fierbinte şi o masă uşoară o vor revigora. Doamna contesă nu se va întoarce decât la miezul nopţii, iar domnişoara Ross va adormi probabil cu mult înainte.

Bagajele fură luate de servitori în livrea elegantă, iar cei doi musafiri îi urmară pe servitori pe scări, pentru a vedea camera Laurei.

Yves spuse, în franceză:

- Da, a fost o călătorie obositoare pentru ea, pentru că nu e obişnuită cu zborul.

Apoi, întorcându-se către fată:

- După cum a spus şi madame Bercy, arăţi foarte obosită. Du-te cu ea. îţi va pregăti baia. înainte să te culci,

am să trec să-ţi spun noapte bună.

Laura îl ascultă.

Plutind în baia parfumată şi colorată într-un verde pal datorită sărurilor revigorante pe care madame le topise în cadă, Laura se gândi la cuvintele lui Yves. Hotărî că înţelesese greşit vorbele lui. Doar nu voia s-o ia de nevastă! Decizia era atât de bruscă, de neaşteptată...

- Din câte văd, nu aveţi nici o cămaşă de noapte în bagaje, domnişoară, îi întrerupse madame Bercy gândurile. Mi-am permis să vă ofer una din cele ale domnişoarei Sylvie, adăugă femeia în engleză.

Ii aduse o cămaşă de noapte albă cu dantelă şi aşteptă să iasă din cadă ca s-o şteargă.

- Vorbiţi foarte bine engleză, madame, spuse Laura, aşteptând răbdătoare ca servitoarea să-i şteargă picioarele şi să i le pudreze.

- Am fost alături de doamna contesă mereu, şi în anii pe care şi i-a petrecut în Anglia, ca soţie a tatălui domnului Yves, explică femeia.

- Cine e domnişoara Sylvie? întrebă Laura, îmbrăcând cămaşa de noapte.

- E fata mai mică a doamnei contese. Are cam vârsta ta.... nouăsprezece ani. Si acum... pentru cină sugerez "omlette aux fines herbes" şi un pahar de vin alb. Doar atât. Altfel, îţi va fi greu să te odihneşti cum trebuie şi nu vei mai fi pregătită pentru întâlnirea de mâine.

Laura lua cina în cameră, savurând pe îndelete omleta pufoasă şi bând cu încântare vinul uşor. Cineva bătu la uşă

şi Yves intră în cameră.

- Te simţi bine? întrebă el, aşezându-se pe marginea patului.

- Da, mă simt ca o prinţesă. Doamna Bercy a insistat să-mi şteargă picioarele şi să-mi usuce părul chiar ea.

- Bine, răspunse el laconic.

Privirea bărbatului se opri o clipă asupra umerilor ei goi, acoperiţi doar de bretelele subţiri ale cămăşii de noapte şi coborî uşor pe trupul îmbrăcat în material transparent.

Laura simţi o furnicătură în stomac şi îşi dădu seama că roşeşte.

- Yves, ce ai vrut să spui mai devreme? Chiar ai de gând să mă iei de soţie?

- Da, vreau să mă căsătoresc cu tine.

Nu cred că ai vreo obiecţie, nu-i aşa? Ai vrut să-mi fii prietenă, aşa că statutul de soţie n-ar avea cum să te supere.

îi luă uşor paharul de vin din mână şi, înainte ca ea să-i răspundă, o sărută dulce pe buze. Laura se simţea în al nouălea cer.

- Nu, nu cred că ai vreo obiecţie, spuse el, ridicându-se de pe pat cu un zâmbet amuzat. Ar fi mai bine să plec. Dacă te mai sărut o singură dată, nu ştiu unde vom ajunge. Iar tu ai nevoie de somn pentru a fi pregătită pentru ziua de mâine.

Bărbatul se duse la fereastră şi trase perdelele grele, apoi se întoarse la pat şi stinse lampa de pe noptieră.

- Bonne nuit, ma petite, zise el, închizând uşa.

Capitolul 8

Când Laura se trezi a doua zi dimineaţă, o rază de soare pătrundea timid în încăpere.

Rămase câteva minute în patul confortabil, admirând camera luxoasă.

Apoi, îşi aminti evenimentele nopţii trecute. Yves anunţase că o va lua de soţie, o sărutase, îi spusese că voia să facă dragoste cu ea... Dar nu dăduse nici un semn că hotărârea lui ar fi fost motivată de dragoste, nu-i spusese c-o iubeşte... Probabil că era atras de ea, dar atracţia era doar fizică.

Se ridică din pat şi se duse să dea la o parte perdelele şi să deschidă fereastra. în faţa ei se întindea o grădină cu arbori înalţi şi statui impunătoare.

O bătaie în uşă o făcu să se întoarcă.

în cameră intră o fată drăguţă.

- Deja te-ai trezit... Bună dimineaţa. Eu sunt Sylvie. Yves ţi-a povestit despre mine?

- Nu, dar madame Bercy mi-a spus cine eşti şi mi-a împrumutat una din cămăşile tale de noapte. Speri că nu te superi...

- Deloc. Mă bucur că te-ai trezit. De-abia aşteptam să te cunosc. Aproape că n-am închis un ochi toată noaptea de curiozitate. Yves n-a vrut să-mi spună nimic azi-noapte. Mi-a mărturisit doar că a luat decizia de a se căsători şi că n-ai mai fost niciodată în Europa, aşa că totul ţi se va părea... ciudat. N-aţi fost logodiţi, nu?

Sylvie se trânti într-un scaun, aşteptând nerăbdătoare să audă toate detaliile.

- Nu, admise Laura.

- Spune-mi cum v-aţi întâlnit, continuă Sylvie.

Laura răspunse întrebărilor cu sinceritate, dar evită să discute detaliile relaţiei lor, pe care simţea că oamenii de aici nu le-ar aproba, din pricina faptului că nu cunoşteau obiceiurile din Pacific. De exemplu, nu menţionă faptul că la începutul călătoriei nu fusese decât un pasager clandestin.

- Deci, nu mai ai pe nimeni pe lume? concluzionă Sylvie.

- Nu.

- Mama va fi foarte uimită. Nu eşti deloc genul de femeie cu care se aştepta să-l vadă pe Yves.

- Dar la ce se aştepta mama ta?

- La o femeie care să-i ofere o viaţă de familie confortabilă, care să facă mulţi copii şi care să nu se scandalizeze dacă Yves ar continua să aibă şi alte relaţii, discrete... răspunse fata, candid. Femeile se îndrăgostesc foarte repede de el, mai ales de când apare la televizor, dar, din câte ştiu eu, Yves n-a fost niciodată îndrăgostit.

"Dar oare acum e?" se întrebă Laura.

- Nu mi-a spus că apare la televizor, zise ea cu voce tare.

- Nu? Se pare că celebritatea nu i-a luat minţile. Cred că publicitatea i se pare mai degrabă enervantă, dar se plăteşte bine şi banii îl ajută să-şi finanţeze călătoriile în

Pacific. După cum ştii, n-a moştenit nimic de la tatăl lui şi trăieşte din salariul de la Universitate.

Bunica lui i-a lăsat nişte bani, dar insuficienţi pentru a-şi întreţine vasul primit tot de la ea.

- Ce anume face la televiziune? întrebă Laura, evitând să-i spună fetei că Yves nu-i mărturisise nici faptul că e angajat ca profesor universitar.

- Totul a început cu un program de educaţie pentru copii. A fost văzut de alţi realizatori, care au considerat că Yves este foarte natural, şi a fost invitat să facă acelaşi gen de program, dar pentru o categorie de vârstă mai mare. Apoi a fost invitat într-o emisiune numită "După părerea mea", şi acum apare acolo permanent. Ti-e foame?

Nu vrei să mănânci? Noi întotdeauna mâncăm în cameră, pentru că ne trezim la ore diferite şi nu ne plac aceleaşi mâncăruri. Eu, de exemplu, dimineaţa beau doar o ceaşcă de cafea neagră. Yves cere mereu micul dejun tradiţional englezesc...

Laura se simţi uşurată să audă despre el ceva ce ştia deja.

Sylvie se ridică şi comandă la bucătărie, prin telefon, micul dejun pentru musafiră. O servitoare veni imediat cu o masă pe rotile pe care se aflau un coş de cornuri, gem de piersici, unt, cafea şi lapte cald. Untul şi gemul, află Laura în timp ce mânca, proveneau de la locuinţa de la ţară a familiei, aflată pe valea Loarei. Fratele Sylviei, actualul conte, locuia acolo cu soţia sa. Sora lor, Laurence, se afla în vacanţă la Veneţia.

- Astăzi te vei întâlni doar cu mama, zise Sylvie, amintindu-i că madame Bercy îi spusese că va avea nevoie de un somn odihnitor ca să se pregătească pentru a doua zi, iar Yves zisese cam acelaşi lucru.

- Doamna contesă e... extraordinară, nu-i aşa?

- Mama? Extraordinară? Nu, chiar dimpotrivă, zâmbi Sylvie. N-ai de ce să te sperii.

Chiar în acel moment, cineva bătu la uşă. Sylvie răspunse scurt "entrez" şi Yves apăru în cadrul uşii.

- Ah, curioasa mea soră s-a prezentat singură. Cum ai dormit, înainte să fii deranjată?

- Foarte bine, mulţumesc. Dar Sylvie nu m-a deranjat. Mă trezisem deja. Dar tu? Cum ai dormit?

înainte ca el să răspundă, Sylvie sări veselă de pe scaun, spunând:

- Cred că vreţi să rămâneţi singuri. Dacă mama s-a trezit, îi voi da vestea minunată... Sau vrei să-i spui tu, Yves?

- Nu, poţi să-i spui, dar mă îndoiesc că s-a trezit. Nu venise încă atunci când m-am culcat... şi era destul de târziu.

Când fata părăsi încăperea, bărbatul o pofti pe Laura să se aşeze şi-i spuse:

- în dimineaţa asta, trebuie să trec pe la apartament, să văd dacă am primit vreo scrisoare. De vreme ce o vei întâlni pe mama, vei avea nevoie de nişte rochii noi. Sylvie te va duce la cumpărături. Te poţi baza pe sfaturile ei. Apoi, trebuie să găsim un inel de logodnă. Bunica mea mi-a

lăsat o mulţime de bijuterii, foarte frumoase, deşi au un design cam retro. Le vom scoate de la bancă şi le vom duce la bijutierul mamei, să le dea un aspect mai modern. îţi poţi alege acolo inelul.

- Când va fi nunta?

- Cât mai repede posibil. Presupun că nu vrei neapărat o rochie de mireasă şi toate accesoriile, nu?

Laura clătină din cap. Nu voia să fie o nuntă prea ceremonioasă.

- Bun. In felul ăsta nu vom fi nevoiţi să aşteptăm după toate pregătirile. O nuntă civilă restrânsă nu va necesita mult timp de pregătire. In ce zi va avea loc depinde de timpul mamei şi al fratelui meu. Nu mănânci cornurile?

- Am mâncat deja două.

- Atunci, voi lua şi eu unul. N-am apucat să mănânc.

Laura îi urmări mişcările, întrebându-se de ce n-o sărutase în dimineaţa asta. Işi dorea atât de mult... Se duse la baie şi începu să se spele pe cap, ştiind că Yves o priveşte îmbrăcată în cămaşa de noapte transparentă. Dar Yves era preocupat de masă. Ca să-i atragă atenţia, îl întrebă:

- Unde vom locui? In apartamentul tău?

- Pentru o vreme, da. Mai târziu, vom căuta o casă mai spaţioasă, poate în afara Parisului, dacă nu-ţi place viaţa în capitală.

- Dar pentru tine, ar fi mai bine să stai în Paris. Sylvie mi-a spus că lucrezi la universitate. Ce predai?

- Istoria.

- Serios?

Era într-adevăr ultimul lucru la care s-ar fi gândit că Yves îl face ca să-şi câştige existenţa.

Terminând de băut cafeaua, Yves se ridică şi spuse:

-Trebuie să plec, iar tu îmbracă-te, ca să fii gata să pleci cu Sylvie la cumpărături înainte să te prezinte mamei.

- Nu mi-o vei prezenta tu?

- Ti-e frică de ea, pricepu Yves. Nu ai de ce. Dacă e vorba de soţia mea, se va purta excelent. Aş rămâne, pentru că văd că te simţi nesigură... dar nu cred că se va trezi la timp şi am ceva treabă, după cum ţi-am spus.

- Dar nu pot merge cu tine la apartament şi s-o văd pe mama ta mai târziu?

- Nu, aşa ceva ar supăra-o. Când se va trezi, va fi nerăbdătoare să te cunoască. Mă întorc pe la prânz.

O sărută pe obraz şi plecă grăbit.

Laura intră în camera doamnei contese îmbrăcată într-o fustă şi un tricou împrumutate de Sylvie.

- Draga mea copilă, bine ai venit în familia noastră, zise femeia, întinzându-i braţele. Sylvie mi-a spus povestea ta... Viaţa la Paris e foarte diferită de cea cu care eşti obişnuită. Dar să sperăm că nu va trece mult până te vei simţi aici ca acasă, vorbi contesa.

- Mulţumesc, doamnă. Sunteţi foarte amabilă. Voi fi fericită oriunde se află Yves.

-Ah, văd că-l iubeşti foarte mult.

- Da.

întrevederea nu dură mult. Mama lui Yves îi povesti

despre tatăl lui şi despre viaţa ei la Paris, apoi, sărutând-o ca pe o fiică, o rugă s-o scuze pentru moment şi-i promise că aveau să stea mai mult de vorbă altă dată.

îl revăzu pe Yves abia la prânz, când acesta o anunţă că aveau să-l viziteze pe fratele lui vitreg şi pe soţia lui, Henriette, a doua zi.

Noile cunoştinţe o făcură pe Laura încă şi mai conştientă de diferenţele dintre ea şi membrii familiei. Deşi era cu numai doi ani mai mare decât ea, Henriette era o femeie sigură pe sine, plină de graţie şi eleganţă. Deşi ea şi soţul ei, Edouard, făcură tot posibilul ca Laura să se simtă bine, îi vorbiră în engleză şi o întrebară despre viaţa ei în insulele Pacificului, fata se simţea o intrusă.

Iar când discuţia se îndreptă spre obişnuitele lor subiecte de conversaţie, Laura îşi dădu seama că nu avea nici o şansă să se poată integra.

Văzând că toate lucrurile din jur îi erau străine viitoarei soţii, Yves se gândi să-i ofere posibilitatea de a lua legătura cu cineva cunoscut.

- Nu i-ai promis lui Lacey că-l vei anunţa dacă vei ajunge în Europa? De ce nu-l suni?

- Nu sunt obişnuită cu telefoanele, zise ea. Probabil că-i voi scrie.

Chiar în acea zi se ţinu de cuvânt şi-i scrise, trecând la sfârşit numărul de telefon de la Paris şi adresa unde s-o poată găsi dacă va ajunge vreodată în oraş.

Inainte de întoarcere, se ţinu un mic consiliu de familie, hotărându-se că data cea mai potrivită pentru căsătorie

era miercurea de după viitorul week-end, când Laurence avea să se întoarcă de la Veneţia.

Stabilirea acestei date însemna însă că luna lor de miere avea să fie foarte scurtă, deoarece Yves trebuia să-şi reia cursurile la universitate o dată cu venirea toamnei. In schimb, Yves îi promise că de Crăciun îşi vor lua o vacanţă mai îndelungată şi o va duce în Alpi, la schi.

Următoarele zile fură foarte aglomerate pentru ea. Yves o duse să-i vadă apartamentul, care era plin de cărţi şi picturi şi care avea deja, remarcă Laura, un pat dublu.

O altă zi o petrecu alături de mama lui, care aduse croitorese pentru rochia de nuntă, o rochie simplă şi elegantă, din tul în nuanţe aurii. Apoi, merseră să aleagă parura şi pantofii.

-Va trebui să ai şi mănuşi. Mă tem că va trece destul timp până când mâinile tale vor fi moi, cum ar trebui să fie, zise contesa, clătind dezaprobator din cap când privi palmele viitoarei nurori.

Remarcele de acest gen, deşi nu intenţionat rău voitoare, o făceau pe Laura să se simtă ca o plantă exotică transplantată într-o grădină.

Dacă Yves i-ar fi spus măcar o dată că o iubeşte, îndoielile ei n-ar mai fi fost atât de mari. Dar nu numai că nu-i spusese asta niciodată, dar parcă se ferea să rămână singur cu ea.

într-o bună zi îşi adună curajul să-i spună:

-Abia dacă te văd.

- Săptămâna viitoare vom fi singuri patru zile şi patru

nopţi, răspunse el zâmbind.

Dar ea simţea nevoia să fie mângâiată, să i se spună cuvinte frumoase, iar comportamentul distant al logodnicului n-o ajuta să-şi dea seama de adevăratele lui sentimente.

Cu cinci zile înainte de căsătorie, Laura se afla singură în bibliotecă, când auzi telefonul sunând şi, după câteva clipe, madame Bercy o chemă să vorbească.

- E pentru mine?

- Da, domnişoară Ross. Domnul se numeşte John Lacey.

Aproape în fiecare cameră se afla câte un telefon. Laura se
apropie de cel din bibliotecă şi se aşeză comodă în fotoliu înainte de a ridica receptorul.

-John? Sunt Laura. Ce mai faci?

- Bine. Tu?

- Bine, mulţumesc. Dar nu te costă mult să suni din Anglia?

- Nu sunt în Anglia, ci în Paris. Ca să fiu mai exact, mă aflu într-o cafenea nu departe de locul unde stai. Mi-am făcut curaj să sun, deşi nu ştiam dacă mai eşti acolo şi bănuiam că Yves se va supăra. Presupun că nu poţi pleca de acasă pentru o jumătate de oră...

- Ba da. Dar de ce nu vii tu aici? Yves e plecat pentru moment, dar sunt convinsă că se va bucura să te vadă.

- Poate ai dreptate, dar tocmai am comandat ceva de mâncare, aşa că ar fi mai comod pentru mine dacă ai veni, dacă nu te superi...

- Voi fi acolo în cinci minute.

John tocmai termina de mâncat când Laura ajunse la locul de întâlnire. Bărbatul se ridică s-o întâmpine, zâmbind.

- Pentru o clipă, era să nu te recunosc. Nu sunt obişnuit să te văd cu atâtea... haine, glumi el.

- Iată o remarcă nepotrivită, răspunse ea râzând. Ah, John, mă bucur atât de mult să te văd. Ti-ai revenit complet?

- Slavă Domnului, da. Laura, arăţi minunat. Foarte... pariziană.

- Da? Nu mă simt aşa. Ce te aduce pe aici?

In loc să-i răspundă la întrebare, John o întrebă ce vrea să bea. Numai după ce se aşezară şi chelnerul aduse două cafele, răspunse:

- Tu. Am citit printre rânduri scrisoarea ta şi am avut sentimentul că nu eşti foarte fericită. Eşti bine?

- Da, da, nici nu se poate mai bine, zise ea grăbită.

- Am ghicit, bineînţeles, că una dintre pricinile pentru care m-ai respins a fost faptul că te-ai îndrăgostit de Yves, continuă el. Si au fost multe momente când l-am surprins uitându-se la tine cu multă dorinţă în priviri. Dar nu părea genul care să se căsătorească vreodată. Mă gândeam că o aventură era mai potrivită pentru el.

- La fel şi eu, mărturisi ea, cu un zâmbet. Am fost foarte uimită când m-a anunţat că ne vom căsători.

- Te-a anunţat? ridică John din sprâncene. E foarte sigur pe el, nu-i aşa? De obicei, se întreabă şi persoana în

cauză...

- Tu ai ghicit că m-am îndrăgostit de el. Probabil că şi el, replică ea, în defensivă.

- în orice caz, am avut dreptate când ţi-am spus că face parte dintr-o familie bogată. Când am trecut prin faţa casei sale mai devreme, porţile erau deschise şi am aruncat o privire... E o locuinţă minunată. Aproape un palat.

- Nu e casa lui. A fost a tatălui său vitreg, contele de Semur.

Laura îi explică pe scurt situaţia lui Yves.

- Un singur lucru mă nelinişteşte şi poate că îngrijorarea mea s-a strecurat şi în scrisoarea pe care ţi-am trimis-o. Nu cred că sunt soţia potrivită pentru un profesor de istorie modernă. Nu am deloc cultură... Sunt mai neştiutoare decât un copil în multe privinţe.

- N-ar trebui să te neliniştească aşa ceva. Poate că nu ştii multe despre Europa, dar gândeşte-te câţi europeni ştiu ceva despre Pacific.

Numai după ce m-am întors din călătorie mi-am dat seama în ce lume limitată trăim. Mama şi majoritatea prietenelor ei cred că universul se roteşte în jurul Londrei.

Se opri o clipă şi făcu semn chelnerului să mai aducă un rând, apoi continuă:

- Si apoi, bărbaţii nu se căsătoresc pentru că sunt impresionaţi de înţelepciunea nevestelor lor. Eşti foarte frumoasă, Laura, poate chiar mai frumoasă decât erai înainte.

Se vedea limpede că sentimentele lui pentru ea erau

aceleaşi. Ca să schimbe subiectul, Laura spuse:

- Cum ai ajuns aici? Cu avionul?

- Nu, cu maşina. Am trecut canalul ieri seară şi am rămas la Boulogne peste noapte. Apoi, am plecat spre Paris dis-de-dimineaţă. Nu pot rămâne mult, doar o oră-două. E mult de muncă la fabrică şi nu se face ca fiul şefului să-şi ia liber, mai ales că nu sunt pe statul de plată de prea mult timp. Dar simţeam că trebuie să te văd. Ce ţi-am spus cândva, rămâne încă valabil. Dacă vei avea vreodată nevoie de ajutor, orice fel de ajutor, sau dacă vei simţi nevoia să pleci undeva, vino la mine.

Petrecură două ore împreună, amintindu-şi peripeţiile călătoriei la bordul Brizei, apoi John spuse că a venit timpul să plece. Spera să ajungă acasă a doua zi dimineaţă şi să se ducă direct la muncă.

- Locuim foarte aproape de Dover. Mama se duce adesea la cumpărături în Calais sau la Boulogne, ca într-o excursie. Mi-a transmis un mesaj pentru tine: vei fi mereu bine primită la noi acasă. I-am spus că ai avut grijă de mine când am fost bolnav.

Laura se întoarse încet spre casă, gândindu-se că viaţa ei ar fi fost mult mai puţin complicată dacă ar fi ales dragostea lui John, în loc să se îndrăgostească de un bărbat ca Yves. John îi spusese că era foarte frumoasă, dar asta pentru că o vedea cu ochii îndrăgostitului şi pentru că venea dintr-un mic oraş - Kent - nu dintr-unul plin de femei frumoase cum era Parisul. Si nu era omul care - în ciuda scurtei sale relaţii cu Lisa Lang - să atragă în jurul lui o

mulţime de femei. Dar Yves, cu frumuseţea lui uimitoare, cu originea lui aristocratică şi cu aura de vedetă de televiziune, făcea parte dintr-o cu totul altă categorie.

Laura nu spuse nimănui de scurta vizită a lui John, când familia se adună la cină. Si nu pentru că ar fi avut vreun motiv să ţină secretă întâlnirea lor, ci pentru că la masă se discuta cu totul altceva. Si când membrii familiei aveau un subect interesant de dezbătut, nimeni altcineva nu putea strecura vreun cuvânt.

Mai târziu însă, când rămase singură cu Yves, îi spuse:

- Ghici cu cine m-am întâlnit! Cu John Lacey.

- Da? Ce mai face?

- Bine şi... e foarte surprins de logodna noastră.

- Da, îmi imaginam că va fi, comentă Yves laconic, apoi trecu rapid la alt subiect.

Capitolul 9

In timpul celui de-al doilea week-end petrecut la castelul tânărului conte, Laura auzi fără voie o conversaţie între Yves şi mama sa, care îi transformă cele mai negre bănuieli în certitudini.

Se plimba singură prin grădină, înainte de cină, când de cealaltă parte a gardului viu auzi glasul domnei contese, spunând în franceză:

- Cu toate astea, nu sunt convinsă că e bine să te grăbeşti. E o fată frumoasă, încântătoare. O plac foarte mult, la fel Edouard şi Sylvie. Noi toţi o iubim. Dar e atât de tânără şi de diferită de celelalte prietene ale tale. Eşti sigur că decizia ta a fost dictată de raţiuni sănătoase, sau e doar o toană? Poate că instictul tău protector a luat-o înaintea bunului-simţ.

- Draga mea mamă, cred că ar trebui să ştii până acum că sentimentele mele în privinţa femeilor sunt oricum, numai protectoare nu, replică el ironic.

- Poate că în trecut, nu. Dar Laura e diferită.

E foarte vulnerabilă şi asta o face atrăgătoare. în plus, e tânără şi are o inimă de copil. Cred că nici măcar tu n-ai profita de inocenţa ei, de fragilitatea ei.

- Dar nici nu-mi propun asta. Am de gând să mă căsătoresc, mamă, replică el. Grija ta nu e justificată. Sunt destul de matur ca să-mi văd de treaba mea şi o cunosc pe Laura mai bine decât tine. Ne va fi bine împreună, te asigur.

- Dar o iubeşti? insistă contesa. Faptul că ea te adoră e evident. Dar nu cred că e corect s-o laşi să te divinizeze, iar tu să nu simţi nimic pentru ea... poate doar o pasiune trecătoare care nu va dura mult şi te va împinge în foarte scurt în braţele altor femei.

- Un bărbat a cărui nevastă îi împlineşte viaţa n-are nici un motiv să caute consolarea în braţele altei femei. Nu cred că poţi pretinde unui bărbat de vârsta mea să nu fi avut nici o altă relaţie până acum, dar întotdeauna am fost bărbatul unei singure femei. Dacă am reuşit să fiu fidel prietenelor mele, îndrăznesc să sper că voi face la fel şi cu soţia.

- Sper, sper din tot sufletul, replică mama sa. Laura are nevoie de multă tandreţe şi câteodată mă întreb dacă poţi fi tandru cu vreo femeie... în afară de bunica ta. Stiu că aţi fost foarte apropiaţi, dar faptul că Laura îi seamănă nu reprezintă o bază suficientă pentru căsătorie.

- Dimpotrivă, asemănarea Laurei cu ea este unul dintre motivele pentru care cred că mariajul nostru va fi un succes. Călătoriile mele în Pacific reprezintă o parte importantă a vieţii mele, mamă, şi, din păcate, nu poate fi împărtăşită foarte uşor cu oricine. Gândeşte-te la Sylvie sau la Laurence. Le-ar plăcea, desigur, o scurtă croazieră, dar după două săptămâni ar începe să tânjească după un oraş civilizat.

După încă şase săptămâni, s-ar plictisi de moarte, ca şi tine, de altfel. Nu şi Laura. De asemenea, mă pot baza pe ea să reacţioneze prompt în caz de urgenţă, ceea ce este o

calitate importantă în acea parte de lume. Mai bine îţi îndrepţi atenţia asupra fiicelor tale. Nu-ţi mai bate capul cu mine, ştiu să mă descurc.

Replica ei fu rostită foarte încet şi fata nu mai putu auzi.

Deşi în mod normal n-ar fi stat să asculte o conversaţie pe care n-ar fi trebuit s-o audă, în acest caz ispita fusese prea mare... Iar ceea ce auzise îi confirmase toate bănuielile.

Era clar că Yves nu simţea nimic pentru ea. Era vorba doar despre o dorinţă fizică şi despre aprecierea lui relativă la competenţa ei în materie de navigaţie. Poate că, iubindu-l atât de mult, ar fi putut să fie fericită alături de el, chiar şi în termenii daţi. Dar dacă Yves avea să se îndrăgostească de altcineva? Dacă dragostea lui profundă - aşa cum şi-ar fi dorit-o pentru ea - avea să se nască o dată cu întâlnirea altei femei?

Inainte de a părăsi Pacificul, Laura îi spusese că era pregătită să accepte o scurtă relaţie fericită alături de el. Dar în acel moment credea că are să fie prietena lui, nu soţia, nu mama copiilor lui. Să accepte o eventuală ruptură şi o lungă perioadă de nefericire după aceea pe cont propriu era ceva. Să pună în pericol fericirea propriilor copii, care aveau să crească fără amândoi părinţii, era cu totul altceva.

Dacă vor avea copii îndată după căsătorie şi Yves se va îndrăgosti de altcineva după scurtă vreme? Repercusiunile erau prea dureroase. Si apoi, era foarte probabil să nu-şi

găsească de lucru şi să rămână la mila lui. Laura se hotărî că n-avea de ce să facă pasul căsătoriei dacă nu era sigură de iubirea lui.

-Ai fost foarte tăcută, Laura, comentă Edouard, după cină.

- Mă doare puţin capul. Cred că mă voi duce devreme la culcare... Trebuie să mă scuzaţi.

- Sigur. Henriette îţi va da nişte calmante.

- Nu, nu e necesar. Noapte bună, Edouard.

- Noapte bună. Sper că te vei obişnui aici.

Laura îi fu recunoscătoare pentru grijă, dar era o slabă consolare faptul că toată familia o plăcea, dacă Yves nu reuşea s-o iubească.

Se strecură nevăzută în dormitor. îşi pusese în gând să fugă îndată ce se va ivi prima ocazie.

Trecuseră aproape patruzeci de minute de când se retrăsese în dormitor şi se întinsese în pat. Auzi uşa camerei deschizându-se şi deschise ochii.

- Laura? zise Yves în şoaptă.

Fata nu se mişcă. Faptul că trecuse atâta vreme până când viitorul ei soţ să-i remarce absenţa i se păru o nouă confirmare a bănuielii că bărbatul n-o iubea. Dispăruse din cameră şi el nici nu sesizase.

îl auzi apropiindu-se de pat şi îşi ţinu respiraţia.

- Ce ai? Chiar te doare capul?

Vorbea atât de încet încât, dacă ar fi dormit cu adevărat, vocea lui n-ar fi trezit-o.

Astfel că nu înţelese ce imbold o făcu să deschidă ochii

şi să spună:

- Mi-e mai bine, mulţumesc.

- Mă gândeam eu... Ca să fiu sincer, când ai plecat fără să anunţi, m-am întrebat dacă nu cumva ai făcut-o special. Sperai că te voi urma, nu-i aşa?

Fata se ridică în capul oaselor, strângând la piept cearşaful.

- Nu, nu. Deloc.

El îi desfăcu mâinile uşor, iar cearşaful îi alunecă spre şolduri.

- Cât eşti de frumoasă, zise el, răguşit de emoţie.

îşi trecu braţul după gâtul ei şi începu s-o sărute.

Laura nu anticipase că voinţa ei avea să fie atât de slabă. Pentru câteva lungi, nebuneşti momente, Laura crezu că nu va rezista asaltului lui.

- Nu, Yves, te rog, nu, protestă ea.

El n-o ascultă. îi sărută gâtul şi umerii.

- Mai sunt doar două zile până la nuntă. Vrei să aşteptăm? Mai contează? şopti el. Nu mă doreşti?

- Ba da, zise ea, iar trupul i se arcui în braţele lui.

Stia că Yves putea fi un iubit minunat şi deja avea dovada că simţurile ei puteau fi oricând tulburate de puterea lui. Ceea ce lipsea erau cuvintele de dragoste, singurele care i-a fi putut înfrânge definitiv reţinerea.

- Nu, Yves, nu! zise ea pentru ultima dată, hotărât.

Cu ultima rămăşiţă de voinţă, se eliberă din braţele lui şi trase cearşaful ca să se acopere.

- Nu acum...

Dacă ar fi încercat s-o prindă din nou în braţe, i-ar fi cedat, cu siguranţă. Dar bărbatul nu putu ignora strigătul ei. Peste ani, când îşi va aminti această noapte, cunoscând deja mai multe despre bărbaţi, se va mira de disciplina lui de fier, care reuşise să stăpânească o dorinţă mai mare decât a ei.

- Bine. Dacă pentru tine e important să aşteptăm, vom aştepta.

Cu un amestec de regret şi uşurare, îl privi plecând din dormitor.

***

Dacă s-ar fi afla la Paris, ar fi plecat înainte de micul dejun. Dar aflându-se la castel, la ţară şi neştiind dacă erau mijloace de transport spre oraş, fu nevoită să-l întâlnească din nou pe Yves.

La micul dejun se adunaseră toţi ai casei, pentru că Yves anunţase că voia să se întoarcă la Paris devreme.

Yves coborâse înaintea Laurei. Bărbatul se ridică atunci când Laura intră în încăpere şi-i oferi politicos un scaun lângă el. Fata evită să-i întâlnească privirea, dar nu reuşi. Când îl privi, pe chipul lui se putea vedea doar mulţumirea. Intreaga lui figură era luminată de un zâmbet larg. O sărută pe obraz, cast, ca şi cum seara de ieri i se ştersese complet din memorie.

In maşină, lângă Yves care se afla la volan, stătea contesa, iar în spatele ei - Laura. Din locul unde stătea, fata putea privi în voie mâinile lui puternice şi bronzate, mâini care în urmă cu câteva ore aproape că-i învinseseră

rezistenţa. Se întoarse să privească pe geam pădurile dese pe lângă care treceau, căutând să uite atingerea lui, săruturile lui...

Când îşi luase rămas-bun de la conte şi de la tânăra lui soţie, Laura ştia că nu se vor mai vedea niciodată... şi se simţi nefericită. De asemenea, ştiind că mama lui Yves se străduise foarte mult s-o primească în sânul familiei cu braţele deschise, Laura regretă efortul acestor minunaţi oameni... care avea să se dovedească zadarnic. Căsătoria va fi anulată...

Laura nu s-ar fi simţit poate atât de rău dacă ar fi fost sinceră cu ei de la început. Ar fi trebuit să le spună că nu poate să se căsătorească în aceste condiţii. Dar Yves îi îngreunase mult decizia.

Plecarea ei va fi un fapt împlinit şi ei nu vor afla motivele care o determinaseră să-i părăsească.

Ajunseră înapoi la Paris destul de repede.

Laura se pregătea să se ducă în dormitor, dar Yves o opri:

-Vreau să vorbesc cu tine, draga mea.

O conduse într-un mic salon, unde puteau vorbi în linişte. Laura înţelese că Yves nu era mulţumit de atitudinea ei. Cum altfel se putea simţi un bărbat care, cu trei zile înainte de nuntă, fusese respins de logodnica sa?

Bărbatul închise uşa în urma lui şi spuse:

- îmi pare rău că am înţeles greşit intenţia ta de a te culca devreme seara trecută.

Oare era ironic? Nu părea. Laura nu ştiu ce să replice,

dar se străduí să-i răspundă:

- Si mie îmi pare rău. Cred că ţi s-a părut că m-am comportat prosteşte.

El veni spre ea, zâmbind:

- Da, mi s-a părut. Dar dacă ţii să fii o mireasă de modă veche şi nu vrei să mă accepţi în patul tău până la nuntă, pot aştepta.

O sărută pe obraz.

- Dar cred că ţi-ar fi plăcut mai mult noaptea nunţii dacă m-ai fi lăsat să rămân lângă tine noaptea trecută.

Cuvintele lui o durură.

- Spune "te iubesc", Yves, te rog.

în loc să-i spună ceea ce voia să audă, el replică:

- Trebuie să plec. Ne vedem diseară.

Ea îl lăsă să ajungă la uşă, apoi îl strigă:

- Yves, zise ea, cu glas stins.

El se întoarse, uimit:

- Da?

- Nimic... voiam să-ţi spun că... te iubesc.

- Stiu, draga mea.

Apoi plecă.

Laura fu convinsă că n-o iubea, iar faptul că afecţiunea ei pentru el era imensă n-avea cum să echilibreze balanţa şi să ducă la o căsătorie fericită.

După-amiază, se duse la ultima probă pentru rochia pe care n-avea s-o poarte niciodată. Fetei i se păru perfectă, dar contesa o obligă să stea cincisprezece minute în faţa oglinzii, până când croitoreasa făcu ultimele retuşuri şi fu

în sfârşit mulţumită.

- Ai cearcăne, Laura. N-ai dormit bine? Eşti emoţionată? întrebă femeia când ajunseră în maşină.

I se păru mai simplu să răspundă "da".

Contesa îşi puse mâna pe braţul ei:

- Toate miresele sunt. Este un pas important... te legi pentru toată viaţa de o altă persoană, chiar dacă legăturile dintre soţi nu mai sunt chiar atât de puternice cum erau cândva.

In acea seară, Laurence se întoarse de la Veneţia. Era o fată care semăna mult cu Sylvie, dar părea mai puţin frivolă. Se vedea că Yves o preferă celeilalte, iar sora lui vitregă părea la rândul ei mai legată de el.

Cei doi stăteau de vorbă de multă vreme când Laura se duse să le spună "noapte bună".

- Pot veni cu tine, să vorbim doar noi două? întrebă Laurence.

- Sigur că da.

- Nu o ţine trează prea mult, interveni Yves. A fost deranjată şi noaptea trecută şi trebuie să-şi facă somnul de frumuseţe, adăugă el, amuzat.

Apoi, se întoarse către Laura:

- Noapte bună, draga mea. Noi suntem obişnuiţi cu bufniţele de la castel, dar pentru tine sunt sigur că au fost foarte deranjante.

- O, draga de ea, spuse Laurence. Te-au deranjat bufniţele?

- N-am dormit bine, zise Laura evaziv.

"Si nici în seara asta nu voi dormi, se gândi ea."

Se uită pentru ultima oară la Yves. Probabil că această lungă privire o făcu pe Laurence să spună, pe când urcau scările:

- Se vede că-l adori.

Dar nu adăugă: "şi el la fel".

în loc de asta, spuse:

- Trebuie să spun că te invidiez.

- Da? De ce?

- Yves nu ţi-a povestit?

- Nu.

- Da, înţeleg. E un tip foarte reţinut şi are un mare respect pentru viaţa intimă a celorlalţi. După cum ştii, am fost la Veneţia. Am fost într-o vacanţă cu bărbatul pe care-l iubesc... de doi ani. Dar el nu mă iubeşte şi mai devreme sau mai târziu îl voi pierde... îşi va găsi pe altcineva. E o situaţie ingrată şi dureroasă. Aştept să fiu înlocuită.

- Poate nu vei fi.

- Ba da, e inevitabil, spuse Laurence. Dar numai eu sunt de vină. Am crezut că e mai bine să nu mă grăbesc să mă mărit. Am vrut să-l testez mai întâi. Treaba e că, dacă un bărbat te iubeşte, te vrea pentru acum şi pentru totdeauna. Dacă nu, e vorba doar de sex, ceea ce e bine, dacă aşteptarea e aceeaşi din ambele părţi. Dar să-l iubeşti şi să nu te iubească... ah!

"Nu trebuie să-mi spui mie", se gândi Laura.

în dormitor, Larence se aşeză.

- E ciudat, zise fata, gânditoare. Se spune că e o lume

a bărbaţilor, şi totuşi se presupune că bărbaţii şi femeile ar trebui să fie egali. Câteodată mi-aş dori să fi trăit pe vremea bunicii. Femeile de atunci nu trebuia să se gândească decât la haine şi să aştepte cuminţi până când bărbatul potrivit le cerea în căsătorie. Sunt sigură că erau fericite. Iar bărbaţii erau mult mai romantici. Flori în fiecare zi, cutii de castane glasate, scrisori de dragoste... Acum, ajungi direct în pat din prima seară când cinaţi împreună. Scuză-mă, se opri fata, n-ar trebui să te încarc pe tine cu probelemele mele.

Pentru o clipă, Laura fu tentată să-i împărtăşească suferinţa. Din prima clipă când o văzuse, îşi dăduse seama că, dacă ar fi ales să rămână, ea şi Laurence s-ar fi înţeles de minune. Dar se stăpâni, pentru că mărturisirea ei ar fi fost tardivă şi fără sens.

Laurence îşi luă rămas-bun şi plecă, lăsând-o singură. Laura se pregăti să scrie scrisorile de adio pentru Yves şi mama lui.

"Dragul meu Yves,

M-am hotărât să plec, pentru că ştiu că nu mă iubeşti cu adevărat şi nu pot suporta asta. Stiu că aş suferi enorm dacă te-aş pierde, dacă te-ai îndrăgosti de altcineva. Poate peste un an sau doi, aş putea deveni genul de femeie de care să te poţi îndrăgosti. Dar mi-am dat seama că, aşa cum sunt acum, nu sunt absolut deloc potrivită pentru a-ţi deveni soţie.

Te rog să nu-ţi faci griji pentru mine. Voi fi bine. Sunt perfect capabilă să-mi port de grijă. Doar printre ai tăi mă

simt inadaptată - ca o vrabie printre lebede.

Am fost nevoită să iau cu mine banii pe care mi i-ai dat săptămâna trecută, dar ţi-i voi da înapoi şi voi plăti şi zborul cu avionul.

Te voi anunţa unde mă aflu, dar te rog să nu vii după mine. Nu mă poţi convinge să mă răzgândesc.

Nu cred că voi mai putea iubi pe altcineva la fel de mult ca pe tine, dar asta nu înseamnă că suntem potriviţi. Voi regreta toată viaţa că nu te-am lăsat să stai cu mine noaptea trecută, dar asta ar fi făcut decizia mea de a pleca mult mai dificilă.

Mulţumesc pentru tot,
Laura"

Scrisese în grabă, cu durere în suflet, şi nu putuse să exprime tot ce simţea.

Mai citi o dată rândurile şi împături foaia, apoi o vârî într-un plic pe care scrise numele lui Yves. Puse scrisoarea sub pernă, gândindu-se că va fi găsită doar în momentul în care va fi făcut patul. Dacă ar fi lăsat-o pe masă, ar fi fost observată imediat, probabil înainte ca ea să fi părăsit Parisul.

Doamnei contese îi scrise un scurt bilet de scuze.

"Nu voi uita niciodată primirea dumneavoastră călduroasă, deşi sunt sigură că aţi ştiut din prima clipă că nu sunt potrivită pentru Yves."

Ceasul de pe noptieră avea alarmă şi Laura îl potrivi să sune la patru dimineaţa. îşi spuse că nimeni nu va auzi când ceasul va suna, pentru că toţi ai casei se trezeau

târziu.

Când scăpă în sfârşit din casă, deşi cu un sentiment de regret sfâşietor, se linişti. Intră în metrou şi se urcă în vagon, aşteptând plecarea.

Simţi că norocul e de partea ei când coborî la gară şi află că a ajuns la timp pentru a prinde primul tren spre Boulogne.

Dacă n-ar fi fost atât de tristă, această călătorie ar fi fost cât se poate de plăcută.

Privea pe fereastră, fermecată de frumuseţea peisajului. La un momet dat însă, începu să picure.

"Plouă în inima mea cum plouă afară", îşi aminti ea o replică din cărţile aflate în biblioteca contesei.

Capitolul 10

Coborî din tren şi se îndreptă spre bacul ce făcea legătura dintre Boulogne şi Dover.

Cum, de la sosirea la Paris îşi făcuse un paşaport britanic, nu avu nici o dificultate la îmbarcare. Când se deschiseră magazinele, îşi cumpără un sandviş şi o cafea.

Majoritatea celorlalţi pasageri erau francezi care plecau în excursie.

Când ajunse la Dover, întrebă unde se afla o staţie de autobuz. Aşteptă numai câteva minute şi maşina sosi.

Se gândise multă vreme dacă era corect să accepte oferta lui John de a o ajuta, atâta vreme cât era imposibil ca sentimentele ei pentru el să se schimbe vreodată.

Suferise îndeajuns din dragoste pentru a-şi da seama că astfel îi va agrava lui John durerea. Dar alternativa de a se duce la Londra şi de a-şi petrece prima noapte singură într-o locuinţă ieftină şi mizeră n-o atrăgea defel.

Parisul, unde trăise câtăva vreme în lux, o făcuse să realizeze cât de trist poate fi un mare oraş pentru o tânără singură, fără prieteni şi fără bani. Londra trebuie să fi fost la fel, dacă nu mai rău.

Casa lui John era exact aşa cum i-o descrisese: bine întreţinută, decorată în cărămidă roşie şi cu ferestre mari, cu o grădină de trandafiri în faţă...

Uşa îi fu deschisă de o femeie între două vârste.

- Doamna Lacey? Sunt Laura Ross. Cred că John v-a povestit despre mine.

- Oh, nu sunt doamna Lacey, draga mea. Intră. O voi anunţa că o cauţi. Cum spuneai că te numeşti?

Laura îşi repetă numele şi fu condusă într-un mic salon însorit, cu vedere spre grădină şi spre terenul de tenis despre care îi povestise John.

Comparată cu luxul intimidant din locuinţa familiei Semur şi cu castelul de la ţară, această casă părea mică şi intimă.

Printre multele fotografii înrămate ale copiilor familiei la diferite vârste, se afla şi un portret al lui John făcut într-un studio fotografic, probabil chiar înainte de a-şi începe anul de călătorie. Laura se apropie să-l vadă mai bine, dar chiar atrunci se deschise uşa şi doamna Lacey intră.

Femeia nu fu la fel de amabilă ca doamna care-i răspunsese la uşă.

De când o privi prima dată, înainte ca doamna Lacey să apuce să zâmbească, Laura înţelese că sosirea ei era departe de a o surprinde plăcut, aşa cum femeia pretinse, întinzându-i mâna.

- Mi-ar fi plăcut să anunţi înainte că vii să ne vezi. Din nefericire, trebuie să plec de acasă cât de curând, cu o afacere pe care n-o pot amâna. Ai venit din Anglia cu logodnicul, nu-i aşa? Te aşteaptă în maşină?

- Nu, am venit singură. Vedeţi... ne-am despărţit şi John mi-a spus că dacă am vreodată nevoie de ajutor pot veni aici şi... asta am făcut, încheie Laura, stângace.

Chiar înainte ca femeia să-şi arate dezaprobarea printr-un scurt: "oh, dragă", Laura ştiu că, deşi John fusese sincer când o invitase cu toată dragostea la el acasă, mesajul din partea mamei sale fusese ori o invenţie, ori o simplă amabilitate menită să fie interpretată ca atare.

-John nu e la fabrică, acum. S-a dus la Londra cu tatăl lui. Altfel, l-aş fi sunat şi i-aş fi spus să vină acasă.

Doamna Lacey îşi privi ceasul şi plesni din buze, cu o evidentă nerăbdare.

Cam de aceeaşi vârstă cu mama lui Yves, femeia era totuşi foarte diferită. Spre deosebire de contesă, al cărei machiaj era foarte subtil, aproape invizibil, şi ale cărei haine îi veneau perfect, doamna Lacey nu era deloc bine fardată şi hainele ei păreau alese pentru diferite ocazii, fără o gândire de ansamblu. Geanta ei era de o nuanţă de bej diferită de cea a pantofilor şi mult prea ornată pentru a se asorta cu ei, iar gulerul bluzei nu era potrivit pentru colierul care-i atârna la gât. Laura se trezi criticând în gând alegerile vestimentare ale femeii, şi mai ales ciudata preferinţă de a adăuga la reverul hainei o broşă strălucitoare, din argint, în formă de şopârlă, când toate celelalte bijuterii ale ei erau lucrate din aur. Când remarcă faptul că perlele de la gâtul femeii aveau o altă tentă de roz decât cea a cerceilor, îşi dădu în sfârşit seama cât de mult o influenţaseră cele câteva săptămâni petrecute alături de familia de Semur.

- De ce ai rupt logodna? Din câte mi-a spus John, părea un foarte bun mariaj pentru tine, spuse doamna Lacey.

- Da, în anumite privinţe era... dar în altele... M-am hotărât că ar fi mai bine să învăţ întâi să mă descurc singură... nu să aştept să mă ajute cineva.

- Inţeleg, răspunse femeia.

Dar părea evident că nu înţelege nimic şi nu-i pasă. în schimb, era uimită şi alarmată:

- Bine, bine, vom discuta despre toate astea mai târziu. Trebuie să plec. Altfel, voi întârzia.

Doamna Green va avea grijă de tine. Va rămâne aici până la patru, iar eu mă voi întoarce pe la cinci.

îndată după plecarea stăpânei casei, doamna Green intră în încăpere şi o întrebă dacă luase prânzul. Laura răspunse cu sinceritate că nu.

- Atunci, cred că ţi-e foame. Am să-ţi aduc puţină supă şi nişte friptură cu salată.

-Mulţumesc. îmi pare rău că am venit într-un moment nepotrivit.

- Nu-i nici o problemă, draga mea. Din păcate, doamna Lacey a fost nevoită să plece.

Am înţeles că sunteţi tânăra domnişoară care l-a ajutat pe John. în Honolulu, nu?

- Da, în Pacific, aprobă Laura.

în timp ce mânca la unul dintre capetele monumentalei mese de sufragerie, Laura află că doamna Green o ajutase pe mama lui John la conducerea gospodăriei de când John era copil. Femeia era şi vorbăreaţă, şi curioasă, dar Laura se gândi că ar fi mai bine să rămână evazivă în răspunsuri.

Când termină de mâncat se întoarse în salon, în timp ce doamna Green urcă la etaj, explicându-i fetei că lunea după-amiaza trebuia să calce.

- Doamna Lacey duce cearşafurile la curăţătorie, unde le şi calcă, dar mie îmi rămân celelalte lucruri.

După cum descoperi Laura, femeia avea o fiică măritată, şi un fiu care locuia cu ea.

La jumătatea scărilor, doamna Green se opri pentru

încă cinci minute, detaliind toate calităţile fiului, până când, spre marea uşurare a fetei, spuse:

-Acum, trebuie să mă duc. Să stau la taclale e plăcut, dar nu mă ajută să-mi plătesc facturile. Te vei descurca singură? Poţi să-mi ţii companie, dacă vrei.

-Mulţumesc, dar cred că voi trage un pui de somn. M-am trezit devreme.

Laura fu recunoscătoare pentru faptul că rămăsese singură, în sfârşit.

Dar, după jumătatea de oră petrecută alături de doamna Green, fu din nou deranjată de soneria de la intrare.

O auzi pe femeie răspunzând şi, de asemenea, o altă voce feminină. Apoi, uşa salonului se deschise şi o fată nu cu mult mai mare decât Laura intră.

- Sunt Lucy Price, vecina familiei Lacey. Am venit să vorbesc cu doamna Lacey... am uitat că e plecată. Doamna Green mi-a spus că te afli aici şi am vrut să te cunosc.

- Laura Ross, răspuse fata.

- Da, ştiu. John mi-a povestit multe despre tine, despre Yves şi Tekai şi despre toate aventurile voastre.

Nu apucară să schimbe foarte multe cuvinte înainte ca Laura să-şi dea seama că Lucy era îndrăgostită de John, probabil fără ca aceasta să ştie. Se ştiau din copilărie. Lucy fusese secretară dar, de la moartea mamei sale, întâmplată în urmă cu şase luni, renunţase la slujbă ca să aibă grijă de fratele său mai mic.

- Ca să fiu sinceră, îmi place mai mult decât să muncesc. Mi-ar fi plăcut să fac alte studii, nu secretariat,

dar aşa a fost atunci. Sunt o persoană simplă şi plictisitoare dacă mă compar cu tine. N-am făcut niciodată nimic extraordinar.

- Nici eu, spuse sincer Laura. Marea aventură a vieţii mele a fost să vin aici. De fapt, mai întâi în Franţa şi apoi în Anglia.

In comportarea fetei nu se ghicea nici o animozitate. Probabil că nu ştia că John credea că e îndrăgostit de Laura.

"E mult mai potrivită decât mine pentru John", se gândi fata. Erau perfecţi unul pentru altul.

Si-ar fi dorit să nu fi venit aici. Să se fi dus direct la Londra, fără s-o deranjeze pe doamna Lacey.

Era gata s-o întrebe pe Lucy dacă era mai bine să ia trenul sau autobuzul pentru a-şi continua călătoria, când soneria se auzi din nou şi paşii doamnei Green răsunară pe scări.

De data asta, musafirul era un bărbat şi, deşi nu-i auzise prea bine glasul, inima Laurei tresări, speriată.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Lucy.

- Credeam că... dar nu poate fi...

Chiar atunci, doamna Green vârî capul pe uşă.

- E un domn aici care întreabă de tine, Laura Ross.

Laura nu întrebă cine e. Nu putea fi decât un singur bărbat... astfel că se pregăti să facă faţă mâniei lui.

Dar când Yves intră în cameră, îşi dădu seama că nu era mânios.

Fără să-i pese de prezenţa doamnei Green sau a fetei din vecini, Yves spuse:

- Până când am găsit scrisoarea ta, nu ştiam cât de mult te iubesc. A fost ca atunci când am auzit că bunica mea a murit - dar mai rău, de mii de ori mai rău. Pierderea ei a însemnat mult pentru mine... dar nu atât de mult ca greşeala de a te pierde pe tine. Oare te-am pierdut pentru că m-am comportat atât de prosteşte? Pentru că nu mi-am dat seama că reprezinţi totul pentru mine?

- Oh, Yves, nu mă vei pierde niciodată. Nu dacă mă iubeşti cu adevărat.

Yves o luă în braţe. Nu ca s-o sărute, ci ca s-o strângă la pieptul lui. Undeva, parcă în depărtare, Laura auzi vocea celeilalte fete:

- Cred că ar trebui să-i lăsăm singuri, doamnă Green.

- De unde ai ştiut unde mă aflu? întrebă Laura mai târziu, când începu să realizeze că... minunea care i se întâmpla era reală.

- Nu ştiam, dar am sperat că te voi găsi aici. Gândul că eşti singură la Londra, fără să ai pe nimeni care să te ajute, m-a chinuit o vreme. Să te găsesc ar fi fost ceva aproape imposibil.

- Cum ai ajuns atât de repede?

- Conducând nebuneşte. Cu puţin noroc, ne vom putea întoarce la fel de repede. Ce se întâmplă aici? Cine e fata cu care vorbeai? Sora lui John?

- Nu, e vecina lor. John şi tatăl său se află la Londra, iar doamna Lacey, pe care am cunoscut-o mai devreme, se va întoarce pe la cinci.

Yves se uită la ceas.

- Si trebuie s-o aşteptăm? Dacă plecăm acum, vom

ajunge în Franţa până la cinci.

-îi putem scrie un bilet ca să-i explicăm situaţia... cred, zise ea, nesigură.

-Atunci, asta vom face.

Laura scrise un scurt bilet, explicând că logodnicul ei a venit după ea şi a convins-o să se întoarcă imediat, pentru ca nunta să aibă loc a doua zi, după cum planificaseră.

Când se semnă, avu impresia că doamna Lacey nu va menţiona nimănui nimic despre vizita ei şi le va sfătui pe cele două martore să nu pomenească nici ele nimic despre această întâlnire.

Speranţa lui Yves de a se întoarce acasă cu un feribot mai rapid nu se îndeplini şi, cum ratară plecarea acestuia, fură nevoiţi să aştepte până la o nouă cursă. Era după-amiază târziu când se urcară la bord şi luminoasa dimineaţă de toamnă se transformase într-o zi întunecată şi umedă. Pe feribot nu se aflau prea mulţi pasageri. Se duseră la bar şi rămase strânşi unul lângă altul, în faţa ceştilor de cafea aburindă, abia realizând ce se întâmpla în jur.

- Cred că mi-am dat seama că sentimentele mele pentru tine se schimbaseră în acea seară când ne-am oprit în San Francisco, spuse Yves, când Laura îl întrebă când îi venise ideea căsătoriei. Tom a concluzionat că era vorba despre o relaţie pasageră şi mi-am dat seama că felul lui de a privi lucrurile m-a supărat.

- Dar eram gata să mă implic şi-ntr-o astfel de relaţie, ţii minte?

- Da, dar numai din dragoste. Nu pentru plata biletului

de avion sau pentru vreun alt motiv pentru care femeile se lasă duse uşor în pat. Mă iubeai - ştiam asta. Ceea ce nu ştiam, până azi dimineaţă, era că şi eu simţeam acelaşi lucru pentru tine. Sau poate că am ştiut-o din prima clipă când te-am văzut, dar n-am vrut să recunosc. Nu voiam să fiu rănit din nou.

- Din nou, Yves?

- Când eram mic, credeam că mama e perfectă.

Nu-mi păsa prea mult de tatăl meu vitreg. Pe atunci, nu realizam că prezenţa mea lângă el îi aminteşte constant de tatăl meu, lucru care îi exacerba tendinţa naturală spre violenţă şi gelozie. Intr-o zi, am auzit-o pe mama spunându-i că prima ei căsătorie a fost foarte nefericită şi că n-a însemnat nimic comparată cu actuala lor relaţie. Nu ştiam că lucrurile nu stătuseră atât de bine cum se vedea din afară şi credeam că mă iubeşte la fel de mult cum o iubeam şi eu. A fost un şoc brutal pentru mine, care m-a făcut să conştientizez că femeile au o putere ascunsă, pe care o folosesc în interesul lor. N-am vrut să dau dreptul nici unei altei femei să mă rănească aşa cum a făcut-o ea.

- Sunt sigură că mama ta n-a vrut asta. A spus-o doar ca să-i facă plăcere tatălui tău vitreg.

- Poate, dar cuvintele ei au ridicat o barieră între noi. Ttreptat, bunica a luat locul mamei în inima mea şi, după ce a murit, nu credeam că voi mai simţi dragoste pentru o a treia femeie. Cât am greşit!

- Si pe mine, tot o conversaţie m-a făcut să plec. Am auzit ce vorbeai cu mama ta în grădină, în ultima zi pe care am petrecut-o la castel.

- îmi amintesc că am vorbit cu ea, dar nu mai ştiu despre ce a fost vorba, se încruntă el.

- Ceea ce n-ai spus a fost mai important. Te-a întrebat direct dacă mă iubeşti şi n-ai răspuns. Ai evitat întrebarea.

- Pentru că, deşi ştiam instinctiv că eram îndrăgostit de tine, nu puteam încredinţa această mărturisire preţioasă mamei. De fapt, nimănui în afară de tine. Sunt pe jumătate francez, dar am crescut în Anglia şi nu mă simt prea bine când trebuie să-mi dezvălui sentimentele. Dragostea se dovedeşte mult mai bine prin fapte decât prin cuvinte - aşa cum îţi voi demostra mai târziu, când vom fi singuri.

Mai târziu, în maşină, Yves spuse:

- Dar mama şi cu mine n-am vorbit în franceză?

- Ba da, dar înţeleg bine limba. N-am vrut să spun, pentru că am auzit-o într-o zi pe Sylvie zicând ceva despre o prietenă de-a ta, Jacqueline, şi n-am vrut să se simtă prost că am înţeles.

- înţeleg. Si ce a spus despre Jacqueline?

- Că n-ai venit acasă la prânz pentru că te-ai dus să-ţi iei rămas-bun de la ea. Dar nu asta m-a supărat. Nu ştiu

câte femei au existat în trecutul tău şi nici nu mă interesează, atâta vreme cât nu vor face parte şi din viitorul tău.

- Asta nu se va întâmpla. N-am fost niciodată un afemeiat, deşi se pare că asta e impresia pe care o las.

- Dar i-ai spus cândva lui Tekai că femeile trebuie să stea la locul lor, şi anume în pat.

- Dar nu eu, ci Tekai respecta de fapt acest dicton. Inainte de a ieşi din Boulogne, schimbă el vorba, ar fi bine să telefonez la Paris şi să le spun că te aduc acasă şi că nunta va avea loc.

Afară ploua torenţial şi Yves ajunse cu greu la cabina telefonică.

Când se întoarse, îi spuse Laurei:

- Ploaia asta va deveni un adevărat potop şi nici n-am mâncat. Nu crezi că ar fi bine să oprim la un hotel şi să rămânem acolo peste noapte? Ne reluăm drumul dimineaţă la prima oră.

- Da, de ce nu? răspunse fata. Si mie mi-e foame.

- De mâncare sau de dragoste? zise el, zâmbind.

Intrară în hotel şi recepţionera le oferi o cameră cu pat dublu.

- Sper că nu te superi, dar te-am înscris ca "doamna Cunningham", zise Yves.

- Oh, Yves, bineînţeles că nu.

Se sărutară îndelung, apoi bărbatul spuse:

- Adu-mi aminmte să le spun să ne trezească la şapte şi să ne aducă micul dejun. Ne vom culca devreme...

Dimineaţă, Laura se trezi cu capul sprijinit de umărul

lui Yves, simţind că-şi va aminti pentru tot restul vieţii modelul tapetului, perdelele verzi şi fiecare detaliu al camerei unde îşi începuse viaţa de soţie.

Nu mai avea nici o îndoială că Yves o iubea.

Sfârşit

Solicitanţii la **„CARTEA PRIN POŞTĂ“** se pot adresa **„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“**

Bucureşti, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1 tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.

Pentru relaţii editoriale se pot adresa editurii: str. Panait Istrati 62, sector 1 tel/fax 021-224.16.98 tel.: 021-665.45.65

In ITALIA *detailiştii şi cititorii noştri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele şapte colecţii ale noastre: El şi Ea, Romantic, Roz, De Aur, Nostalgic, Poliţista, Mari Romane de Dragoste, la numărul de telefon: 00393480820307.*